T. N. A.

Y 592 V
N 16
179131

Y592 V
N16
179131

ஸ்ரீ:

வேளிர் வரலாறு

"செந்தமிழ்"ப் பத்திராசிரியராயிருந்த

இராமநாதபுரம்

மு. இராகவையங்கார்

எழுதியது.

[இரண்டாம் பதிப்பு.]

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
1 JUL 1916
MADRAS

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம் * THE MADURA TAMIL SANGAM *

"செந்தமிழ்"ப் பிரசுரம்—௩௩.

மதுரை:

தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

ரிஜிஸ்டேட்] 1916. [விலை அணா-8.

தமிழ்நாடு ஆவணக காப்பகம்
சென்னை-600 008
நூலகம்

V592V
N16
19131

486

ஸ்ரீ:

வேளிர் வரலாறு

"செந்தமிழ்"ப் பத்திராசிரியராயிருந்த
இராமநாதபுரம்
மு. இராகவையங்கார்
எழுதியது.

[இரண்டாம் பதிப்பு.]

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
MADRAS

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்
THE MADURA TAMIL SANGAM

"செந்தமிழ்"ப் பிரசுரம்—௫௫.

மதுரை:
தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

காபிரைட் ரிஜிஸ்டேர்ட்] 1916. [விலை அணா-8.

179131

பொருளடக்கம்.

க. உரிமையுரை.

உ. Hon : Dewan Bahadur,
S. Rm. M. இராம்சாமி செட்டியார் அவர்களது ஆங்கில முகவுரை.

ங. நூன்முகங்கள்.

ச. நூலைப்பற்றிய சில அபிப்பிராயங்கள்.

ரு. வேளிர் வரலாறு.

சு. வேள் - ஆய்.

எ. வேள் - ஆவி.

அ. வேள் - எவ்வி.

கூ. வேள் - பேகன்.

க0. வேள் - பாரி.

கக. நன்னன் - வேண்மான்.

கஉ. மற்றை வேளிர்.

கங. பொருட்குறிப்பு.

கச. பிழையும் திருத்தமும்

ஸ்ரீ:

உரிமையுரை.

ஓதுபதி னாலுலகுந் தொழுஞ்சேது
காவலரே யொப்ப முன்னாள்
நீதுபதி யாதகொடை நிகழ்வேளிர்
வரலாற்றைச் செய்ய வொண்பூ
மாதுபதி ரவிகுலத்து மகிபதிவண்
தமிழ்தர்பெரு மானா மெங்கள்
சேதுபதி ராஜரா ஜேசனுக்கே
யானுரிமை செய்தேன் மன்னே.

To

His Highness

Sreemath Mutthu Vijaya Raghunatha Rajah

B. Raja Rajeswara Sethupathy Avergal,

Rajah of Ramnad

FOR

His love and patronage for Tamil
and the sincere devotion of the
Sethupathy House to their
mother tongue

This work

is

With kind permission

Dedicated

BY

THE AUTHOR

THE HEREDITARY PANDIT OF HIS HIGHNESS

Preface.

"VELIR-VARALARU" is a learned and a laborious production of Mr. *M. Raghava Aiyangar* of Ramnad. The sterling worth of the work has been attested to by the Royal Asiatic Society. The Madras University has set upon it its own seal of approval. In the face of these distinguished testimonials, any prefatory remarks of mine own, which I have been called upon by the learned author to advance, are not at all needed.

TILL quite recent times the study of Tamil literature was confined solely to the aroma and the ornate side of it. Of late Tamil literature is being studied with a view to build up its history. The author here tries to pursue the pure history side imbedded in the regions of ancient Tamil works. He here gives the early history of the Velir probably the original ancestors of the community known at present by the name of Vellalas. His copious references to various authorities lend considerable support to this position. According to the author the Velir originally belong to the Yadhava clan—the very clan in which Sri Krishna was born. Sometime after the Mahabharatha war, the Velir, it seems migrated from Guzerat, their original abode, to South India, leaving their outstanding traces wherever they lived. They can be gathered from the names of towns in that part of India beginning with Vel or its corrupted forms, Belhutti, Bela, Belgaum, Velapur. The author concludes that the Bellalas, Chalukyas, Andhras, Yadhavas and Velir come from the same stock of people and that many of the Velir held sway over portions of South India either as paramount rulers or

as chiefs in subordinate capacity. As the author sketches it, the history of a few Velir, is an informing and an interesting reading. I have attempted in these few lines but a perfunctory resume of the work—a real research work.

The Thesis evidences a breadth of consultation and a compression of materials. The way in which the author cogently premises to suggest the inferency reflects a rare critical insight and a fine sense of discrimination. The materials, which the author has marshalled, subserve an investigation on kindred and collateral topics, I fervently hope that Mr. *M. Raghava Aiyangar* and scholar of his type will render similar service to the country.

S. Rm. M. RAMASAMY CHETTIAR,
Chidambaram.

ஸ்ரீ:

இரண்டாம்பதிப்பு நூன்முகம்.

யான் எழுதிய இச்சிறுநூலை, சென்னை யூநிவர்ஸிடியார் முன்போலவே நன்குமதித்து, ஆய் அண்டிரன் வரலாற்றிலிருந்து தொடங்கும் அதன் பிற்பகுதிமுழுமையும், 1917-ம் வருஷத்து இன்டேர்மீடியேட் பரீக்ஷாபாடமாக அன்புடன் நியமித்திருத்தலாலும், முற்பதிப்புப்பிரதிகள் செலவாயினமையாலும் இவ் விரண்டாம்பதிப்பை இப்போது வெளியிடலானேன். பின்னிகழ்ந்த ஆராய்ச்சியில் யான் தெரிந்துகொண்ட அரிய விஷயங்களைச்சேர்த்தும், இன்றியமையாத திருத்தங்களைச்செய்தும் இப்பதிப்பு வெளியிடப்பட்டுள்ளது. என் வேண்டுகோளை அன்புடனேற்று இப்பதிப்பை நிறைவேற்றக்கட்டளையிட்ட மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் மாட்சிமைதங்கிய அக்கிராசனாதிபதியவர்கட்கும், அதன் கௌரவ காரியதரிசியவர்கட்கும் நான் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை.
10—4—1916.

இங்ஙனம்,
மு. இராகவையங்கார்.

ஸ்ரீ:

முதற்பதிப்பு நூன்முகம்.

—————:o:—————

சில வருஷங்கட்குமுன் சங்கச்செய்யுள்களை யான் ஆராய்ச்சி செய்துவந்தபோது, அவற்றிற்கண்ட சிற்றரசர்களிலே வேளிர் என்று குறிப்பிட்டவர் ஒரு தனியான குலத்தவர் என்பதற்குச் சிலபல சான்றுகள் கிடைத்தன. அதனால் அக்கூட்டத்தாரைப் பற்றிப் பின்பு செவ்வையாக ஆராயும்படி நேர்ந்ததோடு, அவ்வாராய்ச்சியின் பயனாக வேளிர்குலத்தைப்பற்றிய முடிவான கொள்கைகள் சிலவும் ஏற்பட்டன. அவற்றை அறிஞர் சிலர்க்கு அறிவித்துக்கொண்டதில், அன்னோரும் என் கொள்கைகளை ஆமோதித்து ஊக்கினர். பின்பு, 1905-ம் வருஷல் நிகழ்ந்த மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் நான்காம் வருஷக்கூட்டத்தில், "The Tamils 1800-years ago" என்ற அரிய தமிழ்ச்சரிதநூலின் ஆசிரியராக விளங்கிய ஸ்ரீமாந்-வி. கனகசபைப்பிள்ளை அவர்களது அக்கிராசனத்தின்கீழ்க் கூடிய வித்வஸமூகத்தின்முன்பு, என்னாராய்ச்சிகளைத்திரட்டியெழுதி அரங்கேற்றலாயினேன். அவ்வியாசம், அச்சங்கத்துச் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையிலும் பின்பு வெளியிடப்பெற்றது. பத்திரிகையில் வெளிவந்த அதனைப்படித்த நம் நாட்டறிஞர் பலர், என் கொள்கைகளில் தமக்குள்ள சம்மதத்தைத் தாமே மகிழ்ச்சியுடன் எனக்கு அறிவித்தார்கள். அன்னோர் அபிப்பிராயங்கள் சில அடுத்துப் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. இவர்களுள், கொழும்பு ஸ்ரீமாந்-வி. ஜே. தம்பிப்பிள்ளையவர்கள், M. R. A. S, தம்முடம்பாடறிவித்தது மட்டுமன்றி, ஆங்கிலத்தில் இவ்வியாசத்தை அழகுற மொழிபெயர்த்துப் பல கீழ்க்குறிப்புக்களும் இட்டு—இலங்கைப்பகுதி ராயல் ஏஷியாடிக் ஸோஸைடிக்கு அனுப்பி அதனை வெளியிடுவித்தார்கள்.* இவர்களால் அன்புகூர்ந்து செய்யப்பெற்ற பெருநன்றி என்னால் என்றும் மறக்கத்தக்கதன்று.

இங்ஙனம், நல்லறிஞர் பல்லோரது நன்குமதிப்பு இச்சிறுவியாசத்துக்கு ஏற்பட்டது எனக்குப் பின்னும் ஊக்கமளித்தமையால் வேளிர்குலத்தில் அறிவாற்றல்பெருமை முதலிய உயர்குணங்கள் வாய்ந்து தமிழகம்புகழ விளங்கிய பழையவள்ளல்கள் சிலரது வரலாறுகளையும் செந்தமிழில் முறையே எழுதி வெளியிடலானேன்.

இப்போது, இவ்வேளிர் வரலாற்றைக் கனந்தங்கிய சென்னைச் சர்வகலா சங்கத்தாரும் (University) நன்கு மதித்து, தமிழ் கற்கும் மாணவர்க்கு உபயோகமாகும்படி, 1914-ம் வருஷத்து "இண்டெர்மீடியட்" (Intermediate) பரீக்ஷாபாடங்களுள் ஒன்றாக நியமித்திருத்தலறிந்து மகிழ்கின்றேன். இக்கௌரவமளித்ததன் பொருட்டு அச் சங்கத்தார்க்கு மிகவும் நன்றிசெலுத்துங் கடப்பாடுடையேன்.

வேளிர் விஷயமாக எழுதப்பெற்ற என் வியாசங்களை ஒருங்கு திரட்டி வெளியிடுவதற்கு இதனையே தக்க சமயமாகக்கொண்டு, அவ்வாராய்ச்சிகளை மறுமுறை சோதித்துப் பல திருத்தங்களுடனும் கீழ்க்குறிப்பு அநுபந்தங்களுடனும் ஒரு சிறு நூலாக இப்போது வெளியிட்டிருக்கிறேன். இதனுட்கண்ட வேளிருள் ஒன்றான பாரி என்ற வள்ளலின் வரலாறு முழுதும், என் அருமைப் பெருமைத்துணைவரும் சேதுஸம்ஸ்தானவித்வானுமாகிய ஸ்ரீ: ரா. இராகவையங்கார் அவர்களாற் செவ்விதின் எழுதப்பெற்றுச் செந்தமிழில் முன்னரே வெளிவந்துள்ளது. அவ்வாராய்ச்சியுரை இந்நூற்குப் பெரிதும் ஏற்றதானமையால், ஐயங்காரவர்களது அன்புடையனுமதிபெற்று, அதனை இவ்வியாசத்துக்கு ஏற்றபெற்றியில் அமைத்து வெளியிட்டிருக்கிறேன்.

---

* Journal of the Royal Asiatic Society, Ceylon-Branch, No. 61 1908.

இந்நூல் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை வாயிலாக முன்பு வெளிவந்ததாகலின், சங்கத்தார் விருப்பத்தின்படி "செந்தமிழ்ப்பிரசுரங்"களில் ஒன்றாக இது வெளியிடப்பெற்றது.

இவ்வியாசத்தே, பழையவேளிருடைய வரலாறுகளை ஆராய்ச்சி செய்ததன் பயனாக ஏற்பட்ட கொள்கைகளைக்கூறுதலே என் நோக்கமன்றி, சாதிபற்றிய எவ்வழக்கிலும் பிரவேசிப்பது என் கருத்தன்று என்பதை அறிஞர்க்கெல்லாம் வற்புறுத்த விரும்புகிறேன். இந்நூலுட் காணப்படும் கொள்கைகள் சில, காலாந்தரத்திற்கிடைக்கும் சாதனங்களால் மாறுபடுதலுங்கூடும்: ஆதலால் 'என் கூற்றெல்லாம் முடிபு' என்று ஒருதலையாகச் சாதிக்கவந்தவனுமல்லேன். ஆதலால், "குற்றங் களைந்து குறைபெய்து வாசித்தல் - கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்" ஆகும்.

இராமநாதபுரம்,
10—1—13.

இங்ஙனம்,
மு. இராகவையங்கார்.

ஸ்ரீ:

வேளிர் வரலாற்றைப்பற்றிய

சில அபிப்பிராயங்கள்.

(1) மஹாமஹோபாத்யாயர்: ப்ரம்மஸ்ரீ. சாமிநாத ஐயர் அவர்கள்:—"இந்தமுறை செந்தமிழில் வெளிப்பட்ட நன்னன்-வேண்மான் முதலிய வியாஸங்கள் மிக்க ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணின. மிகவும் கடினமாகிய சங்கச்செய்யுளிற் புகுந்து ஆராய்ந்து ஒழுங்காக விஷயங்களை எடுத்தெழுதுவதைக்காட்டிலும் சிறந்த அருமை வேறு யாதுளது? எல்லாம் அவ்விடத்துப் பெருமுயற்சியால் வந்த பயனே"-(ஸ்ரீமாந்-பாண்டித்துரைத்தேவரவர்கட்கு 3—5—06-ல் எழுதிய கடிதப்பகுதி).

(2) "செந்தமிழ்"ப்பத்திராசிரியராயிருந்த ஸேதுஸம்ஸ்தானவித்வான் ஸ்ரீ: ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள்:—நீ செந்தமிழில் எழுதிவரும் வியாசங்கள் பெரிதும் மதிக்கத்தக்கனவாயுள்ளன. "ஆயண்டிரன், நன்னன் வேண்மான்" முதலிய வேளிர்வரலாறுகளைப் படித்துப் பெருமகிழ்வடைந்தேன். உன்னால் எழுதப்பட்டுள்ள வியாசங்களெல்லாம், நுண்ணியஆராய்ச்சியொடுகூடி விளங்குதலால், இனி எழுதப்படுவனவும் அவ்வாறுவிளங்கத் தடையில்லை என்றே நம்புகிறேன். (5—3—06)

(3) ஸ்ரீமத்-திருமணம்-செல்வக்கேசவராய முதலியார் அவர்கள் M. A., பச்சையப்பன் காலேஜ், சென்னை:—ஐயரே! புறநானூறு வகுப்பிற்பாடமாக நடக்கும்போது அதில் இருங்கோவேளின் ஆதிக்க முரைக்கும் இடத்திலும் நச்சினார்க்கினியர், வேளிரின் ஆதிக்க முரைக்கின்ற இடத்திலும் பிற்றை நாள் வரலாறுகளுடன் தொடர்புபடுத்த இயலாது இடர்ப்பட்டுவிட்டேன். ஆயினும் தாங்கள் எழுதிய வேளிர் வரலாற்றில் இன்றியமையாத சரித்திரக் கூறுகளும் மேற்கோள்களும் பற்றுசான சான்றுகளும்—"பொன்னுந் துகிரும் முத்தும் மன்னிய—மாமலை பயந்த காமரு மணியும்-இடைபடச் சேய வாயினுந் தொடைபுணர்ந்து-அருவிலை நன்கலம் அமைக்குங் காலை ஒருவழித் தோன்றி யாங்கு"—இயைபுபடத் தொடர்புடையனவாய் அமைந்திருத்தல் கண்டு அடங்கா மகிழ்ச்சி அடைந்தேனேன். தங்கள் வியாசத்தைப் படித்தவுடனே, தொண்டைமண்டலத்து உயர்துளுவ வேளாளர் என்னும் எங்கள் பூர்வோத்தரம் இப்பொழுது வெள்ளிடை விலங்கலாக விளக்கமெய்துகின்றது. தங்கள் வியாசத்தைப் படித்த அளவிலே என்பாலெழுந்த மகிழ்ச்சி,

யான் உள்ளபடி செல்வக்கேசவராயனாயின், உடனே வரிசைகள்பல செய்யுமாறு என்னை ஏவியிருக்கும்; யான் சேதுபதியல்லனே, பாண்டித்துரைச்சாமியல்லனே, புதுக்கோட்டைத் தொண்டைமான் அல்லனே........இதனால், என்னுளங்கொளா மகிழ்ச்சி என்னைவிட்டு என்னுள்ளத்தை ஈர்த்துக்கொண்டு தங்கள்பாற் சென்றுவிட்டது. அதன் மகிழ்ச்சியை அங்கீகரித்து அதனை என்பால் விடுக்க. (1905. ஜுலை. 5)

(4) ப்ரம்மஸ்ரீ: S. இராதாகிருஷ்ணையர் அவர்கள், பிரின்ஸிபால், மகாராஜா காலேஜ், புதுக்கோட்டை:—தங்களால் எழுதப்பெற்ற பழைய கைத்தொழில்வியாபாரங்கள், வேளிர் வரலாறு, மாதைத்திருவேங்கடநாதர், பொய்யாமொழிப்புலவர், வீரத்தாய்மார் முதலியவை வந்துசேர்ந்தன. இவற்றுட் சிலவற்றை முன்னரே வாசித்திருக்கிறேன். இவை மிக்க ஆராய்ச்சியைக் காண்பிக்கின்றன என்று யாவரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள். தாங்கள் தமிழுக்கென்று உழைத்துவருவதுபோல் அநேகர் உழைத்தால், மறைந்து கிடக்கும் பல அரிய விஷயங்கள் எளிதில் வெளிவரும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. (5—2—1908.)

(5) ஸ்ரீமத்-J. M. நல்லசாமிப்பிள்ளையவர்கள், B. A., B. L., டி-முன்ஸீப், ராஜமஹேந்திரம்—(17—4—1910) "புறப்பொருள் வெண்பாமாலை புறநானூறு இவைகளினின்றும், டாக்டர் ஜி. யூ. போப்பையரவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டவைகளை இப்பொழுது அச்சிட்டுவருகிறேன். நான் எழுதிவரும் அதன் உரைப்பாயிரத்திற்குத் தாங்கள் எழுதியுள்ள "வான்மீகரும்-தென்னாடும்" என்ற விஷயம் மிகவும் உபயோகமாயிருந்தது. "வேளிர், வேள்புலம்"என்ற விஷயங்களும் மிகவும் முக்கியமானவை. வேளாண்மாந்தரைப்பற்றிய எனது சந்தேகம், இதுபொழுது கண்ட வேளிர்வரலாற்றினால் ஒழிந்ததாகும். இவ்வாராய்ச்சியில் தாங்கள் செய்துள்ளது மிகவும் சிறப்பிக்கற்பாலது. தங்கள் பத்திரிகை யொவ்வொன்றும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்படின், நம்மவர்க்கும ஐரோப்பியர்க்கும் பெரிதும் பிரயோசனப்படும்; எனக்குச்செய்ய மிகவும் அவாவுண்டு; காலமின்மையே தடை. தாங்கள் எழுதியுள்ள விஷயங்களையெல்லாம் என்னுரையில் பேசியிருக்கிறேன்."

(6) மிஸ்டர் டி. சவரிராயபிள்ளையவர்கள், M. R. A. S., தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர், ஸெண்ட்-ஜோஸப்ஸ்-காலேஜ். திருச்சி:—"தாங்கள் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகையிற் பத்திராதிப-ஆஸனத்தின்கீழ் எழுதிவருவன ஆராய்ச்சித்திறம் அமைந்தவை; மிக அருமையான விஷயங்கள். தங்கள் ஆராய்ச்சித்திறத்தையும் மதிநுட்பத்தையும் எக்காலத்தும் பெரிதும் வியக்கின்றேன்......தாங்கள் வெளியிட்ட வேளிர் வரலாற்றைக் கொழும்பு ஸ்ரீமான்-V. J. தம்பிப்பிள்ளையவர்கள் M. R. A. S., ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து "ராயல்-ஏஷியாடிக்-ஸொஸைடி"க்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அவ்விஷயம் அச்சங்கத்தாரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. இச்சங்கத்தின் 'மெம்பர்ஷிப்' தான் 'M. R. A. S.—என்பது. தங்களுக்கும் இக்கௌரவம் உரித்தாக வேண்டுமென்பது என் அத்யந்த விருப்பம்.........இன்னும் தாங்கள் எழுதியுள்ள பழைய கைத்தொழில் வியாபாரங்கள், வீரத்தாய்மார் முதலிய விஷயங்கள் மிக அருமையானவை: தமிழரின் பண்டைப்பெருமைகளை நன்குவிளக்குவன (7—11—7)

Brahma Sri. K. Sundara Rama Aiyer Avergal, M. A., Professor of History, Kumbakonam College. "I read 2-articles in "Sen-Tamil" with very great interest, **வேளிர் வரலாறு** and **பாரதகாலமும் தமிழரும்**. I was taken by surprise at the erudition displayed and the ingenuity of the suggestions and inference made regarding the past history of S. India. The writer expresses himself also with unusual reform of style that—a style that commends itself to me at least. It is that which has most affinity to the vigour and ease of modern English Writers. I trust Mr. மு. இராகவையங்கார் will continue his researches and writings and convey more instruction regarding ancient S. India. I regard his writings altogether as of an epoch-making character and trust he will keep the promise he has given of a future of renown. It is now that the work of our great scholar Mr. Aiyer Avergal, is bearing fruit" (August 26th 05.)

(8) **Sri., V. Gopala Aiyer, B. A., B. L.** (Author of Chronology of Ancient India, Chittoor):—"I am much obliged to you for your instructive essay on **Velir**, a copy of which was duly received by me a few days ago. The various lines of reasoning by which you seek to prove your theories are the evident result of your varied and extensive study of Tamil history and literature and I hope you will continue your interesting researches. I am glad to find you support the date I have given for the great Mahabharata War." (11—7—05.)

(9) **Sri., V. J. Tambi Pillai Avergal, M. R. A. S.** Audit office, Colombo.—"May I take the liberty to write to you that I intend to have an English translation of your very interesting paper entitled வேளிர் வரலாறு appearing in the last but one issue of "Sen-Tamil" published in the journal of the Royal Asiatic-Society here. It is full of facts that ought to be more generally known. I had arrived at the same conclusions nearly two years ago. I hope that S. India, will yet reveal facts of history that will try to unite all the great races of India into one great nation. I shall send you a copy when printed" (August 11, 05.)

ii (12th, June, 07.) "Dear Sir, You will be very glad to hear that the committee of the Royal Asiatic Society, Ceylon Branch have informed me to-day that they have accepted with thanks my English translation of your interesting paper on the history of the Vels [வேளிர் வரலாறு.] Your paper is no doubt, one of great merit and deserves to be published in the Journal of the Royal Asiatic Society for the perusal of learned men all over the world. You are indebted, I think, to me, for bringing your idea and theories to such prominence I have done it as a labour of love. Your paper on "Tamil Alphabet' is most interesting and original in some respects."

ஸ்ரீ:

வேளிர் வரலாறு.

செந்தமிழ்வளர்த்த பெருமையிற் சேர சோழ பாண்டியர்க்கு எவ்வளவு பாகமுண்டோ, அதற்கு அதிகமில்லாமற்போயினும், அவளவு சமபாகம் பெற்றுநின்ற ஒரு பெருங்கூட்டத்தார் முற்காலத்தே தமிழ்நாட்டில் விளங்கியிருந்தனர் எனின், அது சிலர்க்கு வியப்பாகத் தோற்றலாம். ஆனால், பழையநூலாராய்ச்சியுடைய தமிழ்மக்களுக்கு அது சிறிதும்வியப்பன்று. பண்டை இலக்கியங்களை ஆராயுமிடத்து, தமிழ் மூவேந்தர்படைத்த பெருமையளவு தாமும்படைத்து நின்ற ஒரு பெருங்கூட்டத்தார் தென்னாட்டில்விளங்கியிருந்தசெய்தி வெளியாகும். இன்னோர்தாம் வேளிர் (1) என்றழைக்கப்படுவார்கள். இரவாமலீந்த கடையெழுவள்ளல்களிற் (2) பலர் இவர்களே. 'கொடுக்கிலாதானைப் பாரியேயென்று கூறினுங்கொடுப் பாரிலை'(3) என்னும் திருவாக்கில், வள்ளன்மைக்கே ஓரெல்லையாகவைத்துப் பாராட்டப் பெற்றவன் இவருள் ஒருவனே. வரையாவண்மையால் தானடைந்த ஒப்பற்றபுகழைக்கண்டு மூவேந்தரும் அழுக்காறுகொள்ளும்படி நின்ற இப்பெருவள்ளல் (4) விளங்கியது வேளிர்குலமெனின், அதற்கு வேறொருபெருமையும் வேண்டுமோ? இங்ஙனம் புகழ்வாய்ந்த

1. வேளிர், வேள் என்பதன் பன்மைச்சொல்: கேள், கேளிர் என்றாற்போல.

2. பாரி, ஓரி, மலையன், எழினி, பேகன், ஆய், நள்ளி என்ற எழுவர். (புறம். 158; சிறுபாண்-அடி. 89-122.)

3. ஸ்ரீ. சுந்தரமூர்த்திநாயனார்தேவாரம்.

4. இவன் வேள்-பாரி என்பவன்; இவனது வள்ளன்மையால் உண்டாகிய பெரும்புகழ், தமிழரசராகிய சேர சோழ பாண்டியரது கீர்த்திகளையுங் கீழ்ப்படுத்தி மேம்பட்டது. அதனால் அழுக்காறுகொண்ட அவ்வரசர்கள், தம்மிற்கூடி அவ்வேளின் பறம்புமலையை முற்றுகையிட்டு, அவ்வள்ளலையும் வஞ்சத்தாற் கொன்றனர். இச்சரிதவிரிவை, இந்நூலுள் வேள்-பாரி என்ற தலைப்பின்கீழ்க் கண்டுகொள்க.

*

குலத்தாரைப்பற்றி நம்மவராற் சிறப்பாக ஆராய்ந்தறியப்பட்டவை இதுவரை இல்லையென்றேசொல்லலாம். செந்தமிழரசர் என்ற அபிமானத்தாற் சேரசோழபாண்டியரது வரலாறுகளை அறிவதிற் றமிழ் மக்களால் எவ்வளவு ஊக்கங்காட்டப்படுகின்றதோ, அதனிற் சிறு பகுதியேனும் இவ்வேளிர்விஷயத்தினுங்காட்டுதல் நம்மவரது பெருங் கடமையன்றோ? ஆனால், இம்முயற்சியில் இறங்கத்தக்க கருவிகள் கிடைப்ப தரிதென்றுசொல்லக்கூடும். வேளிரது பரம்பரை வரலாறுகளை எழுதிவைத்த பழைய நூல்களேனும் சாதனங்களேனும் கிடையாவென்பது உண்மையே. இப்போதுகாணப்படுவனவெல்லாம், புறநானூறுமுதலிய சில பழைய தமிழ்நூல்களிற் புலவர்கள் அவ்வப்போது பாடிப்போந்த ஒருசிலசெய்யுட்களேயாம். இச்சிலவற்றைக்கொண்டு வேளிர்வரலாறெல்லாந்தெரிதல் எங்ஙனங் கூடும்?. எனினும், வேளிர்வரலாறாகிய இருண்ட களஞ்சியத்தே, கையிலுள்ள இச்சிறுவெளிச்சங்களைத்துணைக்கொண்டு கூடியவளவு நாம் துருவுவோம். அங்ஙனந் துருவிநோக்குவதிற் றெரிகின்றவற்றைத் தமிழ் மக்கட்கு வெளியிடமுயல்வோம்.

பழைய சங்கநூல்களிலே, வேளிர் என்ற ஒருகூட்டத்தார், தமிழ்ப்பேரரசர்களாகிய சேரசோழபாண்டியரை அடுத்துப் பலவிடங்களினுங் கூறப்படுகின்றனர், இதனை—'பண்கெழு வேந்தரும் வேளிரும்' எனப் புறநானூற்றினும் 'இருபெரு வேந்தரொடு வேளிர்' என மதுரைக்காஞ்சியினும், 'வேந்தரும் வேளிரும்' எனப் பதிற்றுப்பத்திற் பலவிடங்களினும் வருதலால் அறியலாம். இதனால், மூவேந்தரையுமடுத்து முற்காலத்தே தமிழ்நாட்டில் மதிக்கப்பட்ட சிற்றரசருள் இவ்வேளிரே முற்பட்டவர் என்பது விளங்கும். அன்றியும் 'தொன்முதிர்வேளிர்' (அகம்-உருஅ, புறம்-உச) 'நாற்பத்தொன்பதுவழிமுறைவந்த வேளிர்' (புறம்-உ௦க) 'இருங்கோவேள்மருங்கு' (பட்டினப்பாலை) 'எவ்விதொல்குடி' (புறம்-உ௦உ) என நூல்களிற் கூறப்படுதலின், இன்னோர் பண்டைக்காலமுதலே தமிழ்நாட்டில் விளங்கியிருந்தவர் என்பதும் தெரியவருகின்றது.

இனி, இவ்வேளிர் யாவர்? இவர்குலம் யாது? இவர் தமிழ்நாட்டின் பழையமக்களா? அன்றி இடையில் வந்தேறியவரா? இவர்

புராதனநாடு யாது? இவர் வந்தேறியகாலமும் வரலாறும் என்னை? என்பனமுதலிய செய்திகளை விசாரிப்போம்.

வேளிர்வரலாற்றைப்பற்றித் தமிழ்நாட்டில்வழங்கிவந்த பழைய செய்திகள்சிலவற்றை, ஆசிரியர் - நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியப் பாயிரவுரையில், அடியில்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். "தேவரெல்லாங் கூடி, 'யாம் சேரவிருத்தலின் மேருத்தாழ்ந்து தென்றிசை உயர்ந்தது, இதற்கு அகத்தியனாரே ஆண்டிருத்தற்குரியர்' என்று அவரை வேண்டிக்கொள்ள, அவரும் தென்றிசைக்கட்போதுகின்றவர்........ துவராபதிப்போந்து, நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல்வழிக்கண் அரசர் பதினெண்மரையும், பதினெண்குடி [5] வேளிர் உள்ளிட்டாரையும் அருவாளரையுங்கொண்டுபோந்து காடுகெடுத்து நாடாக்கி........... இராவணனைக் கந்தருவத்தாற்பிணித்து இராக்கதரை ஆண்டுவாராமைவிலக்கி........பொதியிலின்கணிருந்தனர்" எனக் காண்க. இவ்வரலாற்றுள், அகத்தியமுனிவர் துவராபதிசென்று நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல் வழியினராகிய அரசரையும் வேளிரையும் தென்னாட்டிற்குடியேற்றினர் என்ற அரியசெய்தி கூறப்படுதல் காணலாம். அகத்தியனார் தென்னாடுபுகுந்தவரலாற்றைப்பற்றிப் புராணங்களிற் சொல்லப்பட்டிருப்பதைப் பெரும்பான்மையொத்தே மேற்கூறிய செய்திகள் அமைந்துள்ளவாயினும், வேளிர்பலரை அம்முனிவர் தம்முடன்கொணர்ந்தாரென்பது அப்புராணங்களிற் கூறப்பட்டிருப்பதாக இப்போது தெரியக்கூடவில்லை. எனினும், அச்செய்தியே, 'வேந்துவினையியற்கை' என்ற தொல்காப்பிய சூத்திரத்தின் அவதாரிகையிலும்—'இது, மலயமாதவன் நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணலுழை நரபதியருடன்கொணர்ந்த பதினெண்வகைக்குடிப்பிறந்த வேளிர்க்கும் வேந்தன் தொழில் உரித்தென்கின்றது' (பொருளதி-கூஉ) என, மற்றும் ஒருமுறை எடுத்தோதி வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளது.

இப் பிற்கூற்றிலே, முன்குறித்தகோடாரிற்கண்ட அருவாளரையொழித்து, ஒழிந்த நரபதியருடன்கூடியவேளிரே தென்னாட்டிற் குடியேற்றப்பட்டவரெனவும், அவர் பதினெண்வகைக்குடியினரா

5. 'பதினெண்கோடி' என அச்சுப்பதிப்பில் உள்ளதாயினும், ஏட்டுப் பிரதிகளில் அவ்வாறின்மையாலும், பொருளதிகாரம், 32-ம் சூத்திரவுரையிலும் 'பதினெண்குடி' என்றே ஆளப்படுதலாலும் 'குடி' என்பதே பொருத்தமாம்.

யிருந்தனர் எனவும்,[6] அவரெல்லாம் அரசுரிமை எய்தற்குரியவரெனவும் குறிக்கப்படுதல் காணலாம். இவ்வாறு, வேளிரைப்பற்றிய வரலாற்றை நச்சினார்க்கினியர் ஒருமுறைக்கு இருமுறை எழுதுதலால், அஃது ஏதோ ஒரு பிரமாணம்பற்றியே அவர்காலத்து வழங்கியிருத்தல்வேண்டுமென்று தெரிகிறது. ஆனால், அவ்வுரைகாரர் தாமெழுதியவற்றுக்குக் காரணமாயிருந்த மேற்கோளை எடுத்துக் காட்டினாரில்லை. இச்செய்திகளைப் பிரமாணத்தாலன்றிப் பிற்காலத்தவரொருவர்கூற்றால்மட்டும் நம்பி மேற்செல்லுதல் சரித்திரவுண்மையறிவதற்குப் போதாதன்றோ? ஆதலால், அவர்காட்டிய குறிப்புக்களையே அடியாகக்கொண்டு அவற்றினுண்மையைச் சோதிப்பதன் மூலம் வேளிர்வரலாற்றை இனி ஆராய்வோம்.

வேளிர்வரலாறுபற்றி மேற்குறித்த நச்சினார்க்கினியர்வாக்கியங்களுள், 'துவராபதிப்போந்து நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல்வழிக் கண்.........வேளிர்' 'நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணலுழை நரபதியருடன்கொணர்ந்த.........வேளிர்' எனவருந்தொடர்களால், துவராபதித்தலைவராயிருந்த திருமாலின்வழிவந்தவர் வேளிர் என்பது பெறப்படுகின்றது. நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல்—உலகமளந்தருளிய திருமால்; 'நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணலைநோக்கி உலகந் தவஞ்செய்து வீடுபெற்ற மலையாதலானும், வேங்கடத்தை எல்லையாகக்கூறினார்' என இத்தொடரையே திருமாலுக்கு மற்றோரிடத்தும் அவ்வுரைகாரர் வழங்குதல்காணலாம். 'நீணிலங் கடந்த நெடுமுடி யண்ணல்—தாடொழு தகையேன்' என்றார் இளங்கோவடிகளும்; (சிலப்-கக. கச௮) எனவே, துவாரகையைப் புதியதாக நிருமித்து ஆட்சிபுரிந்த கண்ணபிரான்வழியினர் இவ்வேளிர் என்பதும், இவரையே அகத்தியனார் தென்னாட்டிற் குடியேற்றினர் என்பதும் நச்சினார்க்கினியர் கருத்தாதல்வேண்டும். ஆயின், அகத்தியர்வருகைபற்றி அவர் கூறுவனவற்றுள் 'இராவணனைக் கந்தருவத்தாற்பிணித்து இராக்கதரை யாண்டு வாராமை விலக்கி' எனக்[7] கண்ணன்காலத்துநிகழ்ச்சியோடு இராவணன்சம்பந்தமொன்றையும் கலந்திருப்பது பொருந்தவில்லை. பொதுவாகப், அகத்தியரது தென்னாட்டுவருகையைப்பற்றிய கதைகள் பலபடியாக வழங்குகின்றன. அவற்றினுண்மையைச் சோதிப்பது இவ்வாராய்ச்சிக்கு ஏற்புடையதுமன்று. அதனால், மேற்கூறிய வரலாற்றுள், திருமால்வழியினரான வேளிர் துவராபதியினின்றுபோந்து தென்னாட்டிற் குடியேறியவர் என்றவளவில், இங்கெடுத்துக் கொள்வதே பொருத்தமாகும்.

மேற்கூறியவாறு, வேளிரென்பவர் துவாரகாபதியாகிய கண்ணன்வழியினராயின், அவரை நாம் யாதவர் என்றே அழைக்கலாம். என்னெனின், அப்பெருமான் அவதரித்தது யதுவமிசத்திலென்பது[8] பிரசித்தமன்றோ? வேளிர் பதினெண்குடியினராயிருந்தவர் என நச்சினார்க்கினியர் கூறியபடியே, யாதவரும் 18-குடியினராயிருந்தவர் என்பது, ஸ்ரீவியாஸபாரதம் ஸபாபர்வத்து, ஜராஸந்தன்விஷயமாகக் கண்ணபிரான் யுதிஷ்டிரருக்குக் கூறிவருமிடத்தே—"ராஜாவே! ஜராஸந்தன் எதிர்த்தலாற் கரைகடந்தபயம் எங்கட்கு நேர்ந்தபோது, நாங்கள் பதினெண்குலத்தோர்களுஞ்சேர்ந்து இவ் வாலோசனைசெய்தோம்"[9] என்று இருமுறை குறிப்பிடுதலால் நன்கு விளங்குகின்றது. இனி, இவ்வேளிர் துவாரகையினின்று தென்னாடு புகுந்த பழைய

6. முன்குறித்தவாக்கியத்தில், 'அரசர் பதினெண்மரையும், பதினெண்குடி வேளிருள்ளிட்டாரையும்' என வேறுவேறாகக் குறிக்கப்பட்டிருப்பினும், இவ்வாக்கியத்தில் 'நரபதியருடன்கொணர்ந்த 18-குடிவேளிர்' என வருவதனால், அந்நரபதிகள் வேளிருடையதலைவர்களே என்பது பெறப்படுகின்றது. வேளிர் பதினெண்வகையினரானமைக்கேற்ப, அவரரசரும் பதினெண்மராயினர் போலும்.

7. இச்செய்தியே மதுரைக்காஞ்சியுரையிலும் நச்சினார்க்கினியராற் குறிக்கப்படுகின்றது.

8. யது என்பான், பாண்டவரின் மூதாதைகளில் ஒருவனாகிய யயாதிக்குத் தேவயானைவயிற்றில் உதித்த புத்திரன். இவன்வம்சம் பல்கிப் பலகிளைகளாகி அநேக பிரசித்திபெற்ற ராஜர்களைத் தந்தது. யதுவின் மூத்தகுமாரனாகிய ஸகஸ்ரஜித்தினாலே ஹேஹயவமிசமாயிற்று. அவ்வம்சத்திலே கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் என்ற பிரசித்திபெற்ற அரசன் தோன்றினான். அவன் சந்ததியிலே தாளஜங்கர்கள் தோன்றிவிளங்கினர். யதுவின் இரண்டாம்புத்திரனாகிய குரோஷ்டுவின்வம்சத்திலே பிரசித்திபெற்றவர்கள்:—சசிபிந்து, சியாமகன், விதர்ப்பன் என்பவர்கள். இவருள் விதர்ப்பனால் விதர்ப்பராஜவம்சம் வந்தது. விதர்ப்பன் மூன்றாம்புத்திரனாலே சேதிவமிசம் வந்தது. இரண்டாம்புத்திரன் வமிசத்தவனாகிய சாத்வதனால் போஜவமிசமும், அந்தகவமிசமும், விருஷ்ணிகவமிசமும் வந்தன. இவற்றுள், விருஷ்ணிகவமிசத்திலேதான் கண்ணபிரான் அவதரித்தது. (—அபிதானகோசம், யது என்ற தலைப்பின்கீழ்க் காண்க.)

9. (அத்-14.) கும்பகோணம் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர். ஸ்ரீ. ம. வீ. இராமாநுஜாசாரியரவர்கள் பதிப்பித்துவரும் ஸ்ரீவியாசபாரதம் தமிழ்மொழிபெயர்ப்புப் பார்க்க.

யாதவராயின், இன்னோர்வரலாறு பண்டைத் தமிழ் நூல்களிற் குறிக்கப்பட்டிருத்தல்வேண்டும். ஆனால், இவர்கள் கண்ணன்காலத்தை அடுத்துத் தெற்கே வந்தேறியவராக நச்சினார்க்கினியர்கூறுதலின், அவர்கள்செய்தியை நன்குவிளக்கக்கூடிய அக்காலத்துநூல்கள் இறந்தனபோலும்; எனினும், பிற்பட்ட கடைச்சங்கச்செய்யுளில், இவ்வேளிர்வரலாற்றைக் குறிப்பிக்கக்கூடிய இரண்டொருசெய்திகளும் இல்லாமற்போகவில்லை. கடைச்சங்கத்தவராகிய கபிலர் என்ற புலவர்பெருமான் இருங்கோவேள் என்ற சிற்றரசனைநேரில் அழைக்குமிடத்தில்:—

“நீயே—வடபான் முனிவன் தடவினுட் டோன்றிச்
செம்புபுனைந் தியற்றிய சேணெடும் புரிசை
உவரா வீகைத் துவரை யாண்டு
நாற்பத் தோன்பது வழிமுறை வந்த
வேளிருள் வேளே”

எனக் கூறியிருக்கும் அடிகள் புறநானூற்றிற் (201) காணப்படுகின்றன. இதன்பொருள்.—நீதான், வடதேசத்துமுனிவர் ஒருவரதுயாகத்திற்றோன்றி, செம்பால் அழகாகச்செய்யப்பட்ட மிகப்பெரிய கோட்டையையுடைய, வெறுப்பில்லாத பொன்மயமாகிய துவாரகையை ஆண்டு, நாற்பத்தொன்பது தலைமுறையாகவந்த வேளிர்க்குள்ளே சிறந்த வேளாக இருக்கின்றாய்—என்பதாம்.[10] ‘வடபால் முனிவன் தடவினுட் டோன்றித் துவரையாண்ட அரசர்வழியினர்’ என்பதனால், அத்துவரை வடக்கணுள்ள துவாரகையையே புற்றியதென்பது உணரப்படும். இப்பழைய மேற்கோளால், வேளிரென்பார் துவாரகையினின்றுவந்து தென்னாடாண்ட சிற்றரச வகுப்பினர் என்பதுமட்டில் நன்குவிளங்கிற்று; விளங்கவே, மேற்கூறிப்போந்த நச்சினார்க்கினியர்செய்திகளிலே, சிறந்ததொன்றற்குப் பிரபல ஆதாரங் காணப்பட்டதாம்.

10. “நீதான் வடபக்கத்துமுனிவனுடைய ஓமகுண்டத்தின்கட்டோன்றிச் செம்பாற்புனைந்துசெய்தாலொத்த சேய்மையுடைத்தாகிய நெடிய மதிலையுடைய துவராபதியென்னும் படைவீட்டையாண்டு, வெறுப்பில்லாத கொடையினையுடையராகிய நாற்பத்தொன்பதுதலைமுறை தொன்றுதொட்டுவந்த வேளிருள்வைத்து வேளாயுள்ளாய்” என்பது புறநானூற்றுப் பழையவுரை.

இனி, வேளிர் துவாரகையினின்றுவந்தேறியவர் என்பதற்கு இலக்கியமுள்ளதாயினும், அவர் யாதவகுலத்தவரென்பதைவிளக்க வல்லபிரமாணங்களை முன்னூல்களினின்று அறிதல் இப்போது அரிதாகும். ஆயினும், யதுவமிசத்தோர் ஆதியிற் கங்கைபாயுந்தேசங்களிற் பல்கிப் பெருகியகாலத்தே, அன்னோர் பகைவர்களால்[11] துன்பமுறாதுவாழ்தல்வேண்டி, அக்குலத்தலைவராகிய கண்ணபிரான், மேல்கடற்பக்கத்தே அரண்வலிமிகுந்த துவாரகையைப்புதியதாகநிருமித்து, அதனைச் சூழ்ந்துகிடந்த காட்டுப்பிரதேசங்களைத் திருத்தி நாடுகளாக்கி எண்ணிறந்த யாதவர்களை ஆங்குக் குடியேற்றித் தாம் அவர்கட்கு ரக்ஷகராகநின்று உதவிவந்தனர்—என்றசெய்தி புராணேதிகாசங்களிற் கேட்கப்படுகின்றது. கண்ணபிரான் தன்னடிச்சோதிக்கு [12]எழுந்தருளியகாலத்தே, இவ்யாதவரிற் பெரும்பாலார் தமக்குள்விளைந்த பெருங்கலகத்தாற் போர்புரிந்து மாண்டனரென்பதும், அக்காலத்துப் பலர் அவ்விடத்தைவிட்டு வெளியேறினர் என்பதும், அங்ஙனம் வெளியேறியவர் கோதாவிரியின் தென்கரைப்பக்கங்களிலும் பரவலாயினர் என்பதும் இதிகாசங்களால் அறியப்படுகின்றன. இச்செய்திகளால், யாதவகுலத்தார்க்குப் பலதேசங்களிலும் அடுத்தடுத்துக் குடியேறும்படி நேர்ந்துவந்ததென்றும், அம்முறையில், அன்னோர் முதலிற் கங்கைபாயும் நாடுகளினின்று மேல்கடலோரங் குடியேறிக் காலாந்தரத்தில் மஹாராஷ்ட்ரமென்றுவழங்கும் தேசமுழுதும் பரவலாயினரென்றும் விளங்கலாம். இவ்வாறாயின், அவ்யாதவர்கள் தாம் பரவியிருந்த நாட்டுக்குத் தெற்கணிருந்த தமிழகத்துக் காடுகளைத் திருத்தி, ஆண்டும் குடியேறினர் என்று கொள்வதிற் புதுமையொன்றுமில்லை என்க. யாதவர் தெற்கேவந்ததைப்பற்றிய நச்சினார்க்கினியர் எழுத்துக்களை முழுதும் ஆதரிக்கக்கூடியபிரமாணம் இப்போது கிடைப்பதரிதேனும், அவற்றைக் குறிப்பிக்கக்கூடிய செய்திகள் இல்லாமற்போகவில்லை என்பதை இதனால் அறியலாம். யாதவர் தென்னாட்டிலும் குடியேறினர் என்ற இவ்வூகத்துக்குப் பிரசித்தரான சரித்திராசிரியர் ஒருவரும் சம்மதமளித்தல் கவனிக்கத்தக்கது. ஸ்ரீ. ரோமேசசந்த்ரதத்தர் எழுதிய ‘பழைய இந்திய நாக

11. ஜராஸந்தன், கம்ஸன் முதலியோர்.
12. பரமபதம்.

ரிகம்' என்ற அரியநூலின் முதற்றொகுதியில் (13) யாதவரைப்பற்றி எழுதப்பட்டிருப்பதாவது.—'கண்ணனைத் தலைமையாகக்கொண்ட யாதவர்கள் மதுரையைவிட்டு நீங்கிக் கூர்ச்சரத்துள்ள துவாரகையிற் குடியேறினார்கள். அங்கே அவர்கள் அதிககாலம் தங்கவில்லை. அவர்கள் தங்கட்குள்ளே பெருங்கலகம் விளைக்க, அவருட்பலர் துவாரகையைநீங்கிக் கடல்வழியே பிரயாணித்தனர். அங்ஙனம் பிரயாணித்தவர்கள் தென்னிந்தியாவை அடைந்து ஆங்குப் புதுராஜ்யம் ஸ்தாபித்ததாக நம்பப்படுகின்றது' என்பதே. இவ்வாறு தத்தரவர்கள் எழுதியது, நச்சினார்க்கினியர்குறித்த வேளிர்வரலாற்றோடு சில அமிசங்களில் ஒத்திருக்கின்றமை காணலாம். வேளிர் யாதவரே எனக்கண்டு தமிழறிஞர் ஆங்கிலத்தில் வியாசமெழுத, அதனைநோக்கி 'யாதவர் தென்னிந்தியாவில் ராஜ்யம் ஸ்தாபித்ததாக நம்பப்படுகின்றது'என்று ஸ்ரீ தத்தர் குறித்திருக்கக்கூடாதோ எனின், இதுவரை இக்கொள்கை பற்றி எவரும் வரைந்திருப்பதாகத் தெரியாமையால், அங்ஙனஞ் சொல்வதற்கில்லை. ஆதலின், அச்சரித்திராசிரியர், தென்னாட்டிற் போல வடநாட்டும் வழங்கும் ஏதோ ஒரு கர்ணபரம்பரைச்செய்தியைப்பற்றிக்கொண்டு தம் ஆராய்ச்சியிற்றோன்றியதை எழுதினர் என்பதே முறையாம். ஆகவே, நச்சினார்க்கினியர் எழுதியசெய்திகளில் மற்றொன்றற்கும் வடநாட்டுப்பண்டிதரொருவர் சம்மதமளித்தலின், கண்ணன்வழியினர்பலர் தென்னாட்டுக் குடிபுக்கவரலாறு ஒருபடியாக நிரூபணமாகின்றது.

இனி, வேளிர் என்பவர் யாதவகுலத்தவரே என்பதைக் குறிக்கவல்ல வேறுபலசான்றுகளும் காணப்படுகின்றன. அவற்றை ஒவ்வொன்றாக இனி எழுதுவோம். விந்தியமலையின் தென்பக்கத்து நாடுகளை ஆண்டுவந்த பழைய அரசருள் சளுக்கியர் என்பவரும் ஒருவரென்பது பலரும் அறிந்தது. இவ்வரசாது புராதனராஜ்யம் கூர்ச்சரமும் அதன்பக்கமுமாம். பிற்காலத்தே இவருள் ஒருகூட்டத்தார் கீழ்கடலைச்சார்ந்த சிலநாடுகளை அடிப்படுத்தாண்டமையால், இவ்வேறுபாடறிதற்கு இவர்களைக் கீழைச்சளுக்கியர், மேலைச் சளுக்கியரென இருதிறத்தாராகச் சரித்திரநூலோர் வழங்குவர். (14)

13. Dutt's Civilization in Ancient India, Part 1, P. 219.

14. இச் சளுக்கியவமிசத்தின்வரலாறு "மைசூர்கெஸட்டியர்" முதலிய சரித்திரநூல்களுட் காணலாம்.

இவருள், தென்னாடாண்ட சளுக்கியரைப் பண்டைத்தமிழ்நிகண்டுகள் 'வேள்' 'வேள்புலவரசர்' என்று கூறுகின்றன. இதனை, "தாரகாரியுஞ் சளுக்கியர்வேந்தனும், வேனிலாளனும் வேளெனலாகும்"(15) என்னும் பிங்கலந்தையாலும் "வேள்புலவரசர் சளுக்குவேந்தர்" (16) என்னுந் திவாகரத்தாலும் அறிக. பிற்காலத்துச் சோழர்சாஸனங்களிலும் இன்னோர் 'வேள்குலத்தரசர்,' 'வேள்குலச்சளுக்க'(17) எனக் கூறப்படுகின்றனர். இச்சளுக்கரதுகொடி வராகமென்பது "கேழல் வேள்புல வரசர் கொடியே"(18) என்னுந் திவாகரத்தால் அறியலாம். இத்திவாகரம் பாடுவித்த அம்பர்கிழான் சேந்தன், கடைச்சங்ககாலத்தவரான ஔவையாராற் பாடப்பெற்றவர் என்பது, அந்நிகண்டின் தொகுதியிறுதிக்கட்டுரைகளால் நன்குவிளங்குதலின், அத்திவாகரமும் சங்ககாலத்தது என்பது சொல்லாதே அமையும். கி. பி. 6-ம் நூற்றாண்டுக்கும் முற்பட்ட சளுக்கியசாஸனங்கள் இப்போது தமிழ்நாட்டிற் காணப்பட்டிலவேனும், அச்சளுக்கர் பழமைபெற்றவரென்பது, திவாகரமுதலியவை அவ்வரசர்பெயர்முதலியவற்றை எடுத்தோதுதலால் தெளிவாகத்தக்கது. இச்சளுக்கவேளிரதுவமிசத்தின் ஆதியுற்பத்தி எதனிலிருந்துதொடங்குவதென்பதைத் தெளிவாக அறிய இடமில்லை. ஆயினும், இன்னோர், யதுவமிசத்தினின்று முற்காலத்தே பிரிந்த ஒரு பெருங்கூட்டத்தவராகவே தோற்றுகின்றனர். சளுக்கருடைய ஆதிவமிசம் சந்திரகுலமாகவும், புராதனநாடு கங்காதீரமாகவும் யாதவர்க்குரிய குலங் குடிகளே இவர்க்குங் கூறப்படுதல் காணலாம். இனி, கிறிஸ்தவாப்தந் தொடங்குதற்குப் பலநூற்றாண்டுகட்குமுன்பே, வடநாட்டிற் பிராபல்யம்பெற்றுவிளங்கிய ஆந்திர சக்கரவர்த்திகளது(19) ஆட்சி, பிற்காலத்தில் நிலைகுலைந்தபோது

15. பல்பொருட் பெயர்த்தொகுதி.

16. மக்கட்பெயர்த்தொகுதி.

17. ஸ்ரீமாந்-து அ. கோபிநாதராயர் அவர்கள் எழுதிய சோழவமிசசரித்திரம் (அநுபந்தம் II பார்க்க)

18. பல்பெயர்க்கூட்டத்து ஒருபெயர்த்தொகுதி.

19. மகதநாட்டு ஆந்திரசக்கரவர்த்திகள்பலர், வடக்கே இமாசலமும் தெற்கே தெலுங்காணமும், மேற்கே மாளவமும், கிழக்கே வங்கமும் எல்லையாகக் கொண்ட ஏகாதிபத்தியத்தை (Empire) நாட்டிப் பலநூற்றாண்டுகள்வரை பெருந்திறமையுடன் ஆட்சிபுரிந்தவர்கள்; இன்னோர், ஆந்திரர் (நேரான

அவரில் ஏழுபிரிவினரான அரசர்கள் தக்ஷிணத்தில் ராஜ்யங்கள் ஸ்தாபித்து ஆண்டுவந்தனரென்பதும், சளுக்கரும், விக்ரமார்க்கன்வம்சத்து மாளவ அரசரும், காலசூரிகளும், காகதீய - கணபதிகளும், கொண்டவீடு - கஜபதிகளும், விஜயநகர - யாதவநரபதிகளும் அவ்வகையினரென்பதும்[20] சாஸனங்களால் நன்கு தெளியப்பட்டவை என்பர்.[21] இவர்களுள், காலசூரிகளும், விஜயநகர - நரபதிகளும், யாதவகுலத்தைச்சார்ந்தவரென்பது பிரசித்தமாம்; ஆகவே, அவரினத்தாராய்த் தக்ஷிணத்திற்குடியேறியாண்ட சளுக்கர்களும் அவ்யாதவ - வமிசத்தவராதல் சொல்லாமலே அமைவதாம். இதனாலும், யாதவக்கிளைகளுள், சளுக்கருமடங்குதல் அறிந்துகொள்க.

இனி, இச்சளுக்கியர், பண்டைத் தமிழ்வேளிருடன் ஒற்றுமைபெற்றகுலத்தவரென்பதற்குச் சிறந்த சான்றொன்று, பம்பாய் -

அரசர்), ஆந்திர - ஜாதிகர் (அவர் பந்துக்கள்), ஆந்திர-பிருத்யர் (அவர் வேலைக்காரர்) என மூன்று பிரிவாயிருந்தனர். இவர்கள் 2000-ஆண்டுகட்கு முன்பே பிரபலம்பெற்றவர் என்பதற்கு வேண்டிய பிரமாணங்கள் உள்ளன. இந்தச் சக்கரவர்த்திகளை, அக்காலத்துக் கிரேக்க-பூமிசாஸ்திரிகள் அண்டரிய(Anderea) என வழங்கிவந்தனர் இத்தேசத்துக்கு வந்துசென்ற பழைய யவந ஆசிரியராகிய பிளினி (Pliny) என்பவர் எழுதிய குறிப்பால், இன்னோர் பரதகண்டத்தே மஹாவீரராயிருந்தவரெனவும், இவர்கள் வசம் நூற்றுக்கணக்கான பேரரண்வாய்ந்த நகரங்களும், ஆயிரக்கணக்கான யானைகளும், லக்ஷக்கணக்கான சைந்யங்களும் இருந்தன எனவும் தெரிகின்றன. இம்மஹாவமிசத்தின்வரலாறு, பாகவத விஷ்ணு மத்ஸ்ய - புராணங்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வரசரிற் கடைசியிலிருந்தவன், கி. பி. 3-ம் நூற்றாண்டில் ஆட்சிபுரிந்த புலோமன் என்பான். மற்றும் இன்னோர்வரலாறுகள் சரித்திரநூல்கள்நோக்கி அறியத்தக்கன.

20. James Princeps Essays.

21. விக்கிரமார்க்கன்வழியினர், மாளவநாட்டுத் தாராநகரத்திலிருந்து ஆண்டவர்கள்; போஜன் என்ற பிரபல அரசன் இவ்வமிசத்தவனே. காலசூரிகள் யாதவரில் ஹேஹயவமிசத்தவராவர்; இவர்கள் கல்யாணபுரியிலிருந்து ஆண்டவர்கள்; சாளுக்கியரின்சந்ததியாராக இன்னோரைக்கூறுவர். காகதீய-கணபதிகள், ஒரங்கல்நாட்டை ஆண்டவர்கள்; 'பிரதாபருத்ரீயம்' என்ற அலங்காரநூலாற்புனையப்பெற்ற பிரதாபருத்திரன் இவ்வழியினனே; 'உருத்திரானின்னுடைய ஒரங்கல்' என்னுங் கம்பர்வாக்குங் காணத்தக்கது. கஜபதிகள், கிருஷ்ணாநதிக்குத்தெற்கே, குண்டூருக்கு அருகிலுள்ள கொண்டவீட்டிலிருந்து ஒரிஸா நாடாண்டவர்கள். விஜயநகரம் யாதவநரபதிகள்—இவர்கள் தென்னாடுமுழுமையும் பலதலைமுறை பெரும்புகழுடனும் திறமையுடனும் ஆட்சிபுரிந்த பிற்காலத்துச் சக்கரவர்த்திகள்; இவர்கள்ராஜதானி விஜயநகரமாகும்; இவர்கள்வரலாறு, ஸூவெல்துரை எழுதிய "Forgotten Empire" முதலிய நூல்களால் அறியத்தக்கது.

22. Mysore Gazetteer, Historical Period, Vol. 1, p. 345.

கெஸட்டியரில் காணப்படுகின்றது;[23] அஃதாவது:—'வடதேசத்தே, ஹாரீதபஞ்சசிகர் என்ற முனிவர் யாகஞ்செய்துகொண்டிருந்தபோது, அவரது தீர்த்தபாத்திரத்தினின்று ஓர் அரசன் உண்டானான்; சுளுகம் என்னும் வடமொழிப்பெயர்பெற்ற பாத்திரத்தினின்று உதித்தமைபற்றி அவன்வழியினர் சுளுகர் எனப் பெயர்பெற்றனர்' என்பதாம்;[24] வடமொழிமுறைப்படி சௌளுக்யர் எனத்தக்க இவ்வரசர், பிற்காலத்திற் சாளுக்கியர், சளுக்கியர், சளுக்கர், சளுக்கி, எனப் பலபடியாகத் திரித்துவழங்கப்பட்டனர் என உணர்க. பழைய நிகண்டுகளில் வேளிர் என வழங்கப்பட்ட சளுக்கியரது வரலாற்றைக் குறிக்கும் இவ்வடநாட்டுக்கதை, புறநானூற்றில் 'வடபான்முனிவன் தடவினுட் டோன்றித்......துவரையாண்டவர்' எனப்பட்ட வேளிர் வரலாற்றுடன் பெரிதும் ஒற்றுமைபெற்றுவிளங்குதல் அறிந்து மகிழத்தக்கதன்றோ.[25] இச்செய்தி கபிலர்வாக்கிற்பயின்றுள்ளமை, முன்னரே குறிப்பிடப்பட்டது. இதனுள்வரும் 'வடபால்முனிவன் தடவு' என்பதற்குப் புறநானூற்றுரைகாரர், 'வடநாட்டுமுனிவரது

23. Bombay Gazetteer, Vol. 1, Part II, p. 339.

24. இச்செய்திகளே, 'இண்டியன் ஆண்டிகுரி'—தொகுதி 7, பக். 74-லிலும் கூறப்படுகின்றன; ஆனால், பில்ஹணகவியின் விக்ரமாங்ககாவியத்தே, பிரமதேவர் ஒருகாலத்தில் ஸந்தியாகர்மஞ்செய்துகொண்டிருந்தபோது, இந்திரன் அவரிடம்வந்து, பூவுலகில் நிரீசுவரக்கொள்கை தலையெடுத்துவருவதால், அக்கேட்டை நீக்கத்தக்க மஹாவீரனொருவனைச் சிருஷ்டித்துத்தரவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அதற்கிணங்கிப் பிரமதேவரும் தம் சுளுகத்தைநோக்க, அப்பாத்திரத்தினின்று மூவுலகும்புரக்கவல்ல ஒரு மஹாவீரன் வெளிப்பட்டான் என்றும், அவன்வழியினரே சௌளுக்யர் என்றும், அக்குலத்தலைவராக ஹாரீதரென்பவரும், அவர்க்குப்பின் மானவ்யர் என்பவரும் உண்டானார்கள் என்றும் பிறசில வரலாறுகளுங் கூறப்பட்டுள்ளன. (Ind. Anti. Vol. V. p. 317.)

25. முன் குறித்தபடி, ஆந்திரமரபினர் என அறியப்பட்ட இவ்வேளிர், முனிவரது யாகசமயத்திற் றோன்றிய அரசனொருவன்வமிசத்தவரென்னும் வரலாற்றைப் புராணேதிகாசங்களினின்று உறுதிப்படுத்தல் இப்போது அரிதாம். ஆயினும் ஸ்ரீமத்-பாகவதம், நவமஸ்கந்தம், 23 ம் அத்யாயத்தே, யயாதியின்வழியிற் பலதலைமுறைகட்குப்பின்வந்த ஸூதபஸ் என்பவர்க்குப் பலி என்பவன் உண்டானான் என்றும், இப்பலியின்க்ஷேத்திரத்தில் தீர்க்கதமஸ் என்ற முனிவர்க்கு அங்கன், வங்கன், கலிங்கன், சுகன், பவுண்டிரன், ஆந்திரன் என்ற அறுவர்குமாரர் ஜனித்துத் தத்தம்பெயர்களால் முறையே ஆறுராஜ்யங்களை ஸ்தாபித்தார்களென்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. இதனால், ஆந்திரர் பலியென்பானாற் செய்யப்பட்ட யாகத்தில் முனிவரால் தோன்றியவர் என்ற வரலாறு, புராணங்களாலும் ஒருவகையால் ஆதரிக்கப்படுமென்றே சொல்லலாம். பலியென்ற அரசன்பெயர், யாகஞ்செய்தவன் என்ற பொருள்கொள்ளுதலும் நோக்கத்தக்கது. [பலி - யாகம்; அதனைச்செய்தவனும் பலியாவன்.]

ஓமகுண்டம்' எனப் பொருள் கூறியிருப்பினும், சளுக்க-வேளிருடைய முன்குறித்தவரலாற்றுக்கு இயைய, யாகபாத்திரம் என்பதே பொருத்தமாகும் (26) [தடவு - தடா, பாத்திரம்] இங்ஙனம், முனிவரொருவரது தீர்த்தபாத்திரத்திற்றோன்றியவரலாறும் வேள் என்ற பெயர் வழக்கும், தமிழ் - வேளிர்க்கும், சளுக்க - வேளிர்க்கும் உரியனவாக வழங்குதலால், அவ்விருவரும் ஒருகுலத்தவராதல் விளக்கமாம். இவ்விருவகையார்க்கும்வழங்கும் வேளிர் என்ற பெயர், யாகசமயத்திற்றோன்றிய இவர்களதுவரலாற்றைப்பற்றியே வழங்கியிருத்தல் வேண்டுமென்றுஞ் சொல்லலாம். என்னை? வேளிரென்பது, யாகஞ் செய்தல் என்ற பொருளுடைய 'வேள்' என்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்த பெயராதலால் என்க. (27)

மேற்குறித்தவாறு, வேளிர் என்ற பெயர்வழக்கும், 'வடபால் முனிவன் தடவினுட்டோன்றிய' சரித்திரவழக்கும் சளுக்கரசர்க்கு உரியனவாயிருத்தலேயன்றி, கண்ணன்வழியினரே வேளிர் என்ற கொள்கையை அடியிற்கண்ட புதியசெய்தியொன்றும் பெரிதும் ஆதரித்துநிற்றல் கவனிக்கத்தக்கது. "திருவாங்கூர் ஆர்க்கியலாஜிகல் ஸீரீஸ்" என்னுந் தலைப்பெயருடன் அச்சம்ஸ்தான சாஸன-அத்யக்ஷராகிய ஸ்ரீமாந்-து. அ. கோபிநாதராயரவர்கள் M.A., பதிப்பித்துவரும் பத்திரிகையின் 2, 12-ம் பகுதிகளில், கோக்கருநந்தடக்கன், விக்கிரமாதித்ய - வரகுணன் என்பவரது சாஸனப்பட்டயங்கள் சில வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவற்றாலும் பிற சாதனங்களாலும் பொதியமலைப்பிரதேசத்தை ஆண்ட வேள் - ஆயின்மரபினராய்த் தந்தையும் மகனுமாகக் கி. பி. 9-ம் நூற்றாண்டில்விளங்கினவர்கள் இவர்களென்பதும், தென்திருவாங்கூர்ப்பகுதியை ஆண்டவர்களென்பதும், ஆய்வேள், வேண்மன்னன் என வழங்கப்பட்டனரென்பதும் விளங்குத

2 . புறநானூற்றுரைகாரர், 'வடபால்முனிவன் தடவினுட் டோன்றி' என்பதற்குக் 'கதை உரைப்பிற் பெருகும், அது கேட்டுணர்க' என்றெழுதுவர். அக்கதை எத்தகையதாயினும், வேளிர் என்னும் பெயர்பெற்ற சளுக்கரசர்க்கு வடநாட்டுச்சாஸனங்கள் பலவற்றினுங்கண்ட இவ்வரலாறு, தமிழ்வழக்கோடு பெரிதும் பொருந்துதலால், இது தள்ளத்தக்கதன்றென உணர்க.

27. தெலுங்குநாட்டாராகிய ஆந்திரகுலத்தார்சிலர்க்குப் பலிஜர் என்ற குலப்பெயர் இன்றும்வழங்கிவருதல் ஆராயத்தக்கது. [பலி-ஜர்—வேள்வியில் உண்டானவர்.]

லோடு, இன்னோர், யதுவம்சத்தின்கிளைகளுட் கண்ணபிரான் அவதரித்த விருஷ்ணிகுலத்தவர் என்ற அரியவிஷயமும் தெளிவாதல் காணலாம். ஆகவே, துவராபதியாண்ட நெடுமால்வழியினரே வேளிர் என்ற நச்சினார்க்கினியர் கூற்றிற்குப்பொருந்தப் பிற்காலத்து வேள்மரபினர், கண்ணனவதரித்த விருஷ்ணிகுலத்தவராகத் தம்மை வழங்கியிருப்பது, வேளிரும் யாதவரும் வேறல்லர் என்ற என்கொள்கையைக் கரதலாமலகமாக விளக்கிநிற்றல் கண்டுகொள்க.

இனி, சளுக்கரும் வேளிரும் ஒரேகுலத்தவர் என்பதை மற்றோர் ஏதுவும் வற்புறுத்துகின்றது. முற்காலத்தே மகதநாடாண்ட ஆந்திர சக்கரவர்த்திகளின்வழியினராய்த் தக்ஷிணத்துக்குவந்த யாதவக் கிளைகளில், சளுக்கரும் ஒருவரென்பது முன் குறிக்கப்பட்டதன்றோ? ஆந்திராகிய இச்சளுக்கரைப் பழைய தமிழ்நிகண்டுகள் வேள்குலத்தவர் என்று கூறுதற்கேற்ப, வேளிர்மரபினனும் கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவனுமாகிய வேள்-ஆய் (28) என்பவனை அண்டிரன் என்ற பெயராற் சங்கச்செய்யுள்கள் குறிக்கின்றன. அண்டிரன் என்ற சொல்லை நோக்குமிடத்து, அதற்கு வேறு சிறந்த தமிழ்ப்பொருள் காணப்படாமையின், அப்பதம் வேள்-ஆயின் குலப்பெயராகிய ஆந்திர சப்தத்தின்திரிபாக வழங்கியதென்றே கொள்ளலாம். ஆந்திரன், மேலோன் என்னும் பொருளுடையது என்பர். இவ் ஆந்திரபதம் பழைய கிரேக்காசிரியரால் அண்டரீ (Andarea) என மருவி வழங்கப்பட்டிருத்தலுங் கூறுவர். எனவே, ஆந்திர-யாதவராகிய சளுக்கர் பண்டைத் தமிழ்வேளிரின் வேறன்றி ஒரு குலத்தவரென்ற கொள்கையே பல்லாற்றானும் தெளிவாதல் காணலாம்.

இச் சளுக்குவேந்தர்களை வேள்புலவரசர் என ... திவாகரம் முதலியவை கூறும்விஷயம் முன் குறி... ...ள்புலமென்பது, அவ்வரசரது புராதனராஜ்ய... ...ராச்சரமுதலிய மகாராஷ்ட்ரபூமியே என்பதற்கு, வேண்டிய ஆதாரங்கள் காண... ...கின்றன. பண்டைத் தமிழ்மக்கள் ... மாகாணத்தையே வேள்புலமெனக்கொண்டனர் என்ற என் கொள்கை, அம் மாகாணத்துள்ள

28. இவ்வள்ளலதுவரலாற்றை, இந்நூலுள் வேள் - ஆய் என்னும் தலைப்பின்கீழ் வரும் விஷயத்துட் கண்டுகொள்க.

நகரங்கள்பல வேள் என்ற சொல்லடியாக வழங்கிவருதலால் நிலைநாட்டப்படுகின்றது. உதாரணமாக—இப்போது நைஸாம் ராஜ்யத்தைச் சார்ந்த அருகன் வடமேற்கெல்லையில் உள்ளதும், சரித்திரப்பிரசித்தம் பெற்றதுமான எல்லூரா(Ellora)என்ற குறிஞ்சிநிலத்து ஊரொன்று உண்டு. இவ்வெல்லூரா என்பது, ஏலாபுரம் என்ற வடசொல்லின் திரிபென்பர் டாக்டர் - பண்டாரகர் (Dr. Bandarkar) இதனை ஆக்ஷேபித்து டாக்டர் - பிளீட்துரை (Dr. Fleet) அவ்வூர், வேளூர் வேளூரகம் எனப் பழையசாஸனங்களிற்கூறப்படுதலைத் தக்ககாரணங்காட்டி நிரூபித்திருக்கின்றார்.(29) இவ்வாறே, பம்பாய்மாகாணத்து ஷோலாபூர் (Sholapur) ஜில்லாவில் ஒரு நகரம் வேளாபுரம் (Velapur) என்ற பெயர்வாய்ந்துளது. இன்னும், வேளிரின் ஆதியிருப்பாகிய கத்யவார் (Kathiawar) கட்சு (Cutch) பிரதேசங்களில் பேலா (Bela) என்ற பெயர்வாய்ந்த ஊர்கள் பலவுள்ளன. அங்ஙனமே, அஹமெட்நகர்த் தாலூகாவில் வேளாபுரம் எனவும், பூனா ஜில்லாவில் வேளகம் எனவும் நகரங்கள் காணலாம். இனி, அம்மாகாணத்தின் தென்பக்கத்துள்ள முக்கியமானதொரு ஜில்லாவும் நகரமும் பேல்காம் (Belgaum) எனவழங்குதலை அறியாதார் அரியர். பேல்காம் என்பது வேள்கிராமம் என அப்பக்கத்துச்சாஸனங்களிற் காணப்படுவதெனவும், சளுக்கியரின் சகோதர வகுப்பினராகிய கதம்பர்க்குத் தலைநகராக அஃது ஒருகாலத்து விளங்கியதெனவும் சரித்திரநூலோர் கூறுவர்.(30) அப்பிரதேசத்து லக்ஷ்மேச்வரத்தை அடுத்துள்ளதோர் ஊர் வேள்பட்டி (Belhtti)(31) என வழங்குதலும் அறியத்தக்கது. இங்ஙனமே பம்பாய்மாகாணத்தை ஊன்றிநோக்குமிடத்து, ஆங்குள்ள ஊர்கள்பல வேளென்ற சொல்லடியாக வழங்குதலை நன்றாக நாம் காணலாம். ஆகவே, பம்பாய்மாகாணப்பகுதி வேள்புலமென்று பெயர்பெற்றிருப்பது, சளுக்காகிய வேள்குலத்தரசர் ஆண்டமைபற்றியே என்பதும் நன்குபெறப்படும்

---

29. Bombay Gazetteer, Vol. I, Part II, pp. 391.

30. வேள்கிராமமாகிய இவ்வூர், வேணுக்ராமம் என வடமொழியில் வழங்கப்பட்டுள்ளது; இந் நகரத்திலிருந்தாண்ட இக் கதம்பரும் சளுக்கரும் ஆதியில் ஒருகுலத்தவரென்பதை, இந்நூலில் "நன்னன்-வேண்மான்" என்ற தலைப்பின்கீழ்க் காண்க.

31. வகரம் பகரமாகவும், பகரம் ஹகரமாகவும் பாஷாந்தரங்களில் வழங்கும்.

இனி, பழையவேளிரும் யாதவரும் வேறல்லரென்பதற்கு மற்றொருசான்றும் கூறுவோம். ஏறக்குறையத் தொள்ளாயிரம்வருஷங்கட்குமுன் மைசூர்நாட்டை அடிப்படுத்து, அந்நாட்டிலுள்ள துவாரசமுத்திரம் என்ற நகரத்திலிருந்து ஆட்சிபுரிந்தவர் ஹொய்சளயாதவர் என்பதைப் பலர் தெரிந்திருக்கலாம்.(32) இவ்வரசர், ஆதியிற் கூர்ச்சரநாட்டுத் துவாரகையினின்று குடியேறியவரென்பதும், யாதவகுலத்தவரென்பதும் சரித்திரபூர்வமாக அறியப்பட்டவை. இவ்வாறு வந்தேறிய யாதவத்தலைவர், கன்னடபாஷையில் பேலாலர் என வழங்கப்படுகின்றனர். தமிழர் வழங்கும் வேளாளர் என்ற சொல்லோடு இப்பேலாலபதம் பெரிதும் ஒற்றுமைபெறுதல் ஆராயத்தக்கது. அன்றியும், இப் பேலால - யாதவர்காலத்தே உண்டாகிய தலைநகரொன்று வேளூர் அல்லது வேளாபுரம் என அவர்பெயரால் வழங்கப்பட்டுள்ளது.(33) இதனால், கன்னடவடிவில் அவ்யாதவர் பேலாலர் என வழங்கப்பட்டிருப்பினும், அச் சொல்லின் உண்மையுருவம் வேளாளர் எனத் தெரிதலோடு, வேள் என்றபெயரும் அவர்க்கு முன்பு வழங்கிவந்ததென்பதும் அறியப்படும். ஸ்ரீமத்-வி. கனகசபைப்பிள்ளையவர்களும், மைசூர்ப் பேலாலரையும் தமிழ் வேளாளரையும் யாதவகுலத்தவரென்று விளக்கக்கூடாதுபோயினும், ஒருகுலத்தவராகவே தம்நூலில் எழுதல் காணலாம்.(34) இனி, இப்பேலாலயாதவரும் பண்டைத் தமிழ்வேளிரும் ஒருகூட்டத்தவரே என்பதற்கு வேறொரு சிறந்தசான்றும் உண்டு.

புறநானூறு என்ற சங்கநூலிற் கபிலரென்னும்புலவர், வேளிருள் ஒருவனாகிய இருங்கோவேளை அழைக்குமிடத்து, அவனை, துவாரகையினின்று வந்து தென்னாடாண்ட வேளிர்வழியினன் என்று கூறியிருக்குஞ்செய்தி முன்னரே குறிக்கப்பட்டதன்றோ? அவ்வேளை நோக்கிக் கபிலர் தாம்பாடிய இரண்டுபாடல்களினும்(புறம்-202,203.) புலிகடிமால் என்ற சிறப்புப்பெயரால் அவனைக்கூறுகின்றனர்.

---

32. இவ்வரசரைப்பற்றிய சரித்திரக்குறிப்பை, Lewis Rice துரையவர்கள் எழுதிய "Mysore Gezetteer" என்ற நூலில், "Historical Period" என்ற தலைப்பின்கீழ் அறியலாம்.

33. இஃது இப்போது ஹாலபீடு என வழங்கப்படுகிறது.

34. The Tamils 1800-years ago. p. 114.

இதற்குப் புறநானூற்றுரைகாரர்—'புலிகடிமால் - இவனுக்கு ஒரு பெயர்' என்றமட்டிற்காட்டி, அப்பெயர்க்காரணத்தை விளக்காமற் போயினர். அன்றியும், அதன்காரணத்தைச் சங்கநூல்களினின்று தெரிதல் இப்போது அரிதாம். எனினும், பிற்காலத்தே துவாரகையினின்றுவந்து மைசூர்நாட்டை ஆண்ட போலாலர், அப்பெயர்வழக்கைத் தம்வரலாற்றால்விளக்கித் தாம் தமிழ்வேளிருடன் ஒற்றுமை பெற்றவர் என்பதைக் குறிப்பித்தல் நோக்கத்தக்கது. கொங்குதேசராஜாக்கள்சரித்திரம்[35] என்றநூலிலும், ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட வேறுசிலநூல்களிலும் போலாலயாதவர் ஹொய்ஸளர் என்று பெயர் பெற்றதற்குப் பின்வருங்கதை கூறப்பட்டுள்ளது.—தபங்கர் என்ற முனிவர் காட்டில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கும்போது, ஒரு புலி அவர்மேற் பாய்தற்குநெருங்க, அதுகண்டு அம்முனிவர், அப்போது வேட்டைமுடித்துவந்துநின்ற சளன் என்னும் யாதவ அரசனை நோக்கி, 'இப்புலியைக்கொல்க' எனலும், அவ்வரசனும் அதனைத் தன் அம்பால் எய்துவீழ்த்தினமையால், அவன் வமிசத்தோர் ஹொய்சளர்[36] எனக் கன்னடத்தில் வழங்கப்பட்டனர்—என்பதாம்.[37] இக்கதை அப் போலாலரைப்போலவே துவாரகையினின்றுவந்து முற்காலத்துத் தமிழ்நாடாண்ட வேளிர்குலத்தவனாகிய இருங்கோவேள் என்பான் புலிகடிமால் எனப்பெயர்பெற்றதன்காரணத்தையும்விளக்

35. இந்நூல் தமிழ் வசனநடையில் அமைந்தது. சென்னை மியூஸியத்தைச்சார்ந்த கையெழுத்துப் புத்தகசாலையில் இதன் பிரதி உள்ளது.

36. கன்னடத்தில் "ஹொய்-சள" என்பது 'கொல், சளனே'! எனப் பொருள்படும் என்பர். போசளர் என இவரைத் தமிழ்ச்சாஸனங்கள் மிகுதியும் வழங்கும்.

37. மைசூர் கெஸட்டியர், 335-ம் பக்கத்தும் இவ்வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது; ஆனால் அடியில்வருமாறு சிறிது வேறுபடுகின்றது.—சளன் என்ற அரசன், சசகபுரத்தை யடுத்த காட்டிலுள்ளதும் தன் குலதேவதையுமான வஸந்திகாதேவியை வணங்கச்சென்றிருந்தபோது, அவன் அத்தேவியைத் தொழமுடியாவண்ணம் காட்டினின்று பாய்ந்துவந்த புலியொன்றால் தடுக்கப்பட்டான். அப்போது, அக்கோயிற் குருவானவர் பக்கத்திருந்த இரும்புத்தடியொன்றை எடுத்து அவ்வரசன்கையிற்கொடுத்துக் (கன்னட பாஷையில்) 'ஹொய் சள'! எனக்கூற, அதன்படி அவனும் அத்தடியால் ஓங்கியடித்து அப்புலியை இருந்தவிடத்தே சாகும்படி வீழ்த்தினன். இவ்வாறு, குருசொற்படி புலியை வீழ்த்திய அரியசெயல்பற்றி, அவ்வரசனும், அவன்வழியினரும் 'ஹொய்சளர்' என்னும் பெயர் பெற்றனர்; (அன்றியும்) இதுபற்றியே, இவ்வமிசத்தோர் புலியைத் தம் கொடியாகவும் கொண்டனர்—என்பதாம்.

கக்கூடியதன்றோ? புலியைக்கொன்று முனிவரைக்காத்த யாதவத் தலைவனொருவனைத் தங்கள்வழிக்கு ஆதிமுன்னோனாகக்கொண்டமை பற்றியே, அவ்விருவரும் ஹொய்சளர் எனவும், புலிகடிமால் எனவும் ஒத்தசரித்திரம்பெற்றனர் என உணர்க. இவ்வாறு, சங்கநாளில் விளங்கிய வேளிரும், 900-ஆண்டுகட்குமுந்திய போலாலரும் சாதியாலும் பெயராலும் சரித்திரத்தாலும் பெரிதும் ஒற்றுமைகொண்டு, தாம் ஒரேகுலத்தவர் என்று காட்டிக்கொள்வதைக் காணலாம். இத்துணையுங் கூறிப்போந்தவைகளால், வேளிர் எனப் பழையதமிழ்நூல்களிற் குறித்த கூட்டத்தார், யாதவவமிசத்தவராய்த் துவாரகையினின்றுவந்து தென்னாடாண்டவர்-என்றசெய்தி, தக்கபிரமாணமொன்றைப்பற்றியே நச்சினார்க்கினியரால் குறிக்கப்பட்டதாதல்வேண்டுமென்பது பெறப்படுதல் கண்டுகொள்க.

இனி, செந்தமிழ்நிலத்தைச்சூழ்ந்துள்ளனவாகச் சொல்லப்படும் பன்னிரண்டு கொடுந்தமிழ்நாடுகளில் வேணாடு என்பது மொன்றாம். இஃது யாதவரது பழந்தேயமாகிய வேள்புலமாதல்வேண்டும். வேள்புலம் என்பது இப்போது கொங்கணம் என்றழைக்கப்படும் நாட்டுக்கும் வடக்கிலுள்ள மஹாராஷ்ட்ரதேசமே என முன்னர்க் குறிப்பிட்டோம் கொங்கணமென்பது முன்பு தமிழ்நாடாகவிருந்ததென்பது புறநானூற்றிலும் (154) நற்றிணையிலும் (391) அதனையாண்ட வேளிரைப்பற்றிப் பண்டைப்புலவர்பாடியுள்ளபாடல்களால் இனிதுவிளங்குகிறது. இனி, இக்கொண்கானத்தை அடுத்திருந்த வேணாட்டினுந் திரிசொல்லாகிய தமிழ் முன்புவழங்கிவந்தமையால், அது கொடுந்தமிழ்நிலங்களுள் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டதுபோலும்.[38] பஞ்சத்ராவிடநாடுகளில் மகாராஷ்ட்ரமும் கூர்ச்சரமும் அடங்குதல் இக்கொள்கையையே வற்புறுத்துவதுங்காண்க.[39] வேளிரது நாடு

38. பாண்டிநாட்டின் தென்மேற்கில் பேரியாற்றிற்கும் குமரிமுனைக்கும் இடையிலுள்ள திருவாங்கூர்ராஜ்யத்தின் தென்பகுதிக்கு வேணாடு என்ற பெயர் வழக்கு உண்டென்பது சாஸனங்களால் தெரிகிறது; வேளிராகிய ஆயின் வமிசத்தவர் ஆட்சிபுரிந்துவந்தமைபற்றி அப்பிரதேசம் 'வேணாடு' எனப் பிற்காலத்து வழங்கப்பட்டதாயினும், முன்னை வழக்கு அங்ஙனங் காணப்படாமையால், வேளிரின் ஆதிபூமியாகிய வேள்புலம் என்ற மஹாராஷ்ட்ரமே கொடுந்தமிழ்நிலமாகப் படிக்கப்பட்டிருத்தல்வேண்டும்.

39. பஞ்சத்ராவிட நாடுகளாவன:—தமிழ், ஆந்திரம், கருநடம், மஹாராஷ்ட்ரம், கூர்ச்சரம் என்பன.

என்னும் பொருளுடைய வேணாடு என்ற தொடர்சொல்லை வேண் - காடு எனப்பிரித்து "தென்பாண்டி குட்டங் குடங்கற்கா வேண்"என் புழி, வேண் என்பதே பதமாகவழங்கினர் பிற்காலத்தார்.(40)

இனி, வேளிரின் ஆதிமுதல்வர் எக்காலத்தே தென்னாட்டிற் குடியேறியவர் என்பது ஆராயத்தக்கது. ஆசிரியர் - நச்சினார்க்கினியர் எழுதியசெய்திப்படி, இன்னோர் கண்ணபிரானுக்குப் பிற்காலத்தில் வெளியேறியவராகத்தெரிதலால், பொதுவாக, பாரதகாலத்துக்குப்பின் இவர்கள் இங்கு வந்தவராக அறியப்படினும், இன்ன காலத்திற் றென்னாடு புகுந்தவராதல்வேண்டும் என்று சிறப்பாக அறிந்துகொள்வதற்கு ஒருகுறிப்பும் முன்னூலிற்காணப்படுகின்றது. அஃதாவது—மேலே குறித்தபடி, இருங்கோவேள் என்பானைநோக்கிக் கபிலர்—"நீயே.........துவரையாண்டு நாற்பத் தொன்பது வழிமுறை வந்த - வேளிருள்வேளே"எனக்கூறுதலேயாம்.(41) இவ்வாறு சங்கப்புலவர்பாடுதலால், அவர்காலத்தில் வேளிர்வம்சத்தைப்பற்றிப் பிரபலமாகவழங்கிவந்ததொருசெய்தி விளங்குவதன்றோ? இனி, இந்நாற்பத்தொன்பது என்னும் எண்கொண்டதலைமுறைகளின் ஆட்சிக்காலத்தைக்கொண்டு, வேளிரின் ஆதிமுதல்வர் இன்ன காலத்து இங்கு வந்தவராதல்வேண்டுமென ஒருவாறு நாம் ஊகிக்கலாம். முற்காலத்தே, ஆரியாவர்த்தத்தை ஆண்ட பலிபுச்சகவழி அரசர் முப்பத்துமூவர் 486-வருஷமும், மௌரிய அரசர் பதின்மர் 136-வருஷமும் ஆட்சிபுரிந்ததாக விஷ்ணு பாகவத புராணங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளது.(42) இவற்றைநோக்கின், முதலிற்குறித்த பலிபுச்சகவழியினர் தலைமுறையொன்றற்குச் 'சராசரி' 15-வருஷமும், அடுத்த மௌரியர் 14-வருஷமும் ஆட்சிசெய்தவராக ஒரு கணக்குப் பெறப்படும். இவ்வாறே, பழமையாகவரும் அந்நிய அரசுகளின் தலைமுறையளவை ஆராயினும், நிகழ்காலத்தில் வல்லரசுகளில் ஒன்றாக விளங்கும் ஜப்பானிய - ஏகாதிபத்தியத்தை (Japanese Empire) இப்போது ஆட்சிபுரியும் சக்கரவர்த்தி, தமது பழமைபெற்றதும் இடையூறுபடாததுமாகிய பரம்பரையில் 123-வது தலைமுறையினராகச் சொல்லப்படுகின்றார். அவ்வேகாதிபத்யத்தை நாட்டிய ஆதி சக்கரவர்த்தியான ஜிம்மு - திந்நோ இற்றைக்கு 2500-ஆண்டுகட்கு முன்புவிளங்கியவர் என்பது ஜப்பானிய - சரித்திரத்தால் தெரியவருகின்றது. இனி, இவ், 2500-வருஷங்களையும் 123-அரசர்க்கும் பகிர்ந்தால், ஜப்பானிய அரசர் ஒவ்வொருவர்க்கும் 21-ஆண்டே தலைமுறையளவாதல் பெறப்படும். இம்முறையே, ஆயுள்விர்த்திபெற்ற ஐரோப்பியநாடுகளில், ரஷ்ய சக்ரவர்த்திக்கு 19-ம், இங்கிலாந்து அரசர்க்கும், ஜர்மானிய சக்ரவர்த்திக்கும் 23-ம், பிராஞ்சு அரசர்க்கு 24-ம் சராசரியாட்சிக்காலங்களாகச்சொல்லப்படுகின்றன.(43) இவற்றுள்ளே அதிக ஏற்றக்குறைவின்றி ஜப்பானியத்தலைமுறைக்கு அமைந்த 21-ஆண்டளவை நாம் மேற்குறித்த 49-தலைமுறைவேளிர்க்குங் கொண்டு கணிப்போமாயின், கபிலர்பாடிய இருங்கோவேளுக்கு 1000-ஆண்டுகட்குமுற்பட்டதே அவன்வழியின் ஆதிமுன்னோர் தென்னாடுபுகுந்த காலமென்பது பெறப்படும்; படவே கடைச்சங்கத்தவராகிய கபிலர் பாடிய அவ்வேளின்காலம் 1800-வருஷங்கட்கு முற்பட்டதென்று அறிஞர்சிலர்கூறியபடி வைத்துக்கொள்ளினும், வேளிருடைய ஆதிமுன்னோர் தமிழ்நாடுபுகுந்தது கி. மு. 10-ம் நூற்றாண்டுக்கும் முந்தியது என்று நாம் ஒருவாறு கூறத்தடையில்லை என்க (44)

40. தமிழ்மக்கள், பம்பாய்மாகாணத்தை வேள்புலம் வேணாடு என அழைக்கப், பழைய ஆரியமக்கள் தண்டகாரண்யதேசம் என அதனை வழங்கிவந்தனர். இச்செய்தி, மஹாராஷ்ட்ரப் பிராமணர் வைதிககர்மத்தொடக்கத்துச் செய்துகொள்ளும் சங்கற்பக்கட்டுரையிலே, 'மஹாராஷ்ட்ரதேசே' என்றது 'தண்டகாரண்யதேச' எனக்கூறிவருதலால் தெரியலாம். (Dr. Bandarkar's History of Dekkan. p. 186) பதிற்றுப்பத்தில் "தண்டாரணியத்துக் கோட்பட்டவருடையை" என்பதனுரையில் (பக்-கூஅ.) "தண்டாரணியம்-ஆரியநாட்டிலுள்ளதோர் நாடு" என எழுதப்படுதலால், தண்டகாரணிய தேசமென்ற பழைய வழக்குத் தமிழ்நூல்களிலும் பயின்றிருத்தல் காணலாம்.

41. இற்றைக்கு 900-வருஷங்கட்கு முந்திய சளுக்கியசாஸனங்களிலும், உதயணன் முதலாக 75-தலைமுறை இவர் முன்னோர் ஆண்டுவந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது; இச்சாஸனங்களிற்கண்ட புராணவரலாற்றில், இவர்வமிசம் விஷ்ணுவினின்றுதொடங்கினும், பாண்டவரதுமரபாகக் கூறப்படுதலால், முற்காலத்தேயே இவர் ஆதிவரலாறு மறக்கப்பட்டும் மாறுபாடடைந்துமிருந்ததாகத் தெரிகிறது. (In. Ant. 1890. p. 425.)

42. விஷ்ணுபுராணம், 4-ம் அம்சம், 24-ம் அத்யாயம். பாகவதம் 12-ம் ஸ்கந்தம், முதல் அத்தியாயம்.

43. The Chronology of Ancient India. p. 65.

44. தலைமுறையொன்றுக்கு 30-ஆண்டுகொண்டு அளத்தலுமுண்டு. பதிற்றுப்பத்திற்கண்ட சேரவரசர் எண்மருக்குக்கூறப்படும் ஆட்சிக்காலங்களைக் கூட்டி நோக்கினும் இம் முப்பதாண்டுக்கணக்குப் பெறப்படும். இங்ஙனமாயின்

இனி, மேற்கூறிய வேள்புலமக்களும் அவரது தலைவரும் முற்காலத்தே தென்னாட்டிற் குடியேறிவாழ்ந்த வரலாற்றை அடியில்வருமாறு சுருக்கிக்கூறலாம். யாதவர்கள் பகைவர்க்கஞ்சித் தம் ஆதிபூமியாகிய கங்கை யமுனைக்கரைகளைநீங்கி மேல்கடலையொட்டிய வேள்புலத்திற்குடியேறிப் பெருகியதுபோல, அவர் வழிவந்த பதினெண்குடிவேளிரும் அப்புலத்திற்கும் தெற்கணிருந்தபெருங்காடுகளைத்(45) திருத்திக்கொண்டே பாவலாயினர் இன்னோர் நாகரிகம்வாய்ந்த சாதியாராதலின், அரசுத்தொழில் படைத்திறமுதலியவற்றினும், தாம் முயன்றுநின்ற குடியேற்றத்துக்கு இன்றியமையாத உழுதொழில்,(46) கோற்றொழில்,(47) மண்சுடுதல்,(48) நூற்றல்,(49) கால்நடைகளைவளர்த்தல்(50) முதலிய பலவகைவிருத்திகளினுங் கைதேர்ந்

இருங்கோவேளுக்கு 1470-வருஷங்கட்கு முன் ஆதிவேளிர் தென்னாடுபுக்கவராதல்வேண்டும். இருங்கோவேளிருந்த கடைச்சங்ககாலம் 1500-ஆண்டுகட்கு முன்பென்பது ஒரு புதிய கொள்கை. (யாம் எழுதிய **சேரன்-செங்குட்டுவன்** சரித்திரநூல் பார்க்க.)

45. கொண்கானம், துளுநாடு, ஒளிநாடு முதலியன. கொண்கானம் முற்காலத்து வேளிரது ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்ததென்பது சங்கநூல்களால் அறியப்பட்டது; இனித் துளுநாட்டிற் புகுந்துபரவிய வேளிர் **துளுவ - வேளாளர்** எனப்படுவர். இவ்வமிசத்தவராக இந் நாட்டிலுள்ளோர், தம்மைச் சந்திரகுப்தன் வழிவந்த ஆந்திரகுலத்தவரெனக் கூறிக்கொள்ளுதல் ஆராயத்தக்கது. (அபிதானகோசம் - துலுவமிசம் பார்க்க.)

46. இவர் செய்தி பின்பு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

47. கொல்லரை, ஆந்திரமக்கள் 'கொல்ல - **வேலம**' என்பர்; வேலம, வேண்மார் என்பதன் திரிபாம். இதனால், வேள்குடி பதினெட்டில் இவரும் அடங்கினவர் போலும்.

48. மட்கலம் வனைவோர்க்கு **வேட்கோ**, **இருங்கோவேள்** என்ற பெயர்கள் நூலில் வழங்குதலால், வேளிர்குலத்தில் இவரும் அடங்கியவர்போலும். இக்குலத்தோர், முற்காலத்தில் ஆரியமொழியில் வல்லவராயிருந்தவரென்பது--- நக்கீரருடன் 'ஆரியம் நன்று தமிழ்தீது' என வாதிட்ட வேட்கோக் குயக்கோடன் செய்தியால் தெரியலாம். (தொல். பொருளதி. பக். எசரு) 'நன்மதி, வேட்கோச்சிறார்' எனப் புறநானூற்றில் (௩௨) வருதலின், இக்குலத்துச்சிறுவர் நுண்ணறிவுடையராக முன்னாளில் மதிக்கப்பட்டிருந்தமை விளங்கும். இக்குயவர், ஆர்யாநுஷ்டானங்கள் தமக்கென்று உடையர்.

49. பழைய நிகண்டுகளில் '**சாயவேளர்கொல்லி**' என இராகப்பகுப்பு ஒன்று காணப்படுதலின் நூற்றலோடு சாயமிடுதலும் இவர் தெரிந்தவரென்பது வெளியாகின்றது.

50. வேளாளரது அறசெழிலுள் நிரையோம்பலும் ஒன்றாகும் இனி, ஆயர் என்பவர் யாதவரின் வேறனகூட்டத்தாரென்பது பாகவதமுதலிய புராணங்களால் தெரிகின்றது. ஆயினும், தங்குலத்தில் யதுகுலதிலகராகிய கண்ணன் வளர்ந்தருளின ஒற்றுமைபற்றி, இவர் தம்மை யாதவரென வழங்குவர். ஆந்திரநாட்டார் வேளாளரைப்போலவே, இவ்வாயரையும் **வேலமா** எனவழங்குதற்கும் இதுவே காரணமாதல்வேண்டும்.

திருந்தனர். இன்னோரது குடியேற்றமுயற்சிக்குப் பேருதவிபுரிந்தருளியவர் அகத்தியமுனிவர் என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இனி, இவ்வேள்குலத்தோர் தம்மாற் காடுகெடுத்து நாடாக்கப்பட்டபிரதேசங்களிற் கோட்டைமுதலிய அரண்களைப்பெருக்கித் தம் தலைவரின்கீழ் அமைதியுடன் அமர்ந்துவந்தனர். இங்ஙனம், நாடுகளிற் றங்கியவர் பதிக்குரியோர் என்னும் பொருள்கொண்ட கிழார் எனவும், தம்முயற்சித்திறந்தோன்ற மருதநிலமக்கள் எனவும், தம் ஆதியுற்பத்திபற்றி வேளிர், வேளாளர் எனவும் பெயர்பெற்றனர். ஆந்திரநாட்டாரும் இன்னோரை வேண்மார் என்பதன்திரிபாக 'வேலமா' என்பர்.(51) ஆரியவகுப்பினருள் க்ஷத்ரிய - ஜாதியைச்சேர்ந்த இவர்கள், தம் நாடு செழித்தல்கருதி வணங்கிவந்த கடவுள், ஆரியமக்கள்வணங்கிவந்த தெய்வங்களுள் இந்திரனுவன். "வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்" என்றார் தொல்காப்பியனார். (பொருளதி. அகத்திணை. சூத்.-5.) வேளாளர் ஆதியிற் கங்காதீரங்களில்வாழ்ந்தவராதலின், இவர்கள் தம்மைக் கங்காபுத்திரர், கங்கைவமிசத்தவர் எனக் கூறிக்கொள்வர். இவர்களை ஆண்ட சிற்றரசர் வேளிர் அல்லது வேண்மார் எனப்பட்டனர்.

இவ்வாறு தமிழகத்துப்புகுந்து குடியேறிய வேளிராகியயாதவகுலத்தார், ஆதியில் க்ஷத்ரியவகுப்பினரேயாயினும், பன்னெடுங்காலமாகக் குடியேற்றமுயற்சியிற்சென்றமையாலும், உடனொத்த ஆரியக்கூட்டரவின்றித் தமிழ்நாட்டிற் றத்தந் தொழில்வேறுபாட்டாற் பிரிந்தமையாலும் தமது புராதன ஆசரணையைச் சிறுகச்சிறுக நெகிழவிட்டனர் கண்ணபிரான்காலத்தேயே யாதவகுலம், மற்ற க்ஷத்ரியகுலங்களினுந் தாழ்ந்ததாகக் கருதப்பட்டதென்பதும்,(52)

51. The Tamils 1800-years ago, p. 114.

52. யாதவர்க்கு, முற்காலத்தே, அரசுரிமையின்மையும், அவர் க்ஷத்ரியகுலத்திற் றாழ்ந்துநின்ற செய்தியும் ஸ்ரீமத்-பாகவதா், சரு, ௬அ-ம் அத்தியாயங்களில் முறையே கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்களால் அறியப்படுவன. இங்ஙனமே, புராணதாற்பரியங்கூறும் பெரியோரும்---"யயாதிசாபத்தாலே அபிஷேகப்ராப்தியற்று, க்ஷத்ரியரில் தாழ்ந்து வைசியப்ராயரான யது குலத்தில் தோன்றிய வசுதேவர்க்கும், கோவைசியரான நந்தகோபர்க்கும் புத்திரனாகிய **கண்ணபிரானாக மூன்றாம் யுகத்திலே மூன்றாம் வருணத்திலே** ஸர்வேசுவரன் அவதரித்தான்"---என்று கூறுதலும் நோக்கத்தக்கது. (ஸ்ரீ: வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியர் இயற்றிய சடகோபரந்தாதி எக-ம் பாட்டுரை பார்க்க.) இதனால், வைசியகுலத்தவராக யாதவர் முன்பு கருதப்பட்டமை விளங்கும்.

அரசாளுமுரிமை அக்காலத்தேயே இவர்க்கு அதிகமாக இருந்ததில்லை என்பதும் புராணேதிகாசங்களினின்று தெரிதலால், தென்னாட்டுப் புகுந்த வேளிராகிய யாதவர் தம் பழையமதிப்பைக் காலாந்தரத்தே இழந்ததில் வியப்பில்லையாம்.(53) ஆயினும், இவர்களுடன்பிறந்த வீரத்தன்மையும் உறுதிப்பாடும் எக்காலத்தும் இவர்களைக் கைவிட்டொழிந்தில.

இங்ஙனம், தமது பெருத்தகுடியேற்றத்தே பலவகைத்தொழிற்றிறங்களிற் சிறந்துநின்ற வேள்வகுப்பார் அவ்வத்தொழில்களை வழிவழியாகக்கொண்டமைபற்றித் தாமும் வேறுவேறுகிளைகளாகி மறைந்தனர். இவருள்ளே, தமிழ்நாட்டிற் றம் பழையமதிப்புடன் பல்கிப்பெருத்த யாதவர் உழுதுண்டுவாழ்ந்த வேளாளராவர். ஆசிரியர் - நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியவுரையில் (பொருளதி.) அடியில் வருமாறு எழுதுகின்றார். "வேளாளர் இருவகையர்: உழுதுண்போரும் உழுவித்துண்போரும் என. இவருள், உழுவித்துண்போர், மண்டிலமாக்களுந் தண்டத்தலைவருமாய்ச் சோழநாட்டுப் பிடவூரும் அழுந்தூரும் நாங்கூரும் நாவூரும் ஆலஞ்சேரியும் பெருஞ்சிக்கலும் வல்லமும் கிழாரும் முதலிய பதியிற்றோன்றி 'வேள்' எனவும் 'அரசு' எனவும் உரிமையெய்தினோரும், பாண்டியநாட்டுக் காவிதிப்பட்டமெய்தினோரும், குறுமுடிகுடிப்பிறந்தோர் முதலியோருமாய் முடியுடைவேந்தர்க்கு மகட்கொடைக்குரிய வேளாள

53. மனுஸ்மிருதி ௧0-ம் அத்யாயம், ௪௩, ௪௪-ம் சுலோகங்களில் (உபநயன முதலிய) கர்மலோபங்களாலும், பிராமண தர்சனமின்மையாலும் (—அஃதாவது, வைதிக லௌகிக - ஆசார வியவகாரங்களிற் பிராமணருடன் சம்பந்தம் வைத்துக்கொள்ளாமையாலும்) சூத்திரநிலைமைக்கு இவ்வுலகத்தே தாழ்ந்துவிட்ட 12-க்ஷத்ரிய வம்சங்களில் திராவிடரும் ஒருவராகக் கூறப்பட்டுள்ளனர். இதனை நோக்கும்போது, யாதவ - க்ஷத்ரியராய்த் தென்னாடாண்ட வேளிர் போன்றவரது முற்கால நிலையை நோக்கி இவ்வாறு கூறப்பட்டதோ என்று தோற்றுகிறது. ஸ்ரீ வியாச பாரதம், சபாபர்வம், ௧௪-ம் அத்தியாயத்தில், பரசுராமரது கொடிய க்ஷத்ரியவதத்துக்கு அஞ்சி ஒடியொளித்த அரசர்பலர், தங்குல தர்மங்களை விட்டமையாலும் பிராமண தர்சனமின்மையாலும், சூத்திரப்ராயர் ஆயினரென்றும், அவரில் திராவிடரும் ஒருவர் என்றும் கூறப்படுதலும் காண்க. இதற்கேற்ப, க்ஷத்ரியனாகிய காந்தமன் என்ற சோழன், பரசுராமருக்கு அஞ்சிப் பொதியமலையில் அகத்தியமுனிவர்பால் அடைக்கலம்புக்க செய்தி மணிமேகலையில் வருதலும் அறிந்துகொள்க. (காதை-௨௨; அடி-௨௫—௪0.)

ராம்.(54) 'இருங்கோ வேண்மா னருங்கடிப் பிடவூர்' எனவும், 'ஆலஞ்சேரி யயிந்த னாருண்கேணி நீரொப்போன்' எனவும் சான்றோர் செய்யுட்செய்தார்; உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னி அழுந்தூர் வேளிடை மகட்கோடலும், அவன்மகனாகிய கரிகாற்பெருவளத்தான் நாங்கூர்வேளிடை மகட்கோடலும் கூறுவர்." எனவும் "வேளாளர் பகைவர்மேலும், நாடுகாத்தன்மேலும், சந்துசெய்வித்தன்மேலும் அரசரேவற்படி செல்லுதற்குரியர்" எனவும் காண்க. இவற்றால், வேளாளருட் பலரைத் தமிழ்ப்பெருவேந்தர் தம் அரசியலில் உயர்நிலையில்வைத்து மதித்துவந்ததோடு, அவரினத்துச் சிற்றரசரான வேளிருடைய பெண்களை அவ்வேந்தர் விரும்பி மணம்புரிந்துவந்தனரென்பதும் அறியலாம். சோழரைப்போலவே, சேரர்பலரும் இக்குலமகளிரையே மணம்புரிந்துவந்தனர் என்பது, வெளியன்வேண்மாள், இளங்கோவேண்மாள், வேண்மாள் அந்துவஞ்செள்ளை எனப் பதிற்றுப்பத்தில்வரும் சேரமனைவியர்பெயர்களால் அறியலாம். இவ்வேளிர் பழைய க்ஷத்ரியவகுப்பினராய் நாகரிகமுதிர்ச்சிபெற்றவராயிருந்தமைபற்றி உயர்குலத்தவராகிய தமிழ்வேந்தர் அவருடன் சம்பந்தஞ்செய்துவந்தனரென்பது இதனாற் பெறப்படுகின்றது. "நிகர்த்து மேல்வந்த வேந்தனொடு முதுகுடி—மகட்பா டஞ்சிய மகட்பா லானும்" (புறத்திணை. 79.) என்புழி, இம்மணச் செய்தியைத் தொல்காப்பியனாரும் குறித்தனர் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

வேளிரால், ஆதியிற் சிற்றரசுகள் தாபிக்கப்பட்டுவந்தகாலங்களில், இவர்க்கும் சோழபாண்டியர்க்கும் அடுத்தடுத்துப் போர்நிகழ்ந்துவந்ததாக அறியப்படுகின்றது. அங்ஙனந் தாபிக்கப்பெற்ற பழைய வேளிர்நாடுகள்—கொண்கானம், ஒளிநாடு,(55) முத்தூற்றுக்கூற்றம்,

54. 'வேந்துவினையியற்கை' என்ற தொல்காப்பிய சூத்திரவுரையில், நச்சினார்க்கினியர், வேளிர்க்கு வேளாளரை ஏவிக்கொள்ளுஞ் சிறப்புமுண்டென்று—வேளிரும் வேளாளரும் வேறுபட்டவர்போல—எழுதினராயினும், அவ்விருவரும் ஓரினத்தவரென்பதே அவர்கருத்தென்பது, இருங்கோ வேண்மான், அழுந்தூர்வேள், நாங்கூர்வேள் என்பவரை உழுவித்துண்ணும் வேளாளராக அவர் அச்சூத்திரவுரையிலே தெளிவாகக் கூறுதலால் விளக்கமாம். அதனால், வேளிர்க்கு முடியுடைவேந்தரைப்போலவே, தாமேயன்றித் தம்மினத்தாராகிய உழுதுமுழுவித்துமுண்ணும் வேளாளரை ஏவிக்கொள்ளும் உரிமையுமுண்டென்பதே அவ்வுரைகாரர் வாக்கியக்கருத்தாதல்வேண்டும் என உணர்க.

55. ஒளியரது நாடு ஒளிநாடு; 'பல்லொளியர் பணிபொடுங்க' என்ற பட்டினப்பாலையடி உரையில் "ஒளியராவார், மற்றை மண்டிலத்துக்கு அரசராதற்குரிய வேளாளர்" என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

பொதிகைநாடு, மிழலைக்கூற்றம், குண்டூர்க்கூற்றம், வீரை, துளுநாடு முதலியன. பிற்காலத்தில் அவ்வேளிர்பால் மகட்கொண்டு சம்பந்தம் பெற்ற பேரரசர்கள் அவரது சிற்றரசுகளை ஆதரித்துவந்ததோடு, அவரினத்து வேளாளர்பலரைத் தம் அரசியற்கு உரியவராக்கி நாடுகள் பல அளித்தும், வரிசைகள்கொடுத்தும் அமைச்சராகவும் தண்டத்தலைவராகவும் நியமித்துப் போற்றிவந்தனர். இங்ஙனம் அமைச்சுப்பூண்டவர்கள், பாண்டியரிடம் காவிதி என்ற பட்டத்துடனும், சோழரிடம் ஏனாதி என்ற பட்டத்துடனும் விளங்கினர். கரிகாற் சோழன் மற்றெல்லாரினுஞ் சிறப்பாக, இன்னோர்க்கு 79-நாடுகளமைந்த 24-கோட்டங்களை உதவிப் பெரிதும் ஆதரித்தானென்று தெரிகின்றது (56) தொல்காப்பியனார், இவ் வேளாளரில் தாழ்ந்தவர் பலரால் மிகுதியுங்கொள்ளப்பட்டுவந்த தொழிலாதல்பற்றி "வேளாண் மாந்தர்க் குழுதூ ணல்ல-தில்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி" என மரபியலிற் கூறினரேனும், தங்காலத்தே இன்னோர் சிற்றரசராய்ச் சிறந்துவிளங்கினமையாலும், இவரினத்தார் தமிழ்மூவேந்தர்சார்பிற் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டு வந்தமையாலும்,

"வேந்துவினை யியற்கை வேந்தனி னொரீஇய
ஏனோர் மருங்கினு மெய்திட னுடைத்தே"
"வில்லும் வேலுங் கழலுங் கண்ணியும்
தாரு மாரமுந் தேரும் வாளும்
மன்பெறு மரபி னேனோர்க்கு முரிய"
"வேந்துவிடு தொழிலிற் கழலுங் கண்ணியும்
வாய்ந்தன ரென்ப அவர்பெறும் பொருளே"

என்ற சூத்திரங்களால், இக்குலத்தாரையே பெரும்பான்மைகருதி, அவர்க்கு அரசர்க்குரிய வரிசைபலவும் கூறிப்போதல் காணலாம். இதனால், தொல்காப்பியனார்காலத்தே, வேளிருடையநிலை க்ஷத்திரிய ஒழுக்கத்தினின்றும் நழுவியிருந்ததாக உய்த்துணரப்படும். இது பற்றியே, உரையாசிரியர்களும் வேளாளரது உயர்வுபுலப்படும் இடமெல்லாம் அதனை அவருளுயர்ந்த உழவித்துண்ணும்வேளாளர்மேலும், தாழ்வுபுலப்படுமாயின் அவரிலிழிந்த உழுதுண்ணும்

56. ஏரெழுபது—97 ; The Tamils 1800-years ago, p. 28.

வேளாளர்மேலும் ஏற்றிச் செல்வாராயினர். இனி, தமிழ்நாட்டிற் பண்டைக்காலத்தேவிளங்கிய சிற்றரசருட் பெரும்பாலார் இவ்வேள் குலத்தவரேயாவர்; இதுபற்றி, வேளென்றபதம், பிற்காலத்தே, வேறு குலத்தலைவரும் அடங்கக் குறுநிலமன்னர் அனைவர்க்கு முரியபெயராக வழங்கலாயிற்று. ஆனால், பண்டைவழக்கு அவ்வாறு காணப்படாமையின், அது பிற்பட்டகொள்கை என்பதே பொருத்தமாம். இவ்வேள்குலத்தார் உழுதூண்டொழிலை வழிவழியாகவும், ஏனைய குடிகளினும் சிறப்பாகவுங்கொண்டமையால், "வேளாண் மாந்தர்க் குழுதூ ணல்ல - தில்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி" எனத் தொல்காப்பியருங் கூறுவாராயினர்.[57] அன்றியும், வழிவழியாகவந்த வேளிரது வள்ளன்மையும் சிற்றரசுரிமையும் நோக்கி, வேளென்பது உபகாரி என்னும் பொருட்கும் சிற்றரசு என்னும் பொருட்கும் உரிய சொல்லாகவும் வழங்கப்பெற்றது. பண்டைப்பதமாகிய வேள் வேளார்[58] என்பவை, புதுக்கோட்டைஸம்ஸ்தானத்தைச்சார்ந்த தேர்க்காட்டூரிலும், பிரான்மலைப்பக்கத்தும் உள்ள வேளாளரில் ஒரு சாரார்க்கு இன்றும் பயின்றுவருதல் அறியத்தக்கதாம்.

இதுகாறும் கூறிப்போந்தவற்றால், தமிழகத்துப் பண்டைக்கால முதலே உள்ள வேளிர் என்ற கூட்டத்தார் திருமால்வழியினராய்த் துவராபதியினின்று தென்னாட்டுக்குடியேறியவர் என்றெழுதிய நச்சினார்க்கினியர்கூற்று, அவர்கள் கண்ணனவதரித்த யாதவ - குலத்தவரென்பதைக் குறிப்பதென்பதும், இச்செய்திக்குப்பொருந்த, வேளிர் துவாரகையினின்றுவந்தவரெனப் புறநானூற்றுமேற்கோளுண்டென்பதும், பாரதகாலத்தையடுத்து யாதவர் தெற்கேவந்தேறியவர் என்றகுறிப்பு முன்னூல்களினின்று அறியப்படுதலோடு வடநாட்டுப் பண்டிதராலும் அஃது ஆதரிக்கப்பட்டுள்ளதென்பதும், வேள், வேள் புலவரசர் என்றபெயர்களைச் சளுக்குவேந்தர்க்கு நிகண்டுகளும் சாஸனங்களும் வழங்குகின்றனஎன்பதும், இச்சளுக்கரும் யாதவகுலத்தில்

57. உழுதுண்பாரை 'வெள்ளாளர்' என வழங்குதலுமுண்டு; இதற்கு 'வெள்ளத்தை ஆள்பவர்' என்பது பொருளாம். பெருக்காளர், காராளர் என்பவற்றுக்கும் இங்ஙனமே பொருள் கூறுவர். இச்சொல், வேளாளர் என்பதின் வேறாதலின், ஈண்டாராய்ச்சியில்லை என்க.

58. வேளார் என்ற பெயர், பண்டைச்சோழரது மந்திரிகளும் படைத்தலைவருமாகியபலர்க்கு வழங்கிவந்ததென்பது சாஸனங்களால்விளங்குகிறது; ராஜராஜேந்திர மூவேந்தவேளார், வீரசோழ இளங்கோவேளார் எனக் காண்க. (S. I. I; Vol III, p. 115). இதனாற் பிற்காலத்துத் தமிழ்வேந்தராலும், இவ் வேளிர் அபிமானிக்கப்பட்டுவந்தமை வெளியாகும்.

ஒருகிளையினரே என்பதும், முனிவரொருவரது யாகபாத்திரத்திற் றோன்றியவரலாறு சளுக்கருக்கும் பண்டைவேளிர்க்கும் உரியதாகத் தெரியவருதலின் அவ்விருவரும் ஒருகுலத்தவரென்பதும், வேள் ஆயின்மரபினரான வேணாட்டரசர்சிலர் தம்மைக் கண்ணனவதரித்த யதுவமிசத்து விருஷ்ணிகுலத்தவராகக் கூறிக்கொள்ளுதல், மேற்கூறியமுடிபைத் தெளிவாக்குகின்றதென்பதும், வேளிர் யாதவருள் ஒருவரே என்பது பிற்காலத்தில் துவாரகையினின்றுவந்து தென்னாடாண்ட ஹொய்சள - பேலாலயாதவர், இவருடன் பல்லாற்றானும் ஒத்திருத்தலால் விளங்குவதென்பதும், வேள்புலமென்பது பம்பாய் மாகாணத்தின்சிலபகுதிகட்கு முற்காலத்திலவழங்கிய தமிழ்ப்பெயராதல்வேண்டும் என்பதும், கொடுந்தமிழ்நாடுகளில் ஒன்றாகிய வேணாடு என்பது இவ் யாதவரது புராதனபூமியாகிய வேள்புலத்தையே குறிப்பதாகல்வேண்டு மென்பதும், பண்டைவேளிர் தமிழ்நாட்டுக் குடியேறிய காலம் கி. மு. 10-ம் நூற்றாண்டாகக்கொள்ளுதல் ஒருவாறு பொருந்து மென்பதும், வேளிர்பெருங்கூட்டந் தென்னாடுபுகுந்து வாழ்ந்த வரலாறு இது என்பதும், அன்னோர் பெருமை இன்னவென்பதும் புலப்படுமாறு கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம், வேள்புலத்தினின்று தமிழ்நாடுபுகுந்து ஆட்சி புரிந்த வேளிரும் அவரினத்தாராகிய வேளாளரும், தமது வரையாது வழங்கும் வள்ளன்மையாலும், அரசராற்பெற்ற வரிசைகளாலும், எளியரைத்தாங்கிய அளியினாலும், நலிதற்காகா வலிமையாலும் பண்டுதொட்டே இத் தமிழ்நாட்டிற் பெரும்புகழ்பூண்டுவிளங்கினர். முற்காலத்தும் பிற்காலத்தும் விளங்கிய தமிழ்ப்பெருங்கவிகளிலே, இவர்களைப்பாடிப் பயன்பெறாதவர் எவருமே இரார். இவரது இரவாமலீயும்வள்ளன்மையை இத்தமிழகத்தே போற்றிப் புகழாத இடமுமில்லை. இத்தகைய பெருமைபடைத்தவரின்வம்சத்தவராய்விளங்கியவர்களைப் பிற்காலக்கவிகள் வேண்டியவளவு வாயாரப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். ஆதி வேளிர்குலத்தவராகச் சங்க நாளில்விளங்கிய பெரு வள்ளல்கள்—வேள் - ஆய், வேள் - ஆவி, வேள் - எவ்வி, வேள் - பேகன், வேள் - பாரி, நன்னன்-வேண்மான் முதலியோராவர். இன்னோரது அழகிய சரிதங்கள், தமிழ்நாட்டார் அறிந்து மகிழத்தக்கவையாகலின், முன்னூல்களால் இவர்களைப் பற்றித் தெரிந்தசெய்திகளை இனி முறையே எழுதுவோம்.

43

வேள் - ஆய்.

இவன் கடைச்சங்கநாளில்விளங்கிய கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவன் என்பது கடுஅ-ம் புறப்பாட்டாலும், சிறுபாணாற்றுப்படையாலும் நன்குவிளங்குகின்றது. இவ்வேளைப்பற்றியசரித்திரமுழுதும் தெரிய விடமில்லையேனும், இவன்விஷயமாகப் பழைய நல்லிசைப்புலவர்பாடியசெய்யுள்கள் இவ்வள்ளலதுவரலாறுகள்சிலவற்றை அறிதற்கு உதவியாயிருத்தலோடு, இவனது அரிய குணவிசேடங்களையும் பெரிய கொடைச்சிறப்பையும் இக்காலத்தார்க்கு நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. இவ்வள்ளல் வேளிர்குலத்தைச்சேர்ந்தவனென்பது, 'மாவேள் ஆய்' 'தேர்வேள் ஆய்' எனப் புறநானூற்றில் வருதலாற்றெரியலாம். அந்நூலில் "கழறொடி ஆஅய்மழைதவழ் பொதியில்"எனவும், "தென்றிசையாய்குடி"எனவும் கூறப்படுதலின், ஆய்நாடு பொதியமலைப்பக்கத்து உள்ளதென்பதும், அவன் தலைநகர் 'ஆய்குடி' எனப் பெயர்பெற்றதென்பதும் விளங்கும். இவன்மலை வேற்றரசரால் தாக்கமுடியாத அரண்வலியுடையதென்பர்; "கழறொடி யாஅய் மழைதவழ் பொதியில் - ஆடுமகள் குறுகினல்லது - பீடுகெழு மன்னர் குறுகலோ அரிதே" எனக் காண்க. இவனாட்டில் கவிரம் என்னும் மலைப்பகுதியில் இனிய பல சுனைகளுண்டென்றும், சூரமகளிர் அதில் வாழ்வதாக ஐதிகமிருந்ததென்றும் தெரியவருகின்றன. இதனை—

"தெனாஅது, ஆஅய் நன்னாட் டணங்குடைச் சிலம்பிற்
கவிரம் பெயரிய உருகெழு கவாஅன்
ஏர்மலர் நிறைசுனை யுறையும்
சூர்மகள் மாதோ என்னுமென் னெஞ்சே." (அகம் - கஅ)

என்னும் அடிகளிற் காண்க. ஆய்நாட்டில் யானைகள்மிகுந்த காடுகள் உண்டென்றும், பரிசிலர்க்கு யானைக்கொடைமிகுதியாக அளித்துவந்தவன் இவ்வள்ளலென்றும் தெரிகின்றன (நற்-உகஎ) இங்ஙனம், இவனது யானைக்கொடையின்மிகுதியைநோக்கி, ஒருபுலவர் "விளங்குமணிக் கொடும்பூண் ஆஅய் நின்னாட்டு-இளம்பிடி ஒருசூல்

பத்தினும்மோ" என்று நயப்பக்கூறுதலுங் காண்க. இவ்வள்ளலுக்கு அண்டிரன் என்னும் மற்றொருபெயரும் உண்டென்பது, இவனைப் பற்றியபாடல்கள் பலவற்றிற் காணலாம். புறநானூற்று உரைகாரரும், 'அண்டிரன் - ஆய்க்கு ஒரு பெயர்' என்பர். இவ் வண்டிரன் என்ற பெயர்வழக்கின்காரணம் முன் வேளிர்வரலாற்றினுள் விளக்கப்பட்டது.* புறப்பாட்டில், "ஈகையரிய இழையணி மகளிர்" "கோடேந் தல்குற் குறுந்தொடி மகளிரொடு" என வருதலால், ஆய் மகளிர்பலரை மணம்புரிந்தவனென்பது அறியப்படும். இவனுக்குரிய மாலை சுரபுன்னை ஆகும். இவ்வள்ளல், தன் பெருங்கொடைக்கேற்ப, இன்சொல்லை தன்சொல்லாகப் படைத்தவனென்பர். இவ்வேளிர் தலைவன், கொங்குநாட்டாரோடு போர்புரிந்து, அவரை மேல்கடற் பக்கத்தில் ஓட்டினவனென்று, ௧௩௦-ம் புறப்பாடல் அறிவிக்கின்றது. இவன், ஒருகால், நீலநாகமொன்றால் அளிக்கப்பெற்ற அருமை பெருமைவாய்ந்ததோர் ஆடையைச், சிவபிரானே அணியத்தக்கதென்றுகருதி, அப்பிரானுக்கு உவந்து சாத்தினன் என்று சிறுபாணாற்றுப்படையில் வியக்கப்படுகின்றான். இதனை,

"நீல நாகம் நல்கிய கலிங்கம்†
ஆலமர் செல்வற் கமர்ந்தனன் கொடுத்த
சாவந் தாங்கிய சாந்துபுலர் திணிதோள்
ஆர்வ நன்மொழி ஆய்." (௯௬ - ௯௯)

என்பதனால் அறிக. இவ் வரலாறு, ஆய் சிவபக்திமிக்கவன் என்பதை நன்குவிளக்குவது. இவ் வள்ளலின் நாளோலக்கம் சிறந்து விளங்கும் என்பர். (நற்-௧௬௭) இப் பெருந்தகையை உறையூர் ஏணிச்சேரி - முடமோசியார், துறையூர் - ஓடைகிழார், குட்டுவன் - கீரனார் என்போர் புறத்தினும், உமட்டூர்கிழார் மகனார் பரங்கொற்றனார், பரணர் என்போர் அகத்தினும், காரிக்கண்ணனாரும் வேறுசிலரும் நற்றிணை முதலியவற்றினும் பாடியுள்ளார். இவருள் முடமோசியார் அந்தணரென்பது தொல்காப்பிய மரபியலுரையால் (சூத்-௭௪)

* வேளிர்வரலாறு, ௧௩-ம் பக்கம் பார்க்க.

† நாகங்களின் புணர்ச்சிக்காலத்து அவற்றின்மேற் போர்க்கப்பட்ட ஆடை பவித்திரமானதென்றும், அது தேவதைகளுக்கு மிகவும் உகப்புடையதென்றும் வழக்குண்டு.

அறிந்தது. இம்மோசியாரே, வேள்-ஆயின் அருமை பெருமைகளை அதிகமாக வெளியிட்டவர். வேள் - பாரிக்குக் கபிலர் போலவும், அதியமானுக்கு ஔவைபோலவும், ஆய்க்கு மோசியாரே பெரிதுமுரிமைபூண்டவரென்பது "திருந்துமொழி மோசிபாடிய ஆயும்" எனப் பெருஞ்சித்திரனார் என்ற புலவர் கூறுதலால் (புறம்-௧௫௮) தெரியலாம்.

வேள் - ஆயின் வள்ளன்மையையும் அருங்குணங்களையும் புறநானூற்றில்வரும்பாடல்கள் மிகவும் அழகுபடக்கூறுகின்றன. மோசியார் இவ் வள்ளலின் அரண்மனையைப்பற்றிப் பேசுமிடத்து, "அவன் தன்மனைவியரது மாங்கல்யசூத்திரம் ஒழிய மற்றவையனைத்தையும் பரிசிலர்க்கு வழங்கிவிட்டனனாயினும், கொடுக்கும் இன்பத்தை அனுபவித்தறியாது தம்வயிறருத்திக் கழியும் மற்றப் பெருஞ்செல்வர்கள்மனைபோலப் பொலிவிழவாமல் ஆயின் அரண்மனை அழகுமிகுந்துவிளங்கும்" என்கிறார். இப்புலவர், ஆயைக் காணுதமுன்பு பிறரது சிறிய இசையைக்கேட்டும் நினைந்தும் பாடியும் போந்த தமக்கு, அவனைக்கண்டதும் அவனது 'அருங்குணங்களும் பெருங்கொடைத்திறமும் அளவிறந்த அதிசயம்விளைத்தமையால், "முன்னுள்ளு வோனைப் பின்னுள்ளி னேனே - ஆழ்கென் னுள்ளம் போழ்கென் னாவே - பாழூர்க் கிணற்றிற் றூர்கவென் செவியே" எனத் தம் அறியாமையை இழிப்பதன்மூலம் ஆயின் உத்தமகுணங்களை வியந்தனர். இவ்வள்ளலின் அருமை பெருமைகள் தம்போன்ற பெரும்புலவர்களைப் பிணித்துவிட்டமைபற்றி "புலவர்கள் நீயில்லாத உலகத்தில் இனி வாழாதிருக்கக் கடவர்" என்றும், "பெரிதாக ஏத்தினாலும் சிறிதும் உணரமாட்டாத, பெருமையில்லாதுபெருகிய செல்வத்தையுடைய அரசரை எம்மவர் பாடார்" என்றும் புகழுவர். (புறம் - ௩௭௫) இங்ஙனம், வேள் ஆயின் பேரபிமானத்துக்கு உரிமைபூண்டுவிளங்கிய இப்புலவர், மலைக்காட்டுவழியே ஒருகாற்செல்லும்போது, ஆண்டுக் களித்து வாழும் யானைக்கூட்டங்கள் தம் கண்ணுக்குப்புலப்பட, அப்போது—

"மழைக்கணஞ் சேக்கு மாமலைக் கிழவன்
வழைப்பூங் கண்ணி வாய்வா ளண்டிரன்

குன்றம் பாடின கொல்லோ
களிறுமிக வுடைய இக்கவின்பெறு காடே"

என்னும் இனியபாடலைக் கூறினர். "யானைகளைமிகுதியாகவுடைய இவ்வழகியகாடு, அண்டிரனுடைய (ஆய்) மலையைப் பாடிப் பரிசில் பெற்றதுகொல்" என்பது இதன் கருத்து. ஆயின் யானைக்கொடை, காட்டியானைகளைக்கண்டதும் தம் மனத்தில் தோன்ற, அப்போது தானே சுரந்தெழுந்த பாடல் இஃதென்பது அறியலாம். இன்னும், மோசியார் ஆயின் ஒப்புயர்வற்ற கொடைத்தூய்மையை—

"இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனும்
அறவிலை வாணிகன் ஆஅய் அல்லன்
பிறரும் சான்றோர் சென்ற நெறியென
ஆங்குப் பட்டன் றவன்கை வண்மையே"

என்ற பாட்டாற் குறித்தனர். "இவ்வுலகில் அறங்கள் செய்யின் அவை மறுமைக்குதவுமென்று மறுபயன்பெறும் எண்ணத்துடன் தருமவியாபாரஞ்செய்யும்வாணிகனல்லன் ஆய்; அவனதுகொடை, பெரியோர்கள்சென்றவழியென்று உலகோர்கருதும்படி அமைந்தது" என்பது இப்பாட்டின் போந்தபொருள். இனி, அம்மோசியார் மற்றோரிடத்தில்,

"வடதிசை யதுவே வான்றோ யிமயம்
தென்றிசை ஆஅய் குடியின் றாயிற்
பிறழ்வது மன்னோவிம் மலர்தலை யுலகே"

என இவ்வள்ளல் உலகிற்குபகாரப்படும் சிறப்பைப் புகழ்வர். இவ்வடிகளில் அமைக்கப்பட்ட கருத்து, பொதியின்மலைக்குரிய அகத்தியர்க்குவழங்கும் புராணகதையடியாக உண்டாயிருத்தல்வேண்டும்.

இவ்வாறு, "ஆடுநடைப் புரவியுங் களிறுந் தேரும் - வாடா யாணர் நாடு மூரும் - பாடுநர்க் கருகா ஆஅய் அண்டிரன்" பெருவள்ளலாய் உலகோர் தன்னை என்றும் நினைக்கும்படிவிளங்கி, பின் 'கால னென்னுங் கண்ணிலி யுய்ப்ப - மேலோ ருலக மெய்தினன்'. இவ்வள்ளலதுபிரிவிற்காற்றாது, இவனதுரிமை மனைவியர் தீப்பாய்ந்து உயிர்விட்டொழிந்தனர். ஆய் இறந்தபோது அவனதுபிரிவுக்குப்

47

பெரிதும் இரங்கிப்பாடியபுலவர்கள், உறையூர் ஏணிச்சேரி - முடமோசியார், குட்டுவன்கீரனார் என்போர். இவருள், மோசியார், ஆயண்டிரன் விண்ணுலகுசென்றதற்கிரங்கி அடியில்வரும் அழகிய பாடலைக் கூறினர்—

"திண்டேர் இரவலர்க் கீத்த தண்டார்
அண்டிரன் வரூஉ மென்ன வொண்டொடி
வச்சிரத் தடக்கை நெடியோன் கோயிலுட்
போர்ப்புறு முரசங் கறங்க
ஆர்ப்பெழுந் தன்றால் விசும்பி னானே"*

பெருவள்ளலாகிய அண்டிரன் வருகின்றான் என்ற மகிழ்ச்சியால் விண்ணுலகத்துள்ள இந்திரன்கோயிலுள் வாத்தியகோஷங்களுடன் தேவர்களது ஆரவாரமும் மிகுந்தன என்பது இதன் கருத்து; என்றது ஆய் சுவர்க்கஞ்சென்றான் என்பதாம்.

இனி, ஆய் அண்டிரனைத்தவிர, ஆய் எயினன் என மற்றொருவனும் அகநானூற்றிற் பலவிடங்களிலுங் கூறப்படுகிறான். இவனைப் பாடியவர் பரணர் முதலியோர். வேள்-ஆயைப் பாடியவராக முற்கூறியபுலவர்கள் இவனைப் பாடியவராகக் காணவில்லை. இவ்வாய் எயினனும் புலவர்க்குப் பேருபகாரியாயிருந்தவனென்று தெரிகின்றான். இவன் வேளாகிய ஆயின் வேறுபட்டவனென்பதை விளங்கவைத்தற்குப்போலும், எயினன் என்னும் சொற்புணர்ப்புடனே பெரும்பாலும் வழங்கப்படுகிறான். வேள் - ஆயைத் தனியே அண்டிரன் எனவும் கூறுதல்போல, இவனைத் தனியே எயினன் எனவும் வழங்குவர்; இதனை, "வண்மை யெயினன் வீழ்ந்தனன்" என வரும் அகநானூற்றடியால் அறிக. இவ் வாயெயினன் பாரமென்னுமிடத்து மிஞிலியென்பானோடுபுரிந்த பெரும்போரில் உயிரிழந்தவனென்பது அகநானூற்றிற் பாணர்பாடல் பலவற்றால் அறியக்கிடக்கின்றது. ஆனால், வேள்-ஆயின் சாவைக்குறிக்கும் புறப்பாடல்கள் அச்செய்தி கூறவில்லை. மேலேகூறிய ஆய் இருவரும் ஒருவராயின்,

* இதன்பொருள்:—திண்ணியதேரை இரவலர்க்குக்கொடுத்த குளிர்ந்த மாலையையுடைய ஆய் வருகிறான் என்று கருதி, ஒள்ளிய தொடியையும் வச்சிராயுதத்தையுமுடைய இந்திரனதுகோயிலுள் போர்த்தலுற்ற முரசுமுழங்க வானத்தில் ஓர் ஓசை எழுந்தது—என்பதாம்.

Y592V N16

அகப்பாடல்களில் மிகுதியாகப்பயிலும் எயினன் என்னும் அடைமொழி ஆயைப்பற்றிய புறப்பாடல்களிற் பயிலாதிருத்தற்கும், புறப்பாடல்களில் வேள், அண்டிரன் என ஆய்க்குவழங்கும் அடைமொழிகள் எயினனைப்பற்றிய அகப்பாடல்களிற் பயிலாதிருத்தற்கும் சிறந்த காரணமின்மையால், அவ்விருவரும் ஒருவரல்லரென்பதே ஒருதலை. இவ்வாய் - எயினன் எழிற்குன்றத்திற்குரிய நன்னனது படைத்தலைவனாகவும் தெரிகின்றான். இவற்றால், ஆய் அண்டிரனையும் ஆய் எயினனையும் ஒருவராகக்கொள்ளாது வேறுவேறுதலைவர்களென்றுகொள்ளுதலே பொருத்தம் என்பது தெரியலாம்.

இனி, இற்றைக்கு 1750-ஆண்டுகட்குமுன்பு தாலமி (Ptolemy) என்னும் யவனாசிரியர் இப்பரதகண்டமுழுதும் சுற்றி, அக்காலத்துப் பூமியினியல்புகளையும் அரசிய னிலைகளையும் பிறவற்றையும்பற்றி நீண்ட குறிப்பொன்றெழுதியிருக்கின்றனர். அக்குறிப்பில், தென்னாட்டைப்பற்றிய பழங்காலச்செய்திகள்சிலவும் காணலாம். யவனர்கள் முன்னாளிற் சேரநாட்டுப் பெருந்துறைமுகப்பட்டினங்களாகிய தொண்டி முசிரி முதலிய இடங்களில் தம் கப்பல்களுடன் இறங்கி, அந்நாட்டுக்குரிய பண்டங்களாகிய மிளகு முதலியவற்றை விலைக்குப் பெற்றுச் செல்வதும் உண்ணாடுகளில் வியாபாரஞ்செய்வதும் பெருவழக்கமாயிருந்தனவென்பது, தாலமி முதலியோர்குறிப்புக்களால் விளங்குதலோடு பழைய சங்கநூல்களாலும் நன்கறியப்படுகின்றது. இதனை "யவனர் தந்த வினைமாணன்கலம்-பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும் - வளங்கெழு முசிரி" (அகம்) என்பன போன்றவற்றான் அறிக. (கறி-மிளகு) இனித், தாலமியாசிரியர் தம் குறிப்பில் தமிழகத்துள்ள பல நகரங்களைப்பற்றி எழுதியவிடத்தில் ஆயின் நாட்டையும், அதனுள் ஐந்துதுறைமுகங்களையுங் குறிக்கின்றார் என்பர். இவ்வாறு, 1750-ஆண்டுகட்குமுன்னிருந்த யவனாசிரியர் ஆயது நாட்டைக் குறித்திருத்தலால், அக்காலத்துக்கும் முன்பே தமிழகத்து விளங்கியவர், ஆய்வமிசத்தோர் என்பது வெளியாகின்றது.

இனி, திருவனந்தபுரஸம்ஸ்தானத்துச் சாஸன அத்யக்ஷராகிய ஸ்ரீமாந்-து. அ. கோபிநாதராயரவர்கள் M. A., "திருவாங்கூர் ஆர்க்யலாஜிகல் ஸீரீஸ். பகுதி-2, 12."—களில் வெளிப்படுத்தியுள்ள கோக்கருநந்தடக்கன், விக்கிரமாதித்திய - வரகுணன் என்ற அரசாது சாஸனங்களால், அவ்விருவரும் தந்தையும் மகனுமாக 9-ம் நூற்றாண்டில் இருந்தவர்கள் என்பதும், வேள்—ஆயின் மரபினரென்பதும் விளங்குதலோடு, அன்னோர் யதுவம்சத்து விருஷ்ணிகுலத்தவரென்ற அரிய செய்தியும் வெளியாகின்றது. இவ்விஷயம் முன்னருங் குறிக்கப்பட்டது.* இன்னும் இவ் வாய்மரபினரின் நாடு தென்திருவாங்கூர் ராஜ்யமே எனவும், இவரது ஆய்குடி கோட்டாறு (Kotaur) என்ற பழமை பெருமைவாய்ந்த ஊரேயாதல்வேண்டு மெனவும், சாஸனங்களில் வேணாடு என வழங்குவது இவ் வாய்நாடே எனவும், 8-ம் நூற்றாண்டில்விளங்கிய ஜடிலவர்ம்மன் - பராந்தகனென்ற பாண்டியனைப் பற்றிய சாஸனங்களில் இவ் வாய்மரபினர், மலைநாட்டு [illegible] என்றும், வேண்மன்னன் என்றும் வழங்கப்பட்டுள்[illegible] எனவும் ஸ்ரீமாந்-ராயரவர்கள் ஆராய்ந்து எழுதியிருத்தல் அறியத்தக்கது.

வேள் - ஆவி.

ஆவி என்பான் வேளிர்குலத்தலைவருட் [illegible] ஒருவன். அகநானூற்றில்:—

> "வண்டுபடத் ததைந்த கண்ணி யொண்கழல்
> உருவக் குதிரை மழவ ரோட்டிய
> முருக னற்போர் நெடுவே ளாவி
> அறுகோட் டியானைப் பொதினி" (௧)

> "முழவுறழ் திணிதோள் நெடுவேள் ஆவி
> பொன்னுடை நெடுநகர்ப்பொதினி" (௬௧)

என வருதலால், இவ் வாவி வேளிர்தலைவனும் சிறந்த வீரனும் பொதினி என்னும்நகர்க்கு உரியவனுமானவன் என்பது உணரலாம். அகநானூற்று அரும்பதவுரைகாரர்— "நெடுவேளாவி - குறுநில மன்னன்; பொதினி - ஆவிமலை" என்று எழுதலின், இவன் இருந்தாண்ட பொதினி என்ற நகர், அப் பெயர்வாய்ந்தமலையின்கண்

* வேளிர்வரலாறு - பக். 12, 13.

179131

உள்ளதென்பது விளங்குகிறது. இப் பொதினி என்பது, இப்போது பழனி எனவழங்கும் மலையும் ஊருமாமெனவும், பழனிக்கு ஆவிநன் குடி என்பதே பழையவழக்காகத்தெரிதலால், அது வேள் - ஆவிக் குரிய ஊர் என்பதை நன்குவிளக்குவதெனவும், பழனி என்ற வழக்குப் பழையநூல்களிற் காணப்படாமையின், பொதினி என்பதே பழனி எனப் பிற்காலத்து மருவியதாகல்வேண்டுமெனவும், வேளாவி யின்வழியினனாகிய பேகன் என்ற வள்ளலை 'வையாவிக்கோ' என நூல்கள் வழங்குதற்கேற்ப, பழனியிலுள்ள குளமொன்று வையாவி புரி (வையாபுரி) என இன்றும் வழங்குவதெனவும்—ஸேதுஸம்ஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீமத்-ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள் கருதுவர்.* இவ் வாவியின்வழியினர் 'ஆவியர்' என வழங்கப்பெறுவர்; இம்மரபின னாகிய பேகன் என்ற வள்ளல் 'ஆவியர் பெருமகன்' எனக் கூறப் படுதல் காண்க.

இனி, வேள்—ஆவியின்வரலாறுகள் விசேடமாக நூல்களினின்று அறியப்படவில்லை. பதிற்றுப்பத்து ௪—௬—௮-ம் பத்துக்களின் பதிகங்களால், வேளாவிக்கோமான் என்பவனுக்குப் பதுமன் என்ற பெயர் வழங்கியதென்பதும், இப் பதுமனுடையமகளிர் இருவர்—நெடுஞ்சேரலாதன், செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன் என்ற சேரவரசர் களுக்கு முறையே வாழ்க்கைப்பட்டவரென்பதும், இம் மகளிர் வயிற்றில் — நெடுஞ்சேரலாதனுக்குக் களங்காய்க்கண்ணிநார்முடிச் சேரலும் ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதனும்; செல்வக்கடுங்கோவுக்குத் தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறையும் முறையே பிறந்த மக்களென்பதும் விளங்குகின்றன. இதனால், பதுமன் எனப் பெயர் பெற்ற வேளாவிக்கோ, சேரவரசர்பலர்க்குப் பாட்டனாவனென் பது அறியப்படும். இச் சேரர்களில், தகடூர் எறிந்த பெருஞ் சேரலிரும்பொறையைப் பதிற்றுப்பத்தின் எட்டாம்பத்தாற்பாடிய அரிசில்கிழார் என்ற புலவர், ஆவிவமிசத்தவனும் வள்ளலுமாகிய பேகனென்பவனாற் றுறக்கப்பட்ட அவன்மனைவி கண்ணகியை அவ னோடுசேர்த்தல்வேண்டி, அவ் வள்ளலைப் பாடினசெய்தி ௧௪௬-ம் புறப்பாட்டாற் றெரிகிறது இதனால், வேளாவிக்கோவின் மகள்

* "செந்தமிழ்"த் தொகுதி-௨, பகுதி-௧; ஆவிநன்குடி என்ற விஷயம் பார்க்க.

மகனாகிய பெருஞ்சேரலிரும்பொறையும், வேள்-பேகனும் ஒருகாலத் தவராதல் உணரலாம். இவ் விரும்பொறைக்கு வேளாவிக்கோப் பதுமன் மாதாமகனாய்ச் சமீபகாலத்தவனாதலின், பேகன் என்ற வள் ளலுக்கும் அவன் சமீபித்தவனென்பது சொல்லாதே அமையும். இத்துணைச் சமீபகாலத்துக்குள், பதுமன் என்ற வேளாவியின் வழியினர் பெருகி "ஆவியர்" என வழங்கப்பட்டார் என்பதினும், அப் பதுமனுக்கும் முற்பட்டகாலத்தே ஆவி என்ற பெயரோடு ஒருவன் இருந்தனனெனவும், அவன்வழியினரே ஆவியரெனவும், வேளாவிக்கோமான்பதுமனும் வையாவிக்கோப்பெரும்பேகனும் அக் குடியினரெனவும் கொள்ளுதல் தகுதியுடையதாகும். இங்ஙன மன்றி, வேளாவிக்கோப்பதுமனே ஆவியர்குடிமுதல்வனாகிய ஆவி எனக்கொண்டு, அவன், தானிருந்தகாலத்தே தன்வழிபெருகவும் தன்பெயர்சிறக்கவும் நின்றான்—எனக் கூறினும் இழுக்காது. இங்ஙனம், வேளாவி, சேரர்வழியிற் பெண்முறையில் முன்னோனாதல் பற்றிப்போலும், அச் சோரது தலைநகராகிய வஞ்சிப்புறத்தே வேளாவிக்கோமாளிகை என்று பிரசித்திபெற்ற மந்திரமொன்று அவ் வேளின்பெயராற் சேரன் - செங்குட்டுவன்காலத்தும் விளங் கியது. இதனை—

"பேரிசை வஞ்சி மூதூர்ப் புறத்துத்
தாழ்நீர் வேலித் தண்மலர்ப் பூம்பொழில்
வேளா விக்கோ மாளிகை காட்டி" (கா-௨௮; அ-௧௯௬-௮)

என்னும் சிலப்பதிகார-அடிகளால் உணர்க. புறநானூற்றில், கருவூர்ப் பக்கத்தில் வேண்மாடமொன்று கூறப்படுதலும் இவ் வேளாவிக்கோ மந்திரமேபோலும்.* மதுரைக்குத்தெற்கே ஒருகாததூரத்தில், ஆவியூர் என்னும் பெயரில் ஓர் ஊர் உள்ளது. இதுவும், இவ் வாவி யின்பெயரால் பலஊர்கள் வழங்கப்பட்டசெய்தியை வெளிப்படுத்தும்.

* "சோழன் முடித்தலைக்கோப்பெருநற்கிள்ளி கருவூரிடஞ்செல்வானைக் கண்டு சேரமான் அந்துவஞ்சேரலிரும்பொறையொடு வேண்மாடத்துமே லிருந்து உறையூர் ஏணிச்சேரிமுடமோசியார் பாடியது" எனப் புறநானூற்றில் வருதல் காண்க. (௧௩)

வேள் - எவ்வி.

பழைய வேளிர்தலைவருள் எவ்வி என்னும் பெயர்பெற்றவன் ஒருவன். கடைச்சங்கத்தவரான கபிலர் என்னும் புலவர், இருங்கோவேள் என்பவனை "எவ்விதொல்குடி" யைச் சேர்ந்தவனாகக் கூறுவர். வேள் - எவ்வியின்நாடு மிழலைக்கூற்றம் என்பதும் இக் கூற்றம் கடற்கரையைச்சார்ந்து, பல ஊர்கள் உடையதென்பதும் ௨௪-ம் புறப்பாட்டில்—

"முந்நீ ருண்டு முந்நீர்ப் பாயும்
தாங்கா வுறையு ணல்லூர் கெழீஇய
ஓம்பா வீகை மாவேள் எவ்வி
புனலம் புதவின் மிழலை"

எனவரும் அடிகளால் விளங்குவனவாம். இம் மிழலைக்கூற்றத்தில் நீடூர் என்பது எவ்வியின் தலைநகரமென்றும் இதனை அடுத்த எவ்விநகரம் உறத்தூர் என்றும்—"யாழிசை மறுகி னீடூர் கிழவோன் - வாய்வா ளெவ்வி..............உறத்தூர்" என்னும் அகப்பாட்டடிகள் குறிக்கின்றன. இவ் வடிகளிற்கண்ட நீடூரும் உறத்தூரும், (தஞ்சை ஜில்லாவைச்சார்ந்த) நீடாமங்கலமும் அதனையொட்டியுள்ள உறத்தூரும் போலும். இவையன்றி (நாகபட்டினந்தாலூகாவைச் சார்ந்த) வைப்பூர் என்பதொன்றும் எவ்விநகரமாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது (அகம்-௧௨௬). இம் மிழலைக்கூற்றத்தே மிழலை எனப் பெயர்வாய்ந்த தனியூர் ஒன்றுண்டென்பதும், அது சிவஸ்தலமென்பதும் "மிழலைநாட்டுமிழலையே வெண்ணிநாட்டுமிழலையே" எனவரும் ஸ்ரீ-சுந்தரமூர்த்திகள் தேவாரப்பகுதியால்வெளியாம். (பொது ௧௨௩௬-ம் பக்கம்) மிழலைக்கூற்றம் அல்லது மிழலைநாடென்பது* சோணாட்டின் கடற்கரைப்பிரதேசங்களோடு, பாண்டிநாட்டின் சில பகுதியையும் முன்பு கொண்டிருந்ததென்பது, திருவாலவாயுடையார்

* சோணாட்டில், பெருவேளூர், கீழ்வேளூர், புள்ளிருக்குவேளூர், வேள்குடி எனவழங்கும் தலங்களின்பெயர்களை நோக்குமிடத்தும், வேளிரால் ஆளப்பட்டது அப்பகுதி என்பது புலனாம்.

புராணத்தில், திருப்பெருந்துறை, மிழலைக்கூற்றத்தைச் சார்ந்திருந்ததாகக் கூறப்பட்டிருத்தலால் வெளியாகின்றது*.

இம் மிழலைக்கூற்றத்துக்குத்தலைவனாகிய வேள் - எவ்வி அருங்குணங்களும் பெருங்கொடையும் வாய்ந்தவன் என்பது புறநானூற்றில் இவனைப்பற்றியுள்ளபாடல்களால் விளங்குவனவாம்; "ஓம்பா வீகை மாவேள் எவ்வி" என மாங்குடிகிழாரும் (புறம்-௨௪) "இரும்பாணைக்கற் றலைவன்" என வெள்ளெருக்கிலையாரும் (௨௩௩) புகழ்தல் காண்க. இப் புலவருள் வெள்ளெருக்கிலையார்பாடிய புறப்பாட்டிரண்டால் ஒரு பெரும்போரில் எவ்வி புண்ணுற்றுவீழ்ந்தசெய்தியும், அவன் அப்போரில் இறந்தபின் அப்புலவர் இரங்கிய நிலையும் வெளியாகின்றன. எவ்வி பெரும்போரொன்றில் விழுப்புண்ணுற்றான் என்ற வார்த்தை நாடெங்கும்பரவ அதனை, இப்புலவர் விடியற்காலத்தே சிலர் சொல்லக் கேட்டுப் பெரிதும் மனமிரங்கி—"இது பொய்யாகக்கடவது, பொய்யாகக்கடவது; யானைகளைப் பரிசிலர்க்குக் கொடுக்கும் சிறப்பும் வலியுமுடைய அகுதை என்பான்மேற் சக்கரம் பட்டதாகச் சொல்லப்பட்டவார்த்தைபோல, இதுவும் பொய்யாகக்கடவது; 'பெரிய பாண்சுற்றத்துக்கு ஆதாரமாகிய எவ்வியின்மார்பினிடை வேல்தைத்தபுண்கள் பலவாயின' என்று விடியற்காலத்துச் சொல்லப்பட்ட வார்த்தை" என்னுங் கருத்துப்பட "பொய்யாகியரோ பொய்யாகியரோ" என்ற பாட்டைக்கூறி வருந்தித் தாம் அவ்வள்ளலை நேரிற்கண்டுவர விரைந்துசென்றார். சென்றும என்? விடியற்காலத்துக் கேள்விப்பட்ட அவ் வார்த்தை பொய்யாகாது மெய்யேயாகியது. வேல்தைத்ததனால் எவ்வி மேலுலகமெய்த அவன்கற்புடைமனைவி நடத்தும் உத்தரகிரியையைக் காணும் துர்ப்பாக்கியமே புலவர்க்குக் கிடைத்தது. அப்போது புலவர் "அந்தோ! யான் வருந்தக்கடவேனே; என்வாழ்நாள் இனி மாய்வதாக. பிடியினது அடிபோன்ற சிறியவிடத்தைமெழுகித் தான்விரும்பியகாதலியால் புல்மேல்வைக்கப்பட்ட இனிய சிறுபிண்டத்தை எவ்வாறுண்டான் கொல்லோ? உலகத்தார்யாவரும்புகும்படி திறந்தவாயிலையுடைய,

* நரி குதிரையாக்கிய திருவிளையாடல், பாட்டு-௧௧. மஹாமஹோபாத்யாய: ப்ருஹ்மஶ்ரீ வே. சாமிநாதையரவர்கள் அரும்பதவுரை பார்க்க. பெருமிழலைக்குறும்பர் என்ற நாயனார் இம் மிழலைநாட்டுத்தலைவராவர்.

பலரோடுங்கூடியுண்டலைமருவியவன்" எனத் தம் மாற்றாமைதோன்றக்கூறிப் புலம்பினர். (புறம்-உ௩௪)

வேள - எவ்வியின்வரலாறு இதற்குமேல் அறிய இடமில்லாமற் போனது வியசனிக்கத்தக்கது. இவ்வேள், வேல்தைத்திறக்கும்படி நேர்ந்த பெரும்போர், எவருடன்நடத்தப்பட்டதென்பது விளங்கவில்லை. மாங்குடிகிழார் என்ற புலவர், பாண்டியன் - தலையாலங்கானத்துச்செருவென்ற நெடுஞ்செழியனைப் பாடுமிடத்தில்—

ஓம்பா ஈகை மாவே ளெவ்வி
புனலம் புதவின் மிழலையொடு
*   *   *
குப்பை நெல்லின் முத்தூறு தந்த
கொற்ற நீள்கொடைக் கொடித்தேர்ச் செழிய! (புறம்-உ௪)

எனக் கூறுதலால், அப் பாண்டியன், வேள் - எவ்வியின் மிழலைக்கூற்றத்தையும் அதனையடுத்த வேளிரது முத்தூற்றுக்கூற்றத்தையும் ஒருகாலத்து வென்றுகொண்டவன் என்று தெரிகிறது. ஆனால், இச்செழியன் சிறிது பிற்காலத்தவனாகத் தெரிதலின், வேள் - எவ்வியுடன் போர்நிகழ்த்தி அவனாட்டைக்கொண்டவன் என்று நிச்சயிக்கக்கூடவில்லை. இனி, இந் நெடுஞ்செழியனோடு தலையாலங்கானத்து எதிர்த்தவர், நெடுநிலமன்னர் இருவரும் குறுநிலமன்னர் ஐவருமாவர் என்றும், இவ் வெழுவரில் இருங்கோவேண்மான் என்பவன் ஒருவனென்றும் ௩௬-ம் அகப்பாட்டில் நக்கீரனார் கூறுகின்றார் இவ் விருங்கோவேண்மானை "எவ்விதொல்குடி"யில் உதித்தவன் என்று கபிலர் என்ற புலவர்பெருமான் கூறுவர். இதனால் நெடுஞ்செழியன் எவ்வியுடனன்றி அவன் வழியினனாகிய இருங்கோவேளுடன் போர்புரிந்திருத்தல்கூடுமென்றும், அப்போரில் அவ் விருங்கோவேள் தன்முன்னோரிடத்திருந்துபெற்ற மிழலைக்கூற்றத்தை இழந்திருத்தல்கூடுமென்றும் கருதலாம். ஆகவே, மேற்குறித்த புறப்பாட்டடியிற்குறித்தபடி, எவ்வியின்மிழலையை நெடுஞ்செழியன்கொண்டான் என்பதற்கு, 'எவ்வி முன் பாட்சிபுரிந்த மிழலை' என, மிழலைக்கு விசேடணமாக்கிப் பொருள்கொள்ளுதலே பொருத்தமாகத் தோற்றுகின்றது. இவ்வாறன்றி, பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் எவ்வியுடன் நேரிற்பொருது அவனாட்டைக்கொண்டவன் என்றல், ஆராயத்தக்கதாம்.

இவ் வேள்—எவ்வி, அன்னி என்பவனுக்கு நட்பினன் என்பதும், இவ் வன்னி திதியனென்பவனோடு பகைத்துஅவனது காவன்மரமாகிய புன்னையை அழிக்கவேண்டிப் போர்க்கு எழும்ப, அச் சினமடங்கும்படி அவ் வன்னிக்கு வேள்—எவ்வி வேண்டிய நன்மொழிகூறவும் அவன் கேளாமல் திதியனோடுபொருது தன் கண்ணையிழந்தானென்பதும் ௧௨௬-ம் அகப்பாட்டால் தெரியவருகின்றன.

இனிக் கபிலர் என்ற புலவர்பெருமான், தம் முயிர்த்தோழனை வேள்-பாரி என்ற வள்ளலை மாற்றரசர்கூடி வஞ்சித்துக்கொன்றபின், அவ்வள்ளலுடையமகளிர் இருவரையும் தாமே அழைத்துக்கொண்டு இருங்கோவேள் என்பானிடம் சென்று, அம் மகளிரை மணந்துகொள்ளுமாறுவேண்ட அதனை எற்காது அவ்வேள் மறுத்தனன் என்றும், அப்போது புலவர் அவனைநோக்கி,

"எவ்வி தொல்குடிப் படீஇயர்; மற்றிவர்
கைவண் பாரி மகளிர்; என்றவென்
தேற்றாப் புன்சொல் நோற்றிசிற் பெரும!"

எனச் சினந்துகூறினரென்றும் ௨0௨-ம் புறப்பாட்டால் தெரிகின்றன. இவ் வடிகளின் உரையிலே,—"இவர் எவ்வியுடைய பழையகுடியிலே படுவார்களாக; பின்னை இவர் கைவண்மையுடைய பாரிமகளிர்' என்று சொல்லிய எனது தெளியாதபுன்சொல்லைப் பொறுப்பாயாக, பெருமானே!" எனப் பொருள்கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால், கைவண்பாரிமகளிராகிய இவர் எவ்விகுடியில் (வாழ்க்கைப்) படுவார்களாக' என்பதே உரைகாரர்கருதியபொருளாதல் தெரியலாம். ஆகவே, எவ்விதொல்குடியில் உதித்தவன் இருங்கோவேள் என்பது பெறப்படுதல் காண்க. இவ்விருங்கோவேளின் முன்னோர் சிற்றரையம் பேரரையம் எனப்பட்ட நகரங்களை ஆண்டவர்களென்பதும், கழாத்தலையார் என்ற நல்லிசைப்புலவரை இவன்முன்னோருளொருவன இகழ்ந்ததன்பயனாக, அப் புலவர்பெருமானால் சபிக்கப்பெ[illegible] ஊர்கள் மண்மாரியால் அழிந்தனவென்பன:

"இருபாற் பெ... உருகெழு மூதூர்க்
கோடிபல வடுக்கிய பொருணுமக் குதவிய
நீடுநிலை யரையத்துக் கேடுங் கேளினி

றம்போ லறிவி னுமரு ளொருவன்
புகழ்ந்த செய்யுட் கழாஅத் தலையை
இகழ்ந்ததன் பயனே இயறேர் அண்ணல்”

எனக் கபிலர்பாடுதலால் விளங்குகிறது. (புறம்-உ0உ) சோணாட்டில் திருவிடைமருதூரையடுத்து, அரையகுளமென்றும், கழாத்தலைமேடு என்றுங் கூறப்படும் இடங்கள் உள்ளனவென்றும், பட்டுக்கோட்டைச்சேகரத்திலும், அரையகுளம் பட்டணக்காடு எனப் பட்டவை யுண்டென்றும், பிற்கூறியது பழைய நகரமொன்றின் அழிபாடாகத் தெரிவதென்றும் கேள்விப்படுதலால், முற்கூறியகதையின் உண்மையை இச் செய்திகள் குறிப்பிக்கின்றன எனலாம்.

வேள் - பேகன்.

இவன், மேலே தனியாகக் குறித்த ஆவியின்குடியில் உதித்த பெருந்தகையாவன்; இவனை வையாவிக்கோப்பெரும்பேகன் எனவும் வழங்குவர். கடைச்சங்கநாளில்விளங்கிய கடையெழுவள்ளல்களில் இவனும் ஒருவன் என்பது “முரசுகடிப்பிகுப்பவும்” என்னும் புறப் பாட்டாலும் (கருஅ) சிறுபாணாற்றுப்படையில் அச-முதல் கஉஉ-வரையுள்ள அடிகளாலும் விளங்கும். இவனது வரையாவள்ளன்மையைப் பரணர் என்னும் பழையபுலவர் புகழுமிடத்து—“குளத்திலும் வயலிலும் களர்நிலத்தும் ஒப்பப்பெய்யும் வரையறையில்லாத மாரிபோலப் பேகனும் கொடையிடத்துத் தான் அறியாமைப்படுவதல்லது, பிறர் படைவந்து பொரும்போது அப்படையிடத்துத் தான் அறியாமைப்படான்”—என்ற கருத்துப்பட,

“அறுகுளத் துகுத்தும் அகல்வயற் பொழிந்தும்
உறுமிடத் துதவா துவர்நில மூட்டியும்
வரைய...ன் மாரி போலக்
கடாஅ யானைக் கழ...ற் பேகன்
கொடைமடம் படுத லல்லது
படைமடம் படாஅன்பிறர் படைமயக் குறினே”

என அவனது கொடைமடத்தைச் சிறப்பிப்பர். இவனது கொடைமடத்தைப்பற்றிய மற்றொருசெய்தியுமுண்டு; இவ்வள்ளல் ஒருகால் மலைவழியேசெல்லும்போது மயிலொன்று தன் சிறகைவிரித்து ஆடுவதுகண்டு, ‘அது குளிருக்காற்றாது வருந்தி நடுங்குகின்றதுபோலும்’ என்று கருதித் தான் மேற்போர்த்திருந்த உயர்ந்தபடாத்தை அதன்மேற்சார்த்திச்சென்றான்—என்பதாம். இச்செய்தி—

“உடாஅ போரா ஆகுத லறிந்தும்
படாஅ மஞ்ஞைக் கீத்த எங்கோ
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேக!”

எனப் பரணரும் (புறம்-க௪க)

“மடத்தகை மாமயில் பனிக்குமென் றருளிப்
படாஅ மீத்த கெடாஅ நல்லிசைக்
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேக!”

என வன்பரணரும் (ஷை-க௪ரு)

“வானம் வாய்த்த வளமலைக் கவாஅற்
கான மஞ்ஞைக்குக் கலிங்க நல்கிய
அருந்திற லணங்கி னாவியர் பெருமகன்
பெருங்கன் னாடன் பேகன்” (சிறுபாண்-அடி.அச-எ)

என இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனாரும் கூறுதல் காண்க. “முல்லைக்குத் தேரும் மயிலுக்குப் போர்வையும் - எல்லைநீர் ஞாலத் திசைவிளங்கத்-தொல்லை—இரவாம லீந்த இறைவர்போ னீயுங் - கரவாம லீகை கடன்” என்புழி ஐயனாரிதனாரும் இச்செய்தியைக் குறித்தார். இவ்வழகிய வரலாற்றால், வேறு பயன் கருதாது உயிர்களிடத்துப் பேகனுக்கு இயல்பாகவேயிருந்த பெருங்கருணைத்திறம் விளங்கும். “எத்துணை யாயினும் ஈத்தல் நன்றென - மறுமைநோக்கின்றோ வன்றேபிறர், வறுமை நோக்கின் றவன்கை வண்மையே” என, இவ்வள்ளலை நோக்கிப் பரணர் என்ற புலவர்பெருமான் புகழ்ந்திருத்தலும் இவனது கொடைத்தூய்மைக்குத் தக்க சான்றாகும்.

இங்ஙனம் பேகனென்னும் பெருந்தகை வள்ளலுக்கு உரிய மனைவியாயிருந்தவள், கண்ணகியென்ற கற்புடையாசியாவள். இம்

மனையாளுடன் இல்லறம் புரிந்துவந்த பேகனது நல்வாழ்க்கையில் திடீரென்று மாறுதல் ஒன்று நிகழ்வதாயிற்று. அந்தோ! கண்ணகி என்னும் பெயர்வாய்ந்த மகளிர்க்கெல்லாம் தங்கணவர் பரத்தையர் நலம் நுகர்ந்து மகிழ்ந்திருக்கத் தாம் தனித்திருந்து அவர்பிரிவாற்றாது வருந்துதலே இயல்பாயிற்றுப்போலும்! கோவலனுடைய கற்புடை மனைவியாகிய கண்ணகி என்பாள், இளமையில் தன்கணவன் பரத்தைவயத்தனாய் நின்றதனால் மிகவும் வருந்தியதுபோலவே, இக் கண்ணகிக்கும், தன் கணவனாகிய பேகன் பொதுமகளொருத்தி மோகத்தில் வீழ்ந்தமையால் ஆற்றாமை பெரிதாயிற்று. அருங்குணமும் பெருங்கொடையுமுடைய இப்பெருந்தகை, இங்ஙனம் பொதுமகள் வலைப்பட்டு, தன்னரிய மனைவியைப்பற்றிய சிந்தையேயில்லாது உறைந்தது, விதியின் வலிபோலும். பேகனுக்கும் கண்ணகிக்கும் நேர்ந்த இப்பிரிவுபற்றிய செய்தியானது, அவர்களது இல்வாழ்க்கைக் காலத்தே பெரிதும் உபசரிக்கப்பெற்றுப் பெரும்பயனடைந்த புலவர் பெருமக்களாகிய கபிலர், பரணர், அரிசில்கிழார், பெருங்குன்றூர்கிழார் என்ற சான்றோர்க்கு எட்டியதும், அப்புலவர்கள் முன்போலக் கண்ணகியும் பேகனும் சேர்ந்துவாழப் பெரிதும் முயல்வாராயினர். இவர்கள் பேகனையடைந்து, அவன் மனைவி கண்ணகியின் வாழ்க்கையில் இரக்கந்தோன்றக் கூறும் மாட்சி, வியக்கற்பாலது. இப்புலவரிற் கபிலர் என்ற புலவர்பெருமான் பேகனிடஞ் சென்று அவனை நோக்கி—"சிறந்த மலைநாடனே! போர்வன்மையும் கொடைத்திறமுமுடைய பேக! நேற்று வழிநடந்து வருந்திய என் சுற்றம் பசித்ததால், உயர்ந்த மலையிடத்துள்ள சிறிய ஊரில் உன்வாயிற்கண்ணே வந்து நின்னையும் நின்மலையையும் வாழ்த்தி யான் பாடிநின்றேனாக, அப்போது துக்கத்துடன் சொரிந்த கண்ணீரையுடையவளாய் அக்கண்ணீர் முலையிடத்தை நனைக்கும்படி பொருமி, வேய்ங்குழல் இரங்கியொலிப்பதுபோல, ஒருத்தி அழுதாள்; இரங்கத்தக்க அன்னாள், யார் கொல்லோ, சொல்லுக" என்று, அவ்வள்ளலுங் கேட்டிரங்கும்படி கூறினர். இவ்வாறே பரணரும்,* அவ்வள்ளலைக்கண்டு,

* இவர் பாடியது "அருளாயாகலோ கொடிதே" (புறம்-௧௪௪) என்பது. "இது, கண்ணகி காரணமாக வையாவிக்கோப் பெரும்பேகனைப் பரணர்பாடிய கைக்கிளைவகைப் பாடாண்பாட்டு" என்பர் நச்சினார்க்கினியர் (தொல். பொருளதி. பக்-௨௧௦.)

"நேற்றுமாலையில் மழைமிகுந்த நின்காட்டை யாங்கள்பாடிக்கொண்டு வந்தேமாக, நீலமலர்போன்ற கண்களினின்றும் கலங்கி வீழ்ந்த நீர்த்துளிகள், பூணையுடைய தன்மார்பகத்தை நனைக்கும்படி வருந்தி நின்ற ஒருத்தி எம்முன் வந்துதோன்ற, அவளைநோக்கி யாங்கள், 'இளையோய்! எங்களுடைய நட்பைவிரும்பும் தலைவனாகிய பேகனுக்கு நீ உறவினையோ' என்று வணங்கிக் கேட்டபோது, அவள், காந்தண் மொட்டுப்போன்ற தன்விரலாலே கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு 'நாங்கள் அவனுடைய உறவினர் அல்லேம்; கேண்மின், விளங்கிய புகழையுடைய பேகன் எம்மையொக்கும் ஒருத்தியுடைய அழகைக் காதலித்துத் தன் தேரில் இந் நல்லூரின்கண் அடிக்கடி வருவன் என்று சொல்லுவர்' என்று கூறினாள்; இஃது என்னே! தலைவ! நீ அவட்கு இரங்கி அருள்பண்ணாதிருத்தல் மிகக்கொடியது" "மயிலுக்கிரங்கிப் போர்வையளித்த பெருங்கருணையுடைய பேக! யாம் இப்போது பசித்து நின்பால் வரவில்லை; எம்மாற் றாங்கப்படவேண்டிய சுற்றமும் இப்போது இல்லை; பேரருளாள! நீ அறநெறியில் ஒழுக வேண்டும் என்பதே யாம் இரக்கும் பரிசில்: ஆதலால் நீ உன் தேரில் ஏறிச்சென்று, பார்ப்பதற்கரிய துக்கத்தைக்கொண்ட உன் கற்புடை மனைவியின் சிந்தாகுலத்தைத் தீர்ப்பாயாக" என்றனர். இவ்வாறே, தாம் பரிசில்வேண்டி வரவில்லையென்றும், நீ அவளைச் சென்று சேர்தலே யாம் வேண்டுவதென்றும்—அரிசில்கிழாரும், பெருங்குன்றூர் கிழாரும் பேகனைக்கண்டு பாடினர்.* இங்ஙனம், அக்காலத்தே தமிழ் நாட்டுப் பெருமக்களாகவிளங்கிய புலவர்வேண்டுகோளுக்குப் பேகன் இன்னதுசெய்தான் என்பது தெரிந்திலதேனும், வேண்டியோர்க்கு வேண்டியாங்களிக்கும் பெருவள்ளலாகிய அவன், இத்தகைய பெருமக்கள் நெடுந்தூரத்திலிருந்துவந்து தன்பால்வேண்டிய விருப்பத்தை நிறைவேற்றியிருப்பன் என்றே நம்பலாம்.

இனி இவ்வேள் - பேகனைப்பாடிய அரிசில்கிழார், வேளாவிக் கோமான்பதுமனுக்கு மகள்வயிற்றுப் பெயரனாகிய, தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறையைப் பதிற்றுப்பத்து எட்டாம்பத்தாற் புகழ்ந்துள்ளார். எனவே, வேளாவிக்கோவின்வழியினனாகிய பேக

* இப்புலவர்கள் கூறியவற்றைப் புறநானூற்றில் ௧௪௩-முதல் ௧௪௭-வரையுள்ள பாடல்களால் உணர்க.

னும், அவ்வாவிக்கோவின் மகள்மகனாகிய பெருஞ்சேரலிரும்பொறையும் ஒருகாலத்தவராதல் பெறப்படும். ஒருகால், பேகன், வேளாவிக்கோமான்பதுமனுக்கு மகனாகவேனும் அன்றி மகன்மகனாகவேனும் இருத்தலும் கூடும். வையாவிக்கோப்பெரும்பேகன் என்று இவ்வள்ளல் வழங்கப்படுதலால், இவனூர் வையாவிபுரியாகிய ஆவிநன்குடி என்பது தெரிகிறது. இவ் வாவிநன்குடிக்குச் 'சித்தன் வாழ்வு' என்பதும் ஒரு பழம்பெயராம். இதனை, "நல்லம்பர் நல்ல குடியுடைத்துச் சித்தன்வாழ் - வில்லந் தொறுமூன் றெரியுடைத்து - நல்லரவப் - பாட்டுடைத்துச் சோமன் வழிவந்த பாண்டியநின் - நாட்டுடைத்து நல்ல தமிழ்" என்னும் ஔவைவாக்காலும் அறிக.* இப்பாட்டாற் சித்தன்வாழ்வாகிய ஆவிநன்குடியில், சங்கநாளில் அந்தணர் மிகுந்திருந்தமை வெளியாம். சித்தன்வாழ்வு என்பது முருகக்கடவுள், கோயில்கொண்டமைபற்றி வந்தபெயர்: "சித்தன்-பிள்ளையாருக்குத் திருநாமம்" என்பர் நச்சினார்க்கினியரும்.

வேள் - பாரி.

பழைய வேளிருடைய வரலாறுகளுள்ளே பாரி என்னும் பெருந்தகையின்சரித்திரம், இனிமையும் பெருமையும் இரக்கமுமுடையதாகும். மாரியன்ன தம் வரையா ஈகையால் உலகமுள்ளளவும் ஓங்கு புகழ்நிறுவிய தமிழ்வள்ளல்களுள், இவ்வேளிர் தலைவனையே முதல்வனாகச்சொல்லல் தகும். தமிழ்மூவேந்தரும் மற்றைச் சிற்றரசர்களும் போல, இப்பாரி நாடும் பொருளும் நன்குபடைத்தவனில்லையாயினும், இவனது வள்ளன்மை அவரெல்லாரையும் பெரிதுங் கீழ்ப்படவைத்தமையால், இவனதுபெருமை மலைமேல்விளக்குப்போல் விளங்குவதாயிற்று. இவ்வேளிர்தலைவனது வள்ளன்மையையே, கொடைப்பெருமைக்கு ஓர் எல்லைக்கல்லாகப் பிற்காலத்துப் பெரியோர்களுங் குறித்துவைப்பாராயினர். எத்தனையோவள்ளல்கள் முன்னாளில்

* திருமுருகாற்றுப்படையுரை; பக்-௨௭; நச்சினார்க்கினியர், சித்தன் வாழ்வு என்பது ஆவிநன்குடிக்கு ஒருபெயர் என்றெழுதல் காண்க.

விளங்கியிருப்பினும், "கொடுக்கி லாதானைப் பாரியேயென்று கூறினுங்கொடுப் பாரிலை" என்னும் அருமைத்திருவாக்காற் குறிக்கப்பட்டவன், இப்பெருந்தகையேயன்றோ? முற்காலத்தே புலவரையும் இரவலரையும் இவன் எவ்வாறுபோற்றிவந்தவனென்பதும், பண்டைச் செந்தமிழ்ப்புலவர் இவனது தடங்கருணையையும் பெருங்கொடையையும் எங்ஙனம்புகழ்ந்துள்ளாரென்பதும், பிறவரலாறுகளும் சங்கநூல்களில் இவ்வள்ளலைப்பற்றியபாடல்களைநோக்குவார்க்கு நன்குவிளங்கும். அந்நூல்களிலும் பிறவற்றிலும் இவனது வாழ்க்கைபற்றிக் கூறும் வரலாறுகளைச் செவ்வனம் ஆராய்ந்து, ஸேது ஸம்ஸ்தானவித்வான் ஸ்ரீ: ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை இரண்டாந்தொகுதியில், ஔவையார், பாரிமகளிர் என்ற வியாசங்களிலே நன்கு விளக்கிக் காட்டியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கூற்றை இவ்வியாசத்துக்கேற்ப ஒழுங்குபடுத்துக்கூறிப், பின்பு இவ்வள்ளலைப்பற்றி யாமறிந்த சிலவிசேடங்களையும் எழுதுவோம்.

பாரி என்பான், தமிழ்நாட்டில் முற்காலத்தே பெரும்புகழ்பெற்று விளங்கிய வள்ளல்கள் எழுவருள் தலைமைவாய்ந்தவன். செல்வமிக்க முந்நூறு ஊர்களையுடைய பறம்புநாட்டுக்குத் தலைவன்; இவனது பறம்புநாடு, பறநாடு எனவும் வழங்கப்படும்; 'பாரி பறநாட்டுப் பெண்டிரடி' 'பறநாட்டுப் பெருங்கொற்றனார்' என வழங்குவது காண்க. இவன் பறம்பென்னும்பெயருடைய வளமலைக்கண்ணே வலியுடையதோர் பேரரண் அமைத்து அதனைத் தன் அரசிருக்கையாக்கி அதன்பாற் சிறக்கவீற்றிருந்தான்; இவனதுமலையரண், பெரிய அழகும் அரியகாவலும் உடையது (நற்றிணை. ௨௫௩) எனவும், பகைவர்முற்றியகாலத்தும் வறங்கூர்ந்தகாலத்தும் தன்னகத்துவாழ்வார் இனிதுண்டு செருக்குதற்குரிய மூங்கில்நெல்லும் பலாப்பழமும் வள்ளிக்கிழங்கும் நறுந்தேனும் தன்பால்மிக்கதெனவும், (புறம்-௧௦௯), என்றும்வற்றாததும் பேரினிமைபயப்பதுமாகிய குளிர்ந்தநீரையுடைய பைஞ்சுனையொன்று தன்கண் உடையதெனவும் (அகம்-௭௮; குறுந்தொகை-௧௯௬) சான்றோர் கூறுவர். இப்பறம்பு பாண்டிநாட்டதென்பது, "வரிசைத் தமிழ்புனை பாரியும் பாண்டியன் மண்டலமே" என்னும் பாண்டிமண்டலசதகச் செய்யுளாற் (௧௪) புலப்படுகிறது. "இப்பாரி, உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை - வாய்

மொழிக் கபிலன்" (அகம்-௭௮) என நல்லிசைப்புலவர்களால் மேம்படுத்தப்பட்ட கபிலர் என்னும் புலவர்தலைவர்க்கு உயிர்த்தோழனானவன். (புறம்-௨௦௧.) "புலங் கந்தாக இரவலர் செலினே - வரைபுரை களிற்றொடு நன்கல னீயும் - உரைசால் வண்புகழ்ப் பாரி" (அகம்-௩௦௩) என ஔவையார் பாடுதலால், இவன் அவராலும் பேரன்பு பாராட்டப்பட்டவனென்பது புலனாம். இவன் நிழலில்லாத நீண்ட வழியிற் றனிமரம்போலநின்று, தன்னையடைந்த அறிஞர் மடவர் வலியர் மெலியர் யாவர்க்கும் இன்னருள்சுரந்து, மூவேந்தரினும் மிகுதியாக நன்குவழங்கிய வள்ளியோன். இவனது பெருங்கொடைக்குக் கபிலர் மாரியையே பலவிடத்தும் உவமை கூறுவர்; 'மாரிவண் பாரி' (பதிற்றுப்-௭௧) 'பாரி யொருவனுமல்லன் - மாரியு முண்டீண் டுலகுபுரப் பதுவே' (புறம்-௧௦௭) என வருவனவற்றால் உணர்க. இவன், ஒருநாள் பொற்றேரூர்ந்து ஒருகாட்டிற் செல்லும்போது, முல்லைக்கொடியொன்றுபடர்தற்குக்கொழுகொம்பின்றிவெற்றிடையிலெழுந்து காற்றால் தளர்ந்து நடுங்குவதுகண்டு, அவ் வோரறிவுயிரிடத்தும் உண்டாகியபேரருளால், அஃது இனிதுபடருமாறு, தனது பொற்றேரை அதன்பக்கத்திட்டுத் தன் இணையடிசிவப்ப நடந்து போயினன் என்பர். இவ் வரிய பெரிய வள்ளன்மையே—

"பூத்தலை யறாஅப் புனைகொடி முல்லை
நாத்தழும் பிருப்பப் பாடா தாயினும்
கறங்குமணி நெடுந்தேர் கொள்கெனக் கொடுத்த
பரந்தோங்கு சிறப்பிற் பாரி" (புறம்-௨௦௦)

"ஊருட னிரவலர்க் கருளித் தேருடன்
முல்லைக் கீத்த செல்லா நல்லிசைப்
படுமணி யானைப் பறம்பிற் கோமான்
நெடுமாப் பாரி" (ஷை-௨௦௧)

"சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய
பறம்பிற் கோமான் பாரி" (சிறுபாணாற்றுப்படை)

"முல்லைக்குத் தேரும் மயிலுக்குப் போர்வையும்
எல்லைநீர் ஞாலத் திசைவிளங்கத்—தொல்லை
இரவாம லீந்த இறைவர்போல் நீயுங்
கரவாம லீகை கடன்" (வெண்பாமாலை. பாடாண்-௯)

என்பனவற்றாற் பாராட்டப்படுவது. தன்னாசிருக்கையாகிய பறம்பு மலையொழியத் தன்னாட்டு முந்நூறு ஊர்களையும் இவன் இரவலர்க்கே அளித்தனன் என்று கபிலர் கூறுவர்: "முந்நூ றூர்த்தே தண்பறம்பு நன்னாடு - முந்நூ றூரும் பரிசிலர் பெற்றனர்" (புறம்-௧௧௦) என்பதனால் உணர்க. இவனது வரையாவண்மை "கொடுக்கி லாதானைப் பாரி யேயென்று கூறி னுங்கொடுப்பாரிலை" (தேவாரம்) என்பதனால், சைவசமயாசாரியராகிய சுந்தரமூர்த்திநாயனாராலும் எடுத்தாளப்பட்டது என்பதொன்றே இவனது வள்ளற்றலைமையைத் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்தும். இங்ஙனம் மாரிபோன்ற வரையாவீகையால், இவன் யாரினும் சிறக்கவிளைத்தபெரும்புகழ்க்கு அழுக்காறுகொண்டு, தமிழ் மூவேந்தரும் ஒருங்குகூடிப் படையெடுத்துப்போய், இவனது பறம்பாகிய மலையரணை நெடுங்காலம் முற்றுகைசெய்ய, அதனால் அவ்வரண் அடைமதிற்பட்டது.* அப்போது வேள்பாரிக்கு உயிர்த்துணைவராய் அக்காலத்தும் அங்கிருந்த கபிலர் என்னும் புலவர்பெருமான் கிளிகளை வளர்த்துவிடுத்து, அரணுக்கு அப்புறத்தே விளைநிலங்களில் உள்ள நெற்கதிர்களை நாளுங் கொணரச்செய்து, ஆங்கிருந்த குடிபடைகளை அருத்திப், போரால் தளராவண்ணம் பாதுகாத்துவந்தனர். இவ் வரியகதை—

"உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை
வாய்மொழிக் கபிலன் சூழச் சேய்நின்று
செழுஞ்செந் நெல்லின் விளைகதிர் கொண்டு
நெடுந்தா ளாம்பன் மலரொடு கூட்டி
யாண்டுபல கழிய வேண்டுவயிற் பிழையாது
ஆளிடூஉக் கடந்து வாளம ருழக்கி
ஏந்துகோட் டியானை வேந்த ரோட்டிய
கடும்பரிப் புரவிக் கைவண் பாரி
தீம்பெரும் பைஞ்சுனைப் பூத்த
தேங்கமழ் புதுமலர் நாறுமிவள் நுதலே"

எனவரும் அகப்பாட்டாலும் (௭௮). "இதனுட் 'கபிலன் சூழ' என்றது - அரசர்மூவரும் வளைத்திருப்ப அகப்பட்டிருந்து, உணவில்

* அடைக்கப்பட்டமதிலினுள்ளேதங்குதல், முற்றுகையிடப்படுதல்.

லாமைக் கிளிகளை வளர்த்துக் கதிர்கொண்டுவரவிட்ட கதை" என வரும் அதனுரையாலும் அறியப்படுகின்றது. இதுவே—

"உரைசால் வண்புகழ்ப் பாரி பறம்பி
னிரைபறைக் குரீஇயினங் காலைப் போகி
முடங்குபுறச் செந்நெல் தரீஇயர் ஓராங்கு
இரைதேர் கொட்பின வாகிப் பொழுதுபடப்
படர்கொண் மாலைப் படர்தந் தாங்கு" (அகம்-கூ0கூ)

என்பதனால் ஔவையாராலும் எடுத்துக் கூறப்பட்டதாம். பின் கபிலர், பறம்பைமுற்றிய மூவேந்தரையும்நோக்கி, "நீவிர் முத்திறத் தீரும் ஒருங்குகூடித் தானை யானை குதிரைமுதலிய படைகொண்டு எத்துணைக்காலம் முற்றிப் பொருதீராயினும், இப்பாரியுடைய பறம்பு உம்மாற் கொள்ளுதல் அரிது; இவனது முந்நூறூரையும் இவன்பாற் பாடிப்பெற்ற பரிசிலர்போல நீவிரும் பாடினராய்வரின், கொள்ளுதல் எளிது" என்று, இவனது புரவலர்க்கருமையும் இரவலர்க்கு எளிமையுமாகிய பெருநிலையைத் தம் இனியபாடலான் அறிவிக்க,(புறம்-ககО) அதனால் அவ்வேந்தர் இவனை எதிர்த்துவெல்லுதல் அரிதென்பதோர்ந்து இவனோடுபொருதற்கஞ்சி ஓடினர் என்பர். மேலே, "ஏந்துகோட் டியானை வேந்த ரோட்டிய - கடும்பரிப் புரவிக் கைவண் பாரி" என்றதனால், இவன் அம்மூவேந்தரையும் வென்றோட்டியமை நன்குபுலப்படும். இதன்பின் மூவேந்தரும் ஒருங்குகூடி வேறொருசூழ்ச்சிசெய்து பாரியை வஞ்சித்துக் கொன்றனர். இதனை ககஉ-ம் புறப்பாட்டுரையில் "ஒருவனை மூவேந்தரும் முற்றியிருந்து வஞ்சித்துக் கொன்றமையின்" என வருதலால் அறிக. "பாரியும் பரிசிலர் இரப்பின்—வாரேன் என்னான் அவர் வரையன்னே" (புறம்-க0அ) எனக் கபிலர் பாரியினியல்புகூறுதலால், அவ்வேந்தர்மூவரும் இவனியல்புக்குத்தகப் பரிசிலர்வேடம் பூண்டோ, பிறரைப் பரிசிலராகவிடுத்தோ இவனை இரந்து தம்மகப்படுத்திக் கொன்றனராதல்வேண்டும். இக்கருத்து—

"புரிசைப் புறத்தினிற் சேரனும் சோழனும் * போர்புரிய
இரியச் சயங்கொண்ட போதினில் யாமினி யீங்கிவனைப்

* இந்நூலுடையார், பாண்டிமண்டலச் சிறப்பையே கூறிப்போந்தவராதலின், பாண்டியனும் அப்போரில் இரிந்தோடினன் எனக்கூற உடன்பட்டிலர் போலும்.

பரிசுக்கு நல்ல கவிபாடி னல்வரும் பாக்யமென்றே
வரிசைத் தமிழ்புனை பாரியும் பாண்டியன் மண்டலமே"

என்னும் பாண்டிமண்டலசதகச்செய்யுளினும் (கூகூ) பயில்வது கண்டுகொள்க.

இங்ஙனம், புரவலர்க்கு இன்னனாய், இரவலர்க்கு இனியனாய் விளங்கிய நல்லிசை வள்ளலான வேள்-பாரி, மூவேந்தர்சூழ்ச்சியால் இறந்தபின்னர், அவனுக்கு இன்னுயிர்த்தோழராகிய புலவர்பெருமானை கபிலர், அவ்வள்ளலைநீத்துத் தமித்துயிர்வாழ்தற்கு மனமிலராயினும், அவனுடைய அறிவுடைமகளிரைக் காப்பதற்கு வேறொருவரும் இலராதல்பற்றி உயிர்கொண்டுநின்று அம்மகளிர்க்குத் தக்க அறிவும் பெருமையுமுடைய கணவரைத் தேடநினைந்து, அவர்களுடன்,* அவர்கட்கும் தமக்கும் பேரன்புமிக்க பறம்பினை விடமுடியாமலேவிடுத்து, அப்பாரியைநினையுந்தோறும் பறம்பினைத் திரும்பிநோக்குந்தோறும் உள்ளம் நெக்குநெக்குருகிக் கண்ணீர்வாரநின்று, ஆற்றொணாத்துயரால் பொங்கியெழுந்த அன்புடைப்பாடல்களால், பாரியையும் பறம்புமலையையும் புகழ்ந்துகொண்டேசென்று ஓரூரிற் றங்கினர். அங்கு அன்றிரவு நிலாத்தோன்றியபோது அவருடனிருந்த பாரியின் அருமைமகளிர், தாம் இதற்குமுந்தியநிலாக்காலத்தில் தமது அரசுநிலையிட்ட திருவுடைநகர்க்கண்ணே இனிது மகிழ்ந்துவிளையாடியதும், அடுத்த நிலாக்காலத்துத் தாம் தந்தையிழந்து, தண்பறம்பிழந்து, தமியராய்த் † துச்சிலொதுங்கித் துயர்கூர்கின்றதும் தம்முள்ளத்தேதோன்ற அப்போது, மனமுருகி—

"அற்றைத் திங்க ளவ்வெண் ணிலவின்
எந்தையு முடையேம் எங்குன்றும் பிறர்கொளார்;
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் ணிலவின்
வென்றெறி முரசின் வேந்தரெங்
குன்றுங் கொண்டார்; யாம் எந்தையு மிலமே." (புறம்-ககஉ)

என்னும் பாடலைப் பாடினர். இப்பாடலால், இச்செய்யுள்செய்தற்கு ஒருமாதத்துக்குமுன், பாரி தன் னரசிருக்கையாகிய பறம்பின்கண்

* பாரி இறந்தபின், அவன்மனைவியையும் கபிலர் அழைத்துச்சென்றதாக இன்மையால், அவள் தன்கணவனுடன் உயிர்நீத்தனள்போலும்.
† துச்சில் - பிறர் இருப்பு.

தன் மகளிர் முதலியோருடன் இருந்து வாழ்ந்துவந்தவனென்பது புலப்படும். இப்பாடல் சங்கத்தாராற் றொகுக்கப்பட்ட புறநானூற்றில் ஒன்றாகக் காணப்பட்டவாற்றால், இம்மகளிர் நல்லிசைப்புலவராதல் உணரப்படும். பாரிமகளிர் இருவர் என்பது மேலே புலப்படுதலின், ஈண்டும் 'பாரிமகளிர்பாடியது' எனப் பொதுப்படக் கூறப்பட்டமை பற்றி, அவ்விருவருமே செந்தமிழ்ப்புலமையாற் சிறந்தவரென்பது தெளியலாம். புலவரிருவர்சேர்ந்து ஒருபாடல்பாடுவது முன்னை வழக்கே. இம்மகளிரது செந்தமிழ்ப்புலமை, தம் அரும்பெறற்றந்தையாகிய வள்ளற்பாரிக்கு ஆருயிர்த்தோழரான கபிலர் என்னும் புலவர்தலைவர்பாற் பெற்றதாம். இதன்மேற் கபிலர் அவ்வூரைவிடுத்து இளவிச்சிக்கோ என்பவனிடஞ்சென்று, இம்மகளிரது உயர்குடிப்பிறப்பு முதலியவற்றை எடுத்துரைத்து இவர்களை மணஞ்செய்துகொள்ளும்படி அவனைப் பாடி வேண்ட அவனுடம்படாமையால், இருங்கோவேள் என்பானிடஞ் சென்று அவனையும் அவ்வாறு வேண்ட அவனும் அங்ஙனமே உடன்படானாய் மறுக்க, இதற்காக அவனை முனிந்துபாடி, பாரிகுடிக்கும் மூவேந்தர்க்கும் உண்டாகிய பகைமைபற்றி அரசரொருவரும் இவர்களை மணஞ்செய்துகொள்ள இயையாமையால் மனநொந்து, கபிலர், அம்மகளிரைத் தமக்கினிய பார்ப்பார்சிலர்பாற்படுத்து, பாரியின்பிரிவாற்றாது வடக்கிருப்பாராயினர். இதற்கிடையில் கபிலர் செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன் என்ற சேரமான்பாற் சென்று, அவனைப் பத்துப்பாடல்களாற் புகழ்ந்துபாடி நூறாயிரங்காணமும் அவன் மலைமேலேறிக் கண்டுகொடுத்த நாடும் அவன்பாற் பெற்றனர் எனத் தெரிகின்றது. இதுவே பதிற்றுப்பத்தினுள் ஏழாம்பத்தாவது. இவர், பாரி இறந்தபின்னேதான், அவனது நற்குண நற்செயல்கள் செல்வக்கடுங்கோவாழியாதனிடமும் இருப்பனவாகக் கேட்டு அவனைக் காணச்சென்றனராவர். இதனை—

"புலர்ந்த சாந்திற் புலரா வீகை
மலர்ந்த மார்பின் மாரிவண் பாரி
முழவுமண் புலரா இரவல ரினைய
வாராச் சேட்புலம் படர்ந்தோ னளிக்கென

இரக்கு வாரேன் எஞ்சிக் கூறேன்
ஈத்த திரங்கான் ஈத்தொறு மகிழான்
அமரா வள்ளியன் என்ன நுவலுநின்
நல்லிசை தரவந் திசினே" *

என்னும் பதிற்றுப்பத்தடிகளான் (௭-ம் பத்து. ௧) அறிக. இச் சேரன்பால் இவர் சென்றகாலத்து இப்பாரிமகளிரும் உடனிருந்தனர் போலும். இம்மகளிர் வரலாற்றினைப் புறநானூறு ஒன்றே துணையாகக்கொண்டு ஆராயின், அதன்கண்—

௧௧௨-ம் பாட்டு:— இது பாரிமகளிர்பாடியது.

௧௧௩:—இஃது அவன் (-பாரி) மகளிரைப் பார்ப்பார்ப்படுக்கக்கொண்டு போவான் பறம்புவிடுத்த கபிலர்பாடியது.

௧௧௪:—அவன்மகளிரைக்கொண்டுபோம் கபிலர் பறம்புநோக்கிநின்று சொல்லியது.

௨௦௦:—இது பாரிமகளிரை விச்சிக்கோனுழைக்கொண்டுசென்ற கபிலர் பாடியது.

௨௦௧:— இது பாரிமகளிரை இருங்கோவேளுழைக்கொண்டுசென்ற கபிலர் பாடியது.

௨௦௨:—இருங்கோவேள் பாரிமகளிரைக் கொள்ளானாகக் கபிலர்பாடியது.

௨௩௬:—வேள்-பாரி துஞ்சியவழி, மகளிரைப் பார்ப்பார்ப்படுத்து வடக்கிருந்த கபிலர் பாடியது.

என வருவனவற்றால், பாரிமகளிர் ஒருசிலர் என்பதும், அவர் பாட வல்லவரென்பதும், அப்பாரி இறந்தபின் அவனதுதோழராகிய கபிலரென்னும் புலவரந்தணரால் இளவிச்சிக்கோ இருங்கோவேள் என்னும் அரசரிடம் தம்மை மணஞ்செய்துகொள்ளும்படி வேண்டப்பட்டன ரென்பதும், அவ்வரசர் அதற்கு உடம்படாமையாற் கபிலராற் பார்ப்பார்ப்படுக்கப்பட்டன ரென்பதும், இவரைப் பார்ப்பார்ப்

* "படர்ந்தோன் என்பது முற்று; அளிக்கென என்பது நீ எம்மை அளிப்பாயாக எனச் சொல்லி என்றவாறு; இரக்கு என்பது தன்வினை. எஞ்சிக்கூறேன் என்பது, உண்மையின் எல்லையைக்கடந்து பொய்யே புகழ்ந்துசொல்லேன் எ-று. யான், பாரிச்சேட்புலம்படர்ந்தான்: நீ எம்மை அளிக்க: எனச் சொல்லி, இரக்கவென்றுவந்து சில புகழ்ந்துசொல்கின்றேனும் அல்லேன்; அஃதன்றி யான் உண்மையொழியப் புகழ்ந்துசொல்கின்றேனும் அல்லேன்; ஈத்ததிரங்காமைமுதலாகிய பாரிநற்குணங்கள் நின்பால் உளவாக உலகஞ்சொல்லும் நின்புகழ் நின்பாலே தரவந்தேன்"—என்பது இவ்வடிகளின் பழைய உரை.

படுத்தபின் கபிலர் பாரிபிரிவாற்ருது வடக்கிருந்தன ரென்பதும் அறியப்படும்.

இங்ஙனம், பாரிமகளிரை அரசரொருவரும் மணம்புரிந்துகொள்ளாமையால், அவர்களைத் தமக்குவேண்டிய பார்ப்பார்சிலரது பாதுகாவலில்வைத்துத் * தம்முயிர்க்குயிராயிருந்த வள்ளலிறந்ததன்பின் உலகத்தே தாம் உயிர்வாழ ஒருப்படாது—"பாரி! நீயும் யானுங் கலந்த நட்பிற்குப்பொருந்த, யானும் நின்னுடன்கூடவருவதற்கு மனமியையாமல் 'நீ ஈண்டுத்தவிர்க' என்று சொல்லி—இவ்வாறு மாறுபட்டனையாதலின், நினக்கு நான் பொருந்தினவனல்லேன்; அதனால், நீ எனக்கு உதவிசெய்தகாலங்களிலும் என்னை வெறுத்திருந்தாய்போலும்; இங்ஙனமாயினும், இப்பிறப்பின்கண் நீயும் நானுங் கூடி இன்புற்றிருந்தவாறுபோல, மறுபிறப்பினும் நின்னொடுகூடி வாழ்தலை விதி கூட்டுவதாக" என்ற கருத்துப்பட—

"மலைகெழு நாட மாவண் பாரி!
கலந்த கேண்மைக் கொவ்வாய், நீயெற்
புலந்தனை யாகுவை புரந்த யாண்டே;
பெருந்தகு சிறப்பி னட்பிற் கொல்லாது
ஒருங்கு வரல்விடா தொழிகெனக் கூறி
இனையை யாதலி, னினக்கு மற்றியான்
மேயினே னன்மை யானே: ஆயினும்
இம்மை போலக் காட்டி, உம்மை
இடையில் காட்சி நின்னோடு
உடனுறை வாக்குக: உயர்ந்த பாலே"

என்ற பாடலால் உள்ளமுருகி, பிராயோபவேசஞ்செய்தற்கு வடக்கிருந்து† உயிர்நீத்தனர். இப்பாட்டில், "நட்பிற்கொல்லாது-ஒருங்கு

* கபிலர் பாரிமகளிரைப் பார்ப்பார்ப்படுத்தனர் என்பது, அம் மகளிரை அரசரொருவரும் மணஞ்செய்துகொள்ளாமையால், அவரைத் தமக்கினிய பார்ப்பார்சிலரது பாதுகாவலில்வைத்தமையேகுறிக்குமெனப் பல நியாயங்காட்டி எழுதுவர்-ஸ்ரீ ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள்.

† வடக்கிருத்தல் என்பது, கிழக்குமுகமாகத் தருப்பைகளைப்பரப்பி வடக்கு நோக்கியிருந்து, தம்முயிர்விடச் செய்துகொள்ளும் ஒரு மஹாவிரதமாம் சங்க காலத்தில் இவ்வழக்கு மிகுதியாகவழங்கியதென்பது, பழையநூல்களால் நன்கறியப்படுகின்றது. இதனைப் 'பிராயோபவேசம்' என்பர் வடநூலார்.

வரல்விடா தொழிகெனக் கூறி" என வருதலால், பாரியுடன் தாமும் இறக்கத்துணிந்திருந்த கபிலரை அவ்வள்ளல் தடுத்தவன் என்பது உணரப்படும். இங்ஙனம் கபிலரைத் தடுத்தது, பாரி, தன்மகளிரை இப்புலவரைக்கொண்டு வாழ்க்கைப்படுத்தற்குப் போலும்.

இவ்வளவே, புறநானூறுமுதலிய பழையநூல்களிற் பாரியின் வரலாருகக் காணப்படுவன. ஆயினும், பிற்காலத்தவரால்தொகுக்கப்பட்டதும் பலசரித்திரவிசேடங்களைக்கொண்டதுமான தமிழ் நாவலர்சரிதை என்னும் நூலினின்று, பாரிமகளிர் பார்ப்பார்ப்படுக்கப்பட்டபின் நிகழ்ந்த வேறுசிலசெய்திகளும் உய்த்தறியப்படுகின்றன. கபிலர், அரசர் ஒருவரும் இயையாமையாற் பாரிமகளிரை மணம்புரிந்துகொடுக்கவியலாமல், அவரைத் தமக்குவேண்டிய பார்ப்பார்சிலரது பாதுகாவலில் வைத்துவிட்டுத் தாம் வடக்கிருந்து உயிர்நீத்தனர்—என்ற செய்தி, ஔவையார் என்னும் அருந்தமிழ்மூதாட்டிக்குத் தெரியவர, அவர் மேனிகழ்ந்தவற்றுக்கு மனநொந்து, அப்பாரிமகளிர் இருந்த திருக்கோவலூர்க்குச்சென்று அம்மகளிரைக்கண்டு அவர்க்குநேர்ந்த பெருந்துயர்க்கு மிகவும்வருந்தி, மழையால்நனைந்து வந்த தமக்கு அவர்கள் ஒரு நீலச்சிற்றாடை அளிக்க, அப்போது—

"பாரி பறித்த பறியும்* பழையனூர்க்
காரியன் றீந்த களைக்கோலும்†—சேரமான்

* ஔவையார் பாரிபாற் பரிசில்பெறச் சென்றபோது, அவ்வள்ளல் இவரதருமைபெருமையறிந்து இவரைப் பிரிதற்கு இயலாது பரிசில்நீட்டித்தனனாக, இவர் அவனைப் பரிசிலீந்துவிடும்படி வற்புறுத்த, அவ்வேண்டுதலை அவன் மறுத்தற்கியலானாய் வேண்டியவற்றை அளித்து விடுத்தும், இவர் பிரிவாற்ருது தன்பால் இவர் திரும்பிவரச் சூழ்ச்சிசெய்து, இவர் செல்லும்வழியிற் சிலரைப்போக்கித் தன்பாற்பெற்றபொருள்களைப் பறித்துவரும்படிசெய்ய, அதனால் பெற்ற பரிசில்களையிழந்த ஔவையார், பாரியெண்ணியபடியே மீண்டுவந்து அவ்வள்ளலிடம் நிகழ்ந்ததை அறிவிக்க, அவன் முகத்தால் நொந்து, அவர் மீண்டமைக்கு அகத்தால் உவந்து நெடுங்காலம் அளவளாவிப் பெருமகிழ்வெய்தி, முன்னிலும் மிகுதியாக அரும்பொருள்நல்கி விடுத்தனன் எனவும்;

† பழையனூர்க் காரி என்பவனிடம் சென்றிருந்த இவர், அவன்பாற் பரிசில்பெற்று வேற்றூர்போகவெண்ணிக், கொல்லைப்புறத்தே களையெடுக்குமிடத்தில்நின்ற அவன்பாற் சென்ருராக, இவரது உள்ளக்குறிப்பை உணர்ந்த அக்காரி, இவர்பிரிதற்கு உடம்படாது சிலகாலம் தங்கும்படி சூழ்ந்து, அக்களையெடுத்தவிடத்தை அளத்தற்குரிய கோலொன்றை இவர்பாற்கொடுத்து இதனை அளந்துவருக என்று கூறி அவன் வேறுதொழில்மேலிட்டுச்செல்ல, இவரும் அங்ஙனமே அளந்து அன்று விடைபெறக்கூடாமையால், பின்னும் அவன்பாற் சிலகாலந் தங்கினர் எனவும்,

வாராயோ என்றழைத்த வார்த்தையும்‡ இம்மூன்றும்
நீலச்சிற் றாடைக்கு நேர்" (தமிழ்நாவலர்சரிதை)

என்ற அழகிய பாடலைப்பாடி, அன்றிரவு அவர்கள் தமக்கிட்ட இலைக் கறியமுதை உண்டு மகிழ்ந்து—

"வெய்தாய் நறுவிதாய் வேண்டளவுந் தின்பதாய்
நெய்தா னளாவி நிறையிட்டுப்—பொய்யே
அடகென்று சொல்லி யமுதத்தை யிட்டாள்
கடகஞ் செறியாதோ கைக்கு" (தமிழ்நாவலர்சரிதை)

என்ற வெண்பாவைக்கூறி, அவர்களை நன்னிலையில்நிறுத்துங் கவலையே பெரிதுடையராய், ஆண்டிருந்த தெய்வீகன் என்னும் அரசனொருவனை, இவர்களை மணம்புரியும்படி வேண்டி உடம்படுவித்தனர். அவ்வரசன் உடம்பட்டதும், இத்திருமணத்திற்குத் தாம்பெற்ற தெய்வத் தன்மையால் வேண்டுவன அனைத்தும் உண்டாக்கி, மூவேந்தர்க்கும் பாரிகுடிக்குமுள்ள பகைமையும்போக்கி, அம்மூன்றரசரையும் தம் அறிவின்வலியாற் கோவலூர்க்கு வரவழைத்து அப் பாரிமகளிரது பெருமணத்தைச் சிறப்ப இயற்றினர். இவ்வாறு, பாரிமகளிர் மணம் ஒளவையாராற் சிறக்க நிகழ்த்தப்பட்டமை அறியப்படுதலால், 'கபிலர் பாரிமகளிரைப் பார்ப்பார்ப்படுத்தனர்' என்பது, அவர் அம்மகளிரைப் பார்ப்பாரது பாதுகாப்பில்வைத்தமையையே குறிக்கும். இப்பெருமணத்தில் ஒளவையார், பனந்துண்டம் பழந்தரவும், பெண்ணையாறு நெய்பால் தலைப்பெய்துவரவும், வானம் பொன்மாரிபொழியவும் பாடித் தமது தெய்வவாக்கின்வலிமை உணர்த்தினர் என்பர், பெண்

‡ சேரன் அரண்மனையில், விருந்திற்குவந்த பலருடன் ஒளவையாரும் உண்டற்கு இருந்தபோது, ஆங்கு வேறு பெரியவிருந்தினனொருவன் புகுந்தானாக, சேரமான் அவனுண்ணத்தக்க இடம் ஒழிக்க நினைந்து, ஆண்டுள்ள பலரும் வேற்றோராதலின் ஒன்றுஞ்சொல்ல இயலானாய்த், தன் அன்பிற்குரிய பெருந்தமர் இவ் வொளவையாரேயாயிருந்தமையால், இவரைநோக்கி 'ஒளவையே! வாராய்' என ஆண்டுநின்று வருமாறு அழைக்க, இவர், வந்தவனுக்குத் தம்மிருப்பிடத்தைக்கொடுத்துப் பின் அச் சேரனுடன் உண்டனர் எனவும் கூறுவர்; இம்மூன்றும் எவ்வாறு பேரன்பேயடியாகப் பிறந்தனவோ, அவ்வாறே நீலச்சிற்றாடை, கொடுத்ததும்: ஆதலின், இவை தம்முள் ஒக்கும் என்றவாறு. இப்பாட்டில், 'கலனும்' எனவும், 'களைக்கொட்டும்' எனவும், 'வாராய் எனவழைத்த வாய்மொழியும்' எனவும் பாடங்களுள்ளன.

ணையாறு இவர்பாடலுக்கு நெய் பால் கொணர்ந்து வந்தமை, வில்லி புத்தூரார்மகனார் வரந்தருவாராலும்—

"ஒளவைபா டலுக்கு நறுநெய்பால் பெ[illegible]
யருந்தமி ழறிவினாற் சிறந்து
* * *
தெய்வமா நதிநீர் பரக்குநா டந்தத்
திருமுனைப் பாடிநன் னாடு"

என எடுத்தாளப்பட்டமை காண்க. மேற்கூறியவற்றை யெல்லாம்

தமிழ்நாவலர்சரிதையில்—

ஒளவையார் அங்கவை சங்கவையைத் தெய்வீகனுக்குக் கல்யாணம் பண்ணுவிக்கிறபோது ஓலையெழுத விநாயகனை அழைத்த வெண்பா.

ஒருகை யிருமருப்பு மும்மதத்து நால்வாய்க்
கரியுருவக் கங்காளன் செம்மல்—கரிமுகவன்
கண்ணால வோலை கடிதெழுத வாரானேற்
றன்னுண்மை தீர்ப்பன் சபித்து.

சேர சோழ பாண்டியர்க்கு விநாயகனெழுதப் பாடிய வெண்பாக்கள்.

சேரலர்கோன் சேரல் செழும்பூந் திருக்கோவ
லூரளவுந் தான்வருக உட்காதே—பாரிமகள்
அங்கவையைக் கொள்ள அரசன் மணமியைந்தான்
சங்கியா தேவருக தான்.

புகார்மன்னன் பொன்னித் திருநாடன் சோழன்
தகாதென்று தானங் கிருந்து—நகாதே
கடுக வருக கடிக்கோவ லூர்க்கு
விடியல் பதினெட்டா நாள்.

வையைத் துறைவன் மதுரா புரித்தென்னன்
செய்யத் தகாதென்று தேம்பாதே—தையற்கு
வேண்டுவன கொண்டு விடியல்பதி னெட்டாநாள்
ஈண்டு வருக இயைந்து.

மூவரும் வந்தபோது பனந்துண்டத்தைப் பாடியது,

திங்கட் குடையுடைச் சோழனுஞ் சேரனும் பாண்டியனும்
மங்கைக் கறுகிட* வந்தினின் றூர்மணப் பந்தரிலே
சங்கொக்க வெண்குருத் தீன்றபச் சோலை சலசலத்துக்
கொங்கிற் குறத்தி குவிமுலை போலக் குரும்பைவிட்டு
நுங்குக்கண் முற்றி யடிக்கண் கறுத்து நுனிசிவந்து
பங்குக்கு மூன்று பழந்தர வேண்டும் பனந்துண்டமே.

அந்தக் கல்யாணத்தில், பெண்ணையாற்றைப் பாடியது.

முத்தெறியும் பெண்ணை முதுநீ ரதுதவிர்ந்து
தத்திவரு நெய்பால் தலைப்பெய்து—குத்திச்
செருமலைதெய் வீகன் திருக்கோவ லூர்க்கு
வருமளவிற் கொண்டாடி வா.

அப்போது வருணனைப் பாடியது.

கருணையா லிந்தக் கடலுலகங் காக்கும்
வருணனே மாமலையன் கோவற்—பெருமணத்து
நன்மாரி தாழ்க்கொண்ட நன்னீ ரதுதவிர்த்துப்
பொன்மாரி யாகப் பொழி.

என வருவனவற்றால் அறியலாம். இவற்றால், அங்கவை சங்கவையென்பார் பாரிமகளிர் என்பதும், அம்மகளிர் திருக்கோவலூரில் தெய்வீகனென்னும் அரசனுக்கு மணஞ்செய்யப்பட்டனரென்பதும், இம்மணம் ஔவையாரது அறிவின்மாட்சியாலும் தெய்வத்தன்மையாலும் சிறப்ப நிகழ்த்தப்பட்டதென்பதும், ஔவையார் மூவேந்தரையும் இம்மணத்திற்கு 'உட்காது' 'நகாது' 'செய்யத் தகாதென்று தேம்பாது' வருக என்றழைத்தமையால், பாரிகுடிக்கும் அவ் வேந்தர்க்கும் உண்டாகிய பழையசெற்றம்போக்கி வருக என்றனரென்

* அறுகிடுதல்—ஒருமணவினை.

பதும், பிறவும் ஆராய்ந்தறியப்படும். மேற்குறித்த பாடலுள் "பாரிமகள் - அங்கவையைக் கொள்ள அரசன் மனமியைந்தான்" என்பது, முன் அரசர்சிலர் இம்மகளிரைக்கொள்ள மனமியையாமை குறிப்பதாம்.

இனி, வேள்-பாரியின் மகளிர் இருவரும், புலவர்பெருமானாகிய கபிலரிடம் பயின்றுவந்ததற்கேற்ற நல்லிசைப்புலமையோடு, வரையாவள்ளியோனாகிய பாரிமகளிர் என்றதற்கேற்ற வள்ளற்றன்மையும் உடையராயிருந்தனரென்பது,

"மாரியொன் றின்றி வறந்திருந்த காலத்தும்
பாரி மடமகள் பாண்மகற்கு—நீருலையுட்
பொன்றந்து கொண்டு புகாவாக* நல்கினாள்
ஒன்றுறு முன்றிலோ இல்."

என்னும் பழமொழிச்செய்யுளாலும் (௧௭௧) "மாரியென்பதொன்றின்றி உலகம் வற்றியிருந்தகாலத்தும் பாரிமடமகளிர், இரந்துவந்தானொரு பாண்மகற்குச் சோறுபெறுமையால் உலையுட் பொன்னைப்பெய்துகொண்டு திறந்து சோறாகவே நல்கினாள்; ஆதலால் ஒரு துன்பமுறாத மனையில்லை என்றவாறு. அல்லதூஉம், சோறும் அரிதாகியகாலத்துப் பொன்னே சோறாக உதவினாளாதலால், சென்றிரந்தால் ஒரு பயன்படாத மனையில்லை எ - று"—என்னும் அதன் பழைய உரையாலும் அறியப்படும்.

மேற்கூறியவாறு, ஸ்ரீமத்-ரா. இராகவையங்கார் அவர்களால் ஆராய்ச்சியோடு எழுதப்பட்ட பாரிமகளிர் மணச்செய்தியைப் பெரிதும் ஆதரித்துநிற்கும் சாஸனமொன்று 'செந்தமிழ்ப்'பத்திரிகையில் ஸ்ரீமத்-து. அ. கோபிநாதராயர் அவர்களால் பின்பு வெளியிடப்பட்டுள்ளது†. இற்றைக்குத் தொள்ளாயிரம் ஆண்டுகட்குமுன் சோழநாடாண்ட முதல் இராஜராஜசோழன்காலத்தே, திருக்கோவலூர் வீரட்டானேசுவரர்கோயிற் கர்ப்பக்கிரகத்திற்பொறிக்கப்பட்டதும்,

* புகா - உணவு. "புகாக்காலைப் புக்கெதிர்ப்பட்டுழி" என்றார் தொல்காப்பியரும்.

† "செந்தமிழ்" தொகுதி-௪; பகுதி-டு; பக்-உ௬௨.

அகவல்வடிவில் அமைந்ததுமான அச்சாஸனத்திற் கண்ட திருக்கோவலூர்விசேடங்களுள்ளே, இவ்வியாசத்துக்கு இன்றியமையாத சரித்திரப்பகுதியொன்றும் அடியில்வரும் அழகிய அடிகளிற் காணப்படுகின்றது—

"வன்கரை பொருது வருபுனற் பெண்ணைத்
தென்கரை யுள்ளது; தீர்த்தத் துறையது;
மொய்வைத் தியலு முத்தமிழ்க் கபிலன்
மூரிவண் தடக்கைப் பாரிதன் னடைக்கலப்
பெண்ணை மலையற் குதவிப் பெண்ணை
யலைபுன லழுவத் தந்தரிக்ஷஞ் செல
மினல்புகும் வீடுபே றெண்ணிக்
கனல்புகுங் கபிலக் கல்லது, புனல்வளர்
பேரெட் டான வீரட் டானம்
அனைத்தினு மநாதி யாயது" எனக்காண்க.

இவ் வடிகளிலே, கபிலர், தம்பால் அடைக்கலமாகவைக்கப்பட்ட பாரிமகளை மலையனுக்கு மணம்புரிவித்துப் "பசைந்தாரிற் றீர்தலிற் றீப்புகுத னன்று" என்ற மூதுரைப்படி, பெண்ணைநதியின்மத்தியில் வீடுபேறுகருதி அக்கினியிற் பிராயோபவேசஞ்செய்தனர் எனவும்,* அப் புலவர் அங்ஙனம் அக்கினிப்பிரவேசஞ்செய்த கல்லையுடையது வீரட்டானங்களில் அநாதியாகிய திருக்கோவலூர் எனவும் கூறப்பட்டிருத்தல் காணலாம். இச் சாஸனத்தால், பாரிமகளிர் பார்ப்பார்க்கு மணஞ்செய்யப்பட்டவர் அல்லரென்பதும், திருக்கோவலூரை ஆண்ட மலையமானுக்கே அவர் மணம்புரிவிக்கப்பட்டனரென்பதும் செவ்விதின் விளங்குவனவாம். ஆயின், ஐயங்காரவர்கள் எழுதியவாறு, பாரிமகளிர் திருமணம் ஔவையாரால் நிகழ்த்தப்பட்டதென்று காணப்படாமல், கபிலரால் நிகழ்த்தப்பெற்றதாக இச்சாஸனத்துக் காணப்படுகின்றது. இதனால், பாரிமகளிர் இருவருள்ளே மூத்தவளை மலையற்கு மணம்புரிவித்து இளையவளைக் கபிலர் தமக்கு வேண்டிய பார்ப்பாரிலரது பாதுகாவலில் வைத்து வடக்கிருக்க,

* இதனால் கபிலர் வடக்கிருந்தனரென்ற புறநானூற்றுச் செய்தி, அவர் அக்கினியிற் பிராயோபவேசஞ்செய்ததைக் குறித்ததாகக் கருதப்படும்.

அவ் விளையவளைத் தெய்வீகன் என்னும் மலையமானுக்கு ஔவையார் பின்பு மணம்புரிவித்தனர் என்று கொள்ளுதல் பொருந்துவதாம். பாரிமகளிர்மணத்தைப்பற்றி ஔவையார் சேரனுக்குவிடுத்த பாடலில் "பாரிமகள் - அங்கவையைக் கொள்ள அரசன் மணமியைந்தான்" * என அவ்விருவர்மணமுங்கூறாது ஒருத்தி செய்தியே கூறப்பட்டிருத்தலும், மேலே குறித்த சாஸனப்பகுதியில் "பாரிதன் னடைக்கலப் பெண்ணை மலையற்குதவி" என அவ்வாறு ஒருத்திமணமே கபிலர்நிகழ்த்தியதாகக் கூறப்படுதலும், பாரிமகளிரிருவர் மணமும் ஒருவரால் நிகழ்த்தப்பட்டதில்லை என்னும் ஊகத்துக்குத் தக்க சான்றாகின்றன. தமிழ்நாவலர்சரிதைக்குறிப்பினும் சாஸனத்துக்கண்ட பழைய செய்தியே மதிப்புக்குரியதாதலால், அங்கவை சங்கவையிருவர்மணமும் ஔவையாரால் நிகழ்த்தப்பட்டதாக அச்சரிதைக்குறிப்புக்கூறுவதில், அவ்விருவருள் இளையவள்மணமே அப்பெண்புலவரால் நடத்தப்பட்டதென்று—மேற்குறித்த சாஸனத்துக்கேற்பக்—கொள்ளுதல் பெரிதும் பொருத்தமுடையதாகத் தோற்றுகின்றது. இவ்வாறாயின், முதலிற் குறித்த அங்கவை இளையவள் ஆதல்வேண்டும்.

இங்ஙனம், பாரிமகளிரது மணநிகழ்ச்சி பழையபாடல்களிலும் சாஸனத்திலும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருக்க, அம் மகளிர், சிங்களதேசத்தரசனாய் வேற்றுவேந்தனால் தன்னாடு கவரப்பட்டுச் சேரநாடு புகுந்திருந்த பாரிசாலனென்பான்மகளிர் என்றும், பாரியென்னும் இடையன் மகளிரென்றும் பின்னோர்களால் வழங்கப்பட்டுள்ளது; அடியில்வரும்அண்ணாமலைச்சதகச்செய்யுளையும் காண்க.

" சிங்கள மெனுந்தேய முழுதாளு மன்னவன்
சிறந்தபேர் பாரி சாலன்
செய்மெய்த் தவத்தா லுதித்துநற் குணமேவு
சிறுமியங் கவைசங்கவை
மங்கையோ ரிருவரை வளர்த்தெடுத் தௌவையார்
மாமுகக் கணபதி கையான்

* இப் பாடல், பிற்காலத்துத் திரிந்து வழங்கப்பட்டுவருவதில், அங்கவை சங்கவை இருவர்மணமும் ஔவையார் நடத்தியதாகவே கூறப்பட்டுளது. ஆனால் பழைய பாடம், மேற்காட்டியபடியே இருத்தலால், அதுவே கொள்ளத் தக்கதென்க.

மணவோலை யெழுதிமும் மன்னரைக் கோவலூர்
வரவழைத் தருகிடற்கே
தங்கிய பனந்துண்ட மரமாகி யேபழந்
தரநதிப் பெண்ணை நெய்பால்
தான்வரப் பாடிப் பெண்களைத் தெய்விகத்
தலைவன் மணம்பு ணரவே
யங்குதவு மெளவைதொழு மைங்கரன் தந்தையே
யருள்பெறு வசந்த ராயர்
அண்ணாவி னிற்றுதிசெய் யுண்ணா முலைக்குரிய
அண்ணா மலைத்தேவனே "

இங்ஙனம், தென்னாட்டில் ஆட்சிபுரிந்த சிற்றரசன் ஒருவனை இன்னுந் தெற்கேயுள்ள சிங்களநாட்டவனென்று வடக்கனுள்ளோர் கொண்டதும், இடையனென்றதும் நம் நாட்டுக்குப் புதியனவல்ல. உண்மைக்கதைகள் பிற்காலத்தில் மாறிவழங்குவன இதுபோல் எண்ணிறந்தன உள. மேற்கூறியவற்றால் வேள்பாரியின்வரலாறு ஒருவாறு உணரத்தக்கது.

இனி, பாரியுடைய நாடும் மலையும் எங்குள்ளன ? என்பதை ஆராய்வோம். பாண்டிமண்டலசதகத்தில்—

"புரிசைப் புறத்தினிற் சேரனுஞ் சோழனும் போர்புரிய
இரியச் சயங்கொண்ட போழ்தினில் யாமினி யிங்கிவனைப்
பரிசுக்கு நல்ல கவிபாடி னல்வரும் பாக்ய மென்றே
வரிசைத் தமிழ்புனை பாரியும் பாண்டியன் மண்டலமே"

என்று கூறப்பட்டிருத்தலால், பாரிபறம்புநாடு பாண்டிமண்டலத்தைச்சார்ந்ததென்பது அறியப்படும். மதுரையிலுள்ள பழையசிறைக்கூடத்து வடபுறச்சுவரிலுள்ள கல்லெழுத்திலும்* இப் பறம்புநாட்டைப்பற்றிக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இனி, பாண்டிநாட்டுத் திருப்புத்தூர்ச் சிவன்கோயில் தென்மதிலிற்பொறிக்கப்பட்டுள்ள பாண்டியன்-குலசேகரன்சாஸனங்களில்,† "புறமலைநாட்டுப் பொன்னமராவதி

* இக்கற்கள் வேறோர் இடத்தினின்று பெயர்த்துக்கட்டப்பட்டவையாதலால், அதன்சாஸனங்கள் பிறழ்ந்து அங்கங்கே காணப்படுகின்றன.

† இவை, இன்றும் யாவருங்கண்டு வாசிக்கும் நிலையில் உள்ளன.

யூருடையான் திருக்கொடுங்குன்றாருடையான்" என வருதலால், புறமலைநாடு என்பதொன்று பாண்டிநாட்டின்கண் இருந்தசெய்தியோடு, பொன்னமராவதி கொடுங்குன்று என்னும் ஊர்கள்* அதனுள் அடங்கியிருந்தமையும் தெரியலாம். இப்புறமலைநாடு, பாரியின் 'பறமலைநாடு'எனப்படுவதின் மரூஉப்போலும்; அப்பக்கத்துக் கொட்டாம்பட்டி மலைப்பகுதியைச்சேர்ந்தகூற்றம் பிரமநாடு என இன்றும் வழங்குகின்றது: இதுவும் ஒருகால் பறம்புநாடு என்பதின்திரிபாகலாம்.

இவ்வூகங்களுக்கு ஏற்ப நோக்குமிடத்து, பாரியின் பறம்பு அல்லது பறமலை, கொட்டாம்பட்டி திருப்புத்தூர்ப்பக்கங்களில் உள்ளதொரு பெருமலையாகவே கொள்ளத்தக்கதாம்; ஆயின், இப்போது 'பிரான்மலை'என வழங்குவதையே பாரிமலையாகக்கொள்ளுதல் பெரிதும் பொருத்தமாமென்க. ஒருதலையாகக்கூறுமிடத்து, இப்பிரான்மலையே பறமலையாகச்சொல்லத் தடையுமில்லை. என்னெனில், இப் பிரான்மலையிலுள்ள மங்கைநாதர்கோயில் அறுகான்மண்டபத்திற் பொறிக்கப்பட்டதும், திரிபுவனசக்கரவர்த்தி கோநேரின்மைகொண்டான்காலத்ததுமானசாஸனமொன்றில் "இந்நாட்டு அறுநூற்றுவனேரிப்பற்றில் பாரீசுவரமும்" என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.† இதனால், அப் பிரான்மலைக்குப் 'பாரீசுவரம்' என்ற பெயர் பிற்பட்ட சோழர்காலத்தும் வழங்கிவந்தமை விளங்கும். பாரீசுவரர்க்குரிய தலம் - பாரீசுவரம்; பாரீசுவரர் என்பதற்குப் பாரி என்பானுக்கு அநுக்ரகம்புரிந்த ஈசுவரர்; அல்லது பாரிபூசித்த ஈசுவரர் என்பன பொருளாகும்; இராமேசுவரம், நாகேசுவரம், பட்டீசுவரம் என்பவற்றுக்கும் இராமன், ஐந்தலைநாகம், பட்டி என்பாள்—இவர்கட்கு அருள்செய்த அல்லது இவர்கள் பூசித்த தலமென்பதே கருதியபொருளாமாறு காண்க. ஆகவே, பாரியின் பறமலை இன்னதென்பது இப்போது வெள்ளிடைமலையாயிற்றன்றோ ? இப் பறம்புமலை 'பிரான்மலை' என இக்காலத்து வழங்குவதாயினும், அதன் பழையபெயர்

* இவ்வூர்கள், திருப்புத்தூர்ப்பக்கத்து உள்ளவை. கொடுங்குன்றம்-பிரான்மலை.

† இச்செய்தியை எனக்கு அன்புடனறிவித்தவர், திருவனந்தபுரம் சிலாசாஸன அத்யக்ஷரும் என்னண்பருமான ஸ்ரீமாந்-து. அ. கோபிநாதராயர் அவர்கள் M. A.,

கொடுங்குன்றம் என்பதாகவே தெரிகின்றது. இதனால், 'பாரிமலை' அல்லது 'பறமலை' என்பதையே, (சிவபிரான்மலை எனப் பொருள் கொண்ட) பிரான்மலை எனப் பிற்காலத்தார் வழங்கினரோ எனவும் கொள்ளக்கிடக்கின்றது. இது, வளைந்தகுன்றமாதலின் கொடுங் குன்றமென்னும் பெயர்பெற்றது. பழைய சங்கநூல்களிற்கூறப் பட்டவாறே, இம்மலை வளமும் பெருமையும் வாய்ந்திருத்தலோடு, சிதைவுற்ற பழைய அரணும் இனிய நீர்ச்சுனைகளும் தேன்மிகுதியுங் கொண்டு, பாண்டிநாட்டின் கீழ்ப்பக்கத்துக்குரிய பெருமலையாக விளங்குகின்றது. இப்பறமலையின் தொடர்ச்சியாகவுள்ள மற்றொரு பகுதி "துவராபதிநாடு" என இக்காலத்தும் வழங்கிவருதல் நிலங் கடந்தநெடுமுடியண்ணல் வழியினரான வேளிர் இப்பக்கத்தே ஆட்சி புரிந்தவர் என்பதைக் குறிப்பிக்கின்றது.* இதற்கேற்ப, பிரான்மலை யிலும் அதனையடுத்த சில இடங்களிலும் வேளாளவகுப்பினரில் "வேளார்" என்னுங் குடிப்பெயர்பெற்ற சிறுகூட்டத்தார் இன்றும் வசித்துவருதல் வேளிர்மரபினர் வாழ்ந்துவந்த இடம் இப் பிரதேச மென்பதைக் காட்டத்தக்கது. இவற்றால், பாரியது நாடும் மலையும் நன்குவிளங்குமாறு கண்டுகொள்க.

---

* துவராபதி, கண்ணன் வழியினரான ஆதிவேளிர்நகரமென்பது, வேளிர் வரலாற்றுள் விளக்கப்பட்டது. துவராகுறிச்சி என்னும் ஊரும் அப்பக்கத் துண்டு. [பாரிநாட்டையடுத்த பிரதேசத்துக்குத் துவராபதிநாடு என்ற பெயர் வழங்குவதாக யாங்குறித்ததைக்கொண்டு, ஒரு சிலர், ஆதிவேளிரது தலைநகராகக் கபிலரும் நச்சினார்க்கினியருங்கூறிய துவரை துவராபதி என்பவை இத் துவராபதியே என்றும், நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணலென்பவன் நிலந்தரு திருவிற்பாண்டியனென்றும் பிறவாறும் எழுதவாராயினர்; 'வடபால் முனிவன் தடவினுட் டோன்றிய' வேளிர் முன்னோர், துவராகுறிச்சிப் பக்கத்திலிருந்து ஆதியிற் பரவினரென்பதற்கும், நச்சினார்க்கினியர் திருமாலையே கருதி இருமுறை தொல் - பாயிரத்துள் எழுதிய நிலங்கடந்தநெடுமுடியண்ணலென்ற தொடர், நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியனைக் குறிக்குமென்பதற்கும், துவராகுறிச்சிப்பக்கம் அப்பாண்டியனது தலைமைநகராயிருந்த தென்பதற்கும், வேளிரெல்லாம் அப்பாண்டியன் வழியினரே என்பதற்கும் மற்றும் பலவாறு எழக்கூடிய கேள்விகட்கும் சரித்திரபூர்வகமான சமாதானங்காணாமையின், அக்கொள்கையாவும் போலியே என உணர்க.]

நன்னன் வேண்மான்.

நன்னன் என்பவன் தமிழகத்திற் பெரும்புகழ்பெற்றுவிளங்கிய ஒரு சிற்றரசன். இவன் வேளிர் குலத்தவனென்பது, வேண்மான் (அகம்-98) வேள் (மலைபடு-94) என இவனுக்கு வழங்கும் அடைகளால் விளங்குகின்றது. வேண்மான் - வேளிர்தலைவன்.* சங்க நூல்களிலே நன்னன் என்ற பெயருடையார் இருவர் காணப்படுகின் றனர். இவருள் ஒருவன் பத்துப்பாட்டுள் ஒன்றாகிய மலைபடுகடாம் கொண்டவன். அப்பாட்டியற்றிய இரணியமுட்டத்துப் பெருங்குன் றூர்க் கௌசிகனார் தாம்பாடிய வேண்மானை நன்னன்சேய் நன்னன் (64) என்று கூறுதலால், வேறொருநன்னன் இவ்வேண்மானுடைய தந்தையாகத் தோற்றுகின்றான். இவ்விருவருள் மகனாகிய நன்னனே புலவர்புகழ்ச்சிக்கு இலக்காகவிளங்கியவன். இவன் 'பல்குன்றக் கோட்டத்துச்செங்கண்மாத்துவேள்' என்று மலைபடுகடாத்திறுதியில் விசேடிக்கப்படுதலால், இவன் நாடு பல்குன்றக்கோட்டமென்பதும், இவன் தலைநகர் செங்கண்மா என்பதும் வெளியாகின்றன. பல்குன் றக் கோட்டமென்பது தொண்டைநாட்டின் பெரும்பிரிவாகிய 24-கோட்டங்களுள் ஒன்று. பல குன்றுகளைத் தன்பாற் கொண்டிருந்தமையின், இப்பெயர் பெற்றதாம். ஏழிற்குன்றம் என இவனாட்டுக்கு ஒரு பெயர்வழங்குவதும் காண்க. (அகம்-152, 356) 'பல்குன்றக் கோட்டத்துச் சிலைநாட்டுத் திருவேங்கடம்' என்னும் சிலாசாஸன வாக்கியத்தால் திருவேங்கடமலை (திருப்பதி)யும் இக்கோட்டத்தைச் சேர்ந்ததென்று தெரிகின்றது. ஒருகால் ஏழிற்குன்றமென்பது ஏழு குன்றங்களைக்கொண்ட இத் திருவேங்கடமாகவும் கருதத்தகும்.†

---

* தொண்டைமான் கோமான் என்பவற்றிற்போல, 'மான்' விகுதி தலைமைச் சிறப்புணர்த்துவது. வேண்மான் என்பதன் பெண்பால் வேண்மாள் என்பது; இளங்கோவேண்மாள், வேண்மாளந்துவஞ் சென்னை எனச் சிலப்பதிகாரத்தும், பதிற்றுப்பத்தினும் முறையே பயின்றுள்ளமை காண்க.

† ஏழில்மலை என்பது, மேலைக்கடலுக்கருகில் கண்ணனூருக்கு வடக்கே 18-மைல்ல் உள்ள ஏழில்மலை என்னும் ரயில்வேஸ்டேஷனைக் குறிப்பதென்றும், அதனை 'ஸப்தசைலம்' எனப் பலரும் வழங்குவரென்றும் காலஞ் சென்ற பின்னத்தூர் நாராயணசாமி ஐயரவர்கள் நற்றிணைப்பதிப்பின் முகவுரையில் எழுதியிருக்கின்றனர். ஆயின், நன்னன் தந்தையாகிய நன்னனால், சோனிடத்திருந்து கவர்ந்து ஆளப்பட்டுவந்ததாகத்தெரியும் மேல்கடற்பகுதியைச்சேர்ந்தது இம்மலையாதல் வேண்டும்.

நன்னனுக்குரிய வேறு மலைகளாகத்தெரிவன—நவிரம், பாழிச்சிலம்பு என்பன. இவற்றுள், நவிரமென்னும் மலை, மிக்க வளமும் புகழும் உடையதென்பதும் (82, 578-9) இதன்மேல் 'காரியுண்டிக்கடவுள்' எனப்பெற்ற சிவபிரான் கோயிலொன்றுண்டு என்பதும் (83), சேனைகளை அமைத்து இக்கோயிலைப் பரிபாலித்துவந்தவன் நன்னனென்பதும் (226—30) மலைபடுகடாத்தால் தெரிகின்றன. இம்மலை இக்காலத்தே, திரிசூலகிரி, பர்வதமலை என்று வழங்கப்படுகின்றதென்றும், அங்குள்ள சிவபிரானுக்கு இக்காலத்து வழங்கும் திருநாமம் ஸ்ரீ காளகண்டேசுவரர் என்றும், இம்மலை திருவண்ணாமலையின் வாயு திக்கில் உள்ளதென்றும் மஹாமஹோபாத்தியாய: சாமிநாதையரவர்கள் ஆராய்ந்து எழுதியிருத்தல் அறியத்தக்கது.* இவனது பாழிச்சிலம்பில் மிகுந்த பொற்குவியல் சேமிக்கப்பட்டிருந்ததென்பர் பாணர். (அகம்-258) நன்னனாட்டில் சேயாறு என்ற நதி ஓடுவதாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. (மலைபடு-476, 576) இக்காலத்துச் சண்முகநதி என இது வழங்கும். [சேய் - சண்முகன்] இவனாட்டுள்ள வேறு ஊர்கள்—பாரம் (அகம்-152) பிரம்பு (ஷை. 356) வியலூர் (ஷை. 97) என்பன.

இவனது தலைநகராகிய "செங்கண்மா† என்பது, திருவண்ணாமலைக்கு மேற்றிசையில் உள்ளது; இது செங்கண்மான் எனவும், செங்கமா எனவும் இக்காலத்து வழங்கும். இந்நகரில், பண்டைக் காலத்தில் அகழி, கோட்டை, பெரியவீதி, கடைத்தெரு குறுந்தெரு, சிங்காதனம் அமைந்த இராசசபை, நாளோலக்கம், அரியகாவல்களையும் நன்னனைப் பார்த்தற்குப்பலரும் தத்தமக்குரிய காணிக்கைகளைக் கொணர்ந்துவைத்துக் காத்திருக்கும் மூன்றிலையுமுடைய கோபுரவாசல் இவற்றையுடைய அரண்மனை, அயலூரிலிருந்து வருபவர் கவலையின்றித் தங்குவதற்குரிய பொதுவிடமான மன்று ஆகிய இவைகள் இருந்தனவென்று தெரிகிறது"‡ இந்நன்னன், போராற்றலும், அரிய குணங்களும், பெரிய வள்ளன்மையுமுடையவனென்பது, அடியில்வரும் சான்றோர் பாடற்பகுதிகளால் விளங்கத்தக்கது.

* மலைபடுகடாம் (1912-ம் வருஷத்துப் பி.ஏ., டெக்ஸ்ட்) பதிப்பு, நன்னன் வரலாறு பார்க்க.

† * * *

‡ பிற்காலத்தில், ஆங்கிலேயர்க்கும் ஐதராலிக்கும் போர்நிகழ்ந்த களமாகிய செங்கண்மா இதுவே.

"வின்னவில் தடக்கை மேவரும் பெரும்பூண்
நன்னன்சேய் நன்னற் படர்ந்த கொள்கையொடு
உள்ளினிர் சேறி ராயின் ....
தொலையா நல்லிசை யுலகமொடு நிற்பப்
பலர்புறங் கண்டவ ரருங்கலந் தரீஇப்
புலவோர்க்குச் சுரக்குமவ னீகை மாரியும்
இகழுநர்ப் பிணிக்கு மாற்றலும் புகழுநர்க்
கரசுமுழு துகொடுப்பினு மமரா நோக்கமொடு
தூத்துளி பொழிந்த பொய்யா வானின்
வீயாது சுரக்குமவ னாண்மகி ழிருக்கையும்
நல்லோர் குழீஇய நாநவி லவையத்து
வல்லா ராயினும்புற மறைத்துச்சென் றோரைச்
சொல்லிக் காட்டிச் சோர்வின்றி விளக்கி
நல்லிதி னியக்குமவன் சுற்றத் தொழுக்கமும்
நீரகம் பனிக்கு மஞ்சுவரு கடுந்திறற்
பேரிசை நவிர மேஎ யுறையும்
காரி யுண்டிக் கடவுள தியற்கையும்
பாயிரு ணீங்கப் பகல்செய்யா வெழுதரும்
ஞாயி றன்னவவன் வசையில் சிறப்பும்
* * *
கேளினி வேளைநீ முன்னிய திசையே." (மலைபடுகடாம்.)

"பாடுநர் செலினே
அருங்கலம் பெறீந்த பெருங்கல வெறுக்கை
சூழாது சுரக்கும் நன்னன்." (அகம். 349)

"இசைநல் லீகைக் களிறுவீசு வண்மகிழ்ப்
பாரத்துத் தலைவ னார நன்னன்" (ஷை-152)

"அகவுநர்ப் புரந்த அன்பி னன்னன்" (ஷை-97)

நன்னன் வேண்மானுடைய மனைவி கற்பிற்சிறந்தவளென்பதும், அச்சிறப்புக்கறிகுறியாகக் கொடிபெற்றவளென்பதும், 'கொடியோன் கணவன்' என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் 'கொடியினையுடையோள்

கணவன் ; இதனால் அவன்றேவி கற்புமிகுதிகூறினார்' என எழுதலால் தெரிகின்றது. இதனால், கல்வி முதலியவற்றுக்கு அறிகுறியாகக் கொடிகட்டுவதுபோலக் கற்புடைமைக்கும் கொடிகட்டுவது பண்டைவழக்கமென்பது விளங்கும்.* மதுரைக்காஞ்சியில், மதுரையில் நிகழும் பலவகை உவகையாரவாரங்களைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து, மாங்குடிமருதனார் என்றபுலவர் "பேரிசை நன்னன் பெரும்பெயர் நன்னாட் - சேரிவிழவின் ஆர்ப்பெழுந் தாங்கு" (618-9) என்று உவமிக்கின்றனர். இதனால், செங்கண்மாவில், நன்னனது நாண்மங்கலமாகிய பிறந்தநாட்கொண்டாட்டம் தமிழகமுழுதும் புகழத்தக்க சிறப்புடன் நடைபெற்றுவந்தமை விளங்கும். இந்நாள், 'நன்னாள்' என்ற பெயர்பெற்றதென்பர் நச்சினார்க்கினியர். இந்நன்னன் சேரமானது படைத்தலைமையை வகிக்கும் கௌரவமும் பெற்றிருந்தான்.† "நன்னனுதிய னருங்கடிப்பாழி (அகம். 258) என வருதலால், சேரனைச்சார்ந்திருந்தமைபற்றி உதியன் என்பதும் இவனுக்கு வழங்கியதுபோலும். அரசரைச்சார்ந்த படைத்தலைவர் முதலியோர் அவ்வரசர்பெயரைப்புனைதல் முன்னைவழக்காம். நன்னனுக்கு 'மானவிறல்வேள்' என்ற பெயரொன்றும் மலைபடுகடாத்திற் கூறப்பட்டுளது. சேரமானது கருமத்தலைவருள் ஒருவனான‡ அழும்பில்வேள் என்பானுக்கும் 'மானவிறல்வேள் அல்லது 'வானவிறல்வேள்' என்ற தொடர்மொழியை மதுரைக்காஞ்சி கூறும். இவ்வாறு, சேரரது அரசியலில் தலைமைவகித்த சிலர்க்கு அப்பட்டம் வழங்குவதைநோக்கும்போது, அது 'வானவனது வெற்றிக்குரிய வேள்' என்னும் பொருளில்வந்த தொடரென்றும் 'மானவிறல் வேள்' என அது திரிந்தும் வழங்குமென்றும் கருத இடந்தருகின்றது. [வானவன் - சேரன்]

இனி, இந் நன்னன்வேண்மானுடைய தந்தையாகிய நன்னன், களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் என்ற சேரனுக்குரியதாயிருந்த பூழிநாட்டைக் கவர்ந்து அதனை ஆட்சிபுரிந்தவன். இப்பூழிநாடு, மேலைக்கடலோரத்துள்ள கொங்கணப்பகுதியாகும் ; 'பொன்படு

* மஹாமஹோபாத்யாய : ஐயரவர்களது, முற்கூறிய மலைபடுகடாம் பதிப்பு.

† 44-ம் அகப்பாட்டுரை.

‡ சிலப்பதிகாரம்-28. 205.

79

கொண்கான நன்னன்' (நற். 391) என இவன் வழங்கப்படுதலுங் காண்க. இவன் பிண்டன் முதலியவரைவென்று மிகுந்தபொருளீட்டி, அப்பொருளைப் பாழியிற்சேமித்து வைத்திருந்தனனென்றும்(அகம்-258), அப்பிண்டன் முதலானோருடைய உரிமைமகளிரைப் பற்றி வந்து, அவர்களை மிகுந்த அவமானத்துக்குட்படுத்தினனென்றும் (நற்.270) தெரியவருகின்றன. இந்நன்னன் கொடுங்கோலனென்றும் கல்வியருமை அறியாதவனென்றும் அதுபற்றிப் புலவர்களை வெறுத்துவந்தவனென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றனன். இவனது கொடுங்கோன்மையைக்காட்டுங் கதையொன்று பரணர் என்னும் பழைய புலவராற் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நன்னனது சோலையிலே இவன் தின்றுமகிழ்தற்கென்றே வைத்துவளர்க்கப்பட்ட ஒருமரத்தின் காயொன்று அச்சோலைப்பக்கத்தோடும் ஆற்றில்வீழ்ந்து அயலதாகிய துறையில் ஒதுங்க, ஆங்குக் குளித்தற்பொருட்டுவந்த சிறுமியொருத்தி அங்ஙனமொதுங்கிய காயை அறியாதெடுத்துத் தின்றனள். இச்செய்தியைச் சோலைகாவலரால் அறிந்த இந்நன்னன் பெருஞ்சினங்கொண்டவனாய்த், தான் தின்னுதற்குரிய காயை அப்பெண்ணெடுத்துத் தின்றுவிட்டதன்பொருட்டு, அவளைக் கொலைபுரிந்துவிடும்படி கட்டளையிட்டான். இச்செய்தியறிந்த அப்பெண்ணின் தந்தை, தன் அருமைமகளுக்கு அறியாமையால் நேர்ந்த விபத்தையெண்ணிக் கலங்கி, நன்னனிடம் நேரிற்சென்று "அரசே! என்மகள் தமக்குரிய காயென அறிந்துவைத்து அதனைத் தின்றவளல்லள் ; அறியாது செய்த இப்பிழையைப் பொறுத்தருளல்வேண்டும். அவள்புரிந்த இத்தவற்றுக்காக, எண்பத்தோரியானைகளும் அவள் நிறையளவு பொன்னாற்செய்த பாவையொன்றும் யான் ஈடுதரவல்லேன்; அவட்கு விதித்த இக்கொலைத்தண்டனையைமட்டும் நீக்கியருள்க" எனப் பலவாறாக மன்றாடினன். எவ்வளவுமன்றாடியும் என்? அக்கொடுங்கோல் நன்னன், அறத்தைநோக்கானாய் உள்ளிரஞ்சிறிதுமில்லானாய் அச்சிறுபெண்ணைக் கொலைபுரிந்தே தன் சினந்தீர்த்தனன்" என்பதாம். இதனை—

"மண்ணிய சென்ற ஒண்ணுத லரிவை
புனல்தரு பசுங்காய் தின்றதன் தப்பற்கு
ஒன்பதிற் றொன்பது களிற்றொடு அவள்நிறை

> பொன்செய் பாவை கொடுப்பவுங் கொள்ளான்
> பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் போல
> வரையா நிரயத்துச் செலீஇயரோ”

எனக் குறுந்தொகையில் வரும் பரணர்பாடலால் (292) அறிக. நன்னனுடைய கொடுங்கோலும் அறிவீனமும் இத்தன்மையனவென்பது, சங்கநாளில்வழங்கிய இச்சரிதையால் நன்குவிளங்குகின்றது. ‘பண்டும் பண்டும் பாடுநருவப்ப’ என்ற புறப்பாட்டில் அதனுரைகாரரும் இக்கதையைக் குறித்துள்ளார். ‘அறிவாரார், நல்லாள் பிறக்குங்குடி’ என்றவாறு, இக்கொடியோனுக்கு நன்னன்வேண்மான் பிறந்தனன். பண்டைக்காலவழக்கப்படி, தந்தைபெயரையும் உடனிணைத்து ‘நன்னன்சேய் நன்னன்’ என நன்னன் வேண்மானை முன்னோர்வழங்கினராயினும், அத்தீயதந்தை பெயரை விலக்கியொழியாது இவனுடனிணைத்தது, ‘கள்ளி வயிற்றி னகில்பிறக்கும்’ என்னும் முதுமொழியை உலகோர்க்கு மெய்ப்பித்தற்குபோலும்.

தந்தை நன்னன், களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரலது* பூழிநாட்டை அவன் இளையனாயிருந்தபோதே கவர்ந்தவன் என்பது முன்னர்க் குறித்தோமன்றோ? தக்கபருவம்வந்ததும், அச்சேரன், “இவனைப் போர்செய்தழிப்பதுகருதித் தன் சேனாபதியும் பெருவீரனுமான ஆஅய் எயினனைப் பெரும்படையொடு செல்லவிடுத்தனன். இவனை நன்னனது சேனாபதியான மிஞிலி என்பவன் எதிர்ப்பானாயினன். அப்போது, மிஞிலி மிக்க வீரமுடையவனென்று பிறர்தடுத்துக்கூறியதையுங்கேளாமல், (அகம். 396) பாழிஎன்றவிடத்தில் ஆய், பெரும்போர்புரிந்தான். நன்னனும அப்போர்க்களத்து வந்துநின்று தன் சேனாபதி மிஞிலிக்கு உற்சாகமூட்டினன். அப்போரிலே நண்பகற்பொழுதில் மிஞிலியின் வேலால் எறியப்பட்டு ஆய்எயினன் வீழ்ந் திறந்தான். இங்ஙனம் தன் சேனாபதி முடிந்தான் என்பது கேட்ட களங்காய்க்கண்ணி நார் முடிச்சேரல் வெகுண்டு பெரும்படையோடு வந்து, மேல்பாலுள்ள வாகைப்பெருந்துறை என்னுமிடத்தே

* இவன், சூடற்குரிய முடியையும் கண்ணியையும் பகைவர் கவர்ந்ததனால், களங்காயாற்கண்ணியும் நாரால் முடியுஞ்செய்து பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொண்டமைபற்றி, இப்பெயர்பெற்றான். இங்ஙனம் முடிகண்ணிகளைக்கவர்ந்தவன், இந்நன்னனேபோலும்.

நன்னனால் பாதுகாக்கப்பட்டுவந்த அவனது காவன்மரமாகிய வாகையை வெட்டிச்சாய்த்தான். இதனையறிந்த நன்னன் தன் பெரும்படையோடுவந்து எதிர்நின்று பலநாள்காறும் போர்செய்ய, முடிவில், சேரலன் படையால், நன்னன் அப்போரில் இறந்தொழிந்தான்.”* முன்பிழந்த பூழிநாடு சேரன்வசமாயிற்று. இதனையே—

> “குடாஅது—இரும்பொன் வாகைப் பெருந்துறைச் செருவில்
> பொலம்பூ ணன்னன் பொருதுகளத் தொழிய
> வலம்படு கொற்றந் தந்த வாய்வாட்
> களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்
> இழந்த நாடு தந்தன்ன—” (அகம்-199)

> “பூழி நாட்டைப் படையெடுத்துத் தழீஇ
> உருள்பூங் கடம்பின் பெருவாயி னன்னனை
> நிலைச்செருவி னாற்றலை யறுத்தவன்
> பொன்படு வாகை முழுமுத றடிந்து
> குருதிச் செம்புனல் குஞ்சர மீர்ப்பச்
> செருப்பல செய்து செங்களம் வேட்டுத்
> துளங்குகுடி திருத்திய வளம்படு வென்றிக்
> களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல்”

(பதிற்றுப்பத்து 4-ம் பதிகம்.)

என முன்னூல்கள் பாராட்டுவனவாயின. இங்ஙனம், தந்தை நன்னன் ஒழிந்ததும், அவன் மகனாகிய நன்னன்வேண்மான் பல்குன்றக்கோட்டத்தைத் தன் செங்கோலால் மகிழ்விப்பானாயினன். இவன் சேரனுடன் நட்புப்பூண்டிருந்தவனென்பது, ‘வானவிறல்வேள்’ என்னும்பெயர் இவனுக்கு வழங்குதலால், முன்பே அறியப்பட்டது.

இனி, நன்னனுக்கு மகனாகிய நன்னன், மேலேகூறிப்போந்தவாறு, புலவர்புகழ்ச்சிக்கு உரியவனாக விளங்கினும், இவன் தந்தைபுரிந்த தீச்செய்கைகளை இவன் நற்செய்கைகள் பிற்காலத்து மறைத்துவிட்டனவாகத் தெரியவில்லை. தந்தைநன்னன் பெண்கொலைபுரிந்த பெரும்பழிமட்டும் உடையனல்லன். அவன் கல்வியருமை யறியாத கசடனுமாதலால், தன்பாற் பரிசில்பெறவேண்டிவரும் நல்லிசைப்

* நற்றிணைப்பதிப்பில் பாடப்பட்டோர் வரலாற்றுள், ‘நன்னன்’ என்ற விஷயங்காண்க.

புலவரையெல்லாம்வெறுத்து, அவர் தன்பால்வாராமல் தன் வாயிற் கதவை அடைத்துவந்தான். இஃது, அக்காலத்துவிளங்கிய புலவர்களுக்கெல்லாம் பெருவியப்பும் மிக்ககோபமு மூட்டியதோடு, அவன் மேல் வசைபாடவும் அவர்களைத் தூண்டியது. நல்லிசைப்புலவராகிய ஔவையார், ஒருகாற் பல்குன்றக் கோட்டமெனப்படும் ஏழிற்குன்றம் சென்றிருந்தபோது, இந்நன்னன் அம்மூதாட்டியின் அருமைபெருமைகளை அறிந்து உபசரியாது உதாசீனனாயிருக்க, அதனைப் பொறுக்கலாற்றாத அம்மெல்லியற் புலவர்—

"இருடீர் மணிவிளக்கத் தேழிலார் கோவே
குருடேயு மன்றுநின் குற்றம்—மருடேயும்*
பாட்டு முறையும் பயிலா தனவிரண்
டோட்டைச் செவியு முள."

என அவனை முனிந்து பாடினர்.† [மகனாகிய நன்னன் புலவர்புகழ்ச்சிக்கு உரியவனாகலின், இப்பாட்டில் வரும் 'ஏழிலார்கோவே' என்பது, தந்தையாகிய நன்னனையேபோலும்: அவனே ஔவையார்காலத்துக்கு ஏற்றவனும் தீச்செயலுடையவனுமாதலால்.] தொல்காப்பியச் செய்யுளியலுரையிற் குறிப்பில்லாமலும், தமிழ்நாவலர் சரிதையில் "ஔவையார் ஒருவனைப்பாடி அவனிகழ்ச்சிசொல்ல, அப்போது பாடிய அங்கதம்" என்னுங் குறிப்புடனும் அடியில்வரும் அகவலொன்று காணப்படுகின்றது:—

‡"எம்மிக ழாதவர் தம்மிக ழாரே
எம்மிகழ் வோரே தம்மிகழ் வோரே
எம்புக ழிகழ்வோர் தம்புக ழிகழ்வோர்
பாரி யோரி நள்ளி யெழினி
ஆஅய் பேகன் பெருந்தோண் மலையனென்
றெழுவரு ளொருவனு மல்லை யதனால்
நின்னை நோவ தெவனோ [புலவா
தட்டார்க் குதவாக்] கட்டி போல

* 'மருடீர்த்த' எனவும் பாடம்.
† தொல் - பொருளதிகாரம். பக்-௯௮௯ ; ‡ தமிழ்நாவலர்சரிதை.
[] இதனுள் அடங்கிய எழுத்துக்கள் பிரதிகளிலே பலபடியாக வேறுபட்டிருப்பினும், உற்றுநோக்கி ஒருவாறு அமைக்கப்பட்டன ; ஆயினும், உண்மைப்பாடம் இன்னதென்று துணியக்கூடவில்லை.

நீயு முளையே நின்னன் னோர்க்கே
யானு முளனே தீம்பா லோர்க்கே
குருகினும் வெளியோய் தேத்துப்
பருகுபா லன்னவென் சொல்லுகுத் தேனே."

இப் பாட்டும், ('எழுவரு ளொருவனுமல்லை' என்பதனால்) அந்நன்னனை ஔவையார்பாடியதுபோலும். பிற்காலத்திலும் புலவர்கள் இத் தீயநன்னன்செய்கைகளை மறந்தவரல்லர் என்பதை அடியில் வரும் வரலாறொன்று காட்டத்தக்கதாம். ஒருநாள் இளங்கண்டீரக்கோ என்னும் அரசகுமாரனும், இந் நன்னன்வழியில்வந்த இளவிச்சிக்கோ என்பானும் ஓரிடத்துச் சேர்ந்திருந்தபோது, ஆங்குச்சென்ற பெருந்தலைச்சாத்தனார் என்னும் நல்லிசைப்புலவர், முன்னவனைத் தழுவி மரியாதைசெய்து, பின்னவனாகிய இளவிச்சிக்கோவை அவ்வாறு மரியாதைசெய்யாதொழிய, அஃதுணர்ந்த இளவிச்சிக்கோ 'என்னை நீவிர் புல்லாமைக்குக்காரணமென்னை ?' என்று புலவரைக் கேட்பவும், அவர், "இவன்—பெண்டிரும் தம் தரத்தினின்று பரிசிலர்க்கு யானைக்கொடையளிக்கும் கண்டீரக்கோன்:* ஆதலால் அவனைத் தழுவினேன் ; நீயும்—நன்னன் மரபிலுதித்த பெருமையோடு இயற்கைநற்குணங்களுமுடையையாதலால் என்னாற்றழுவற்கு உரியவனேயாயினும், நின்முன்னோருள் ஒருவன் பரிசில்வேண்டிச் சென்றபுலவர்க்குத் தன் வாயிற்கதவை அடைத்துவந்த கொடுமை பற்றி நும்மலையை எம்மவர்பாடிச் சிறப்பித்தலைத் தவிர்ந்தார்" என்றனர். இதனை—

"பெண்டிரும் தம்பதங் கொடுக்கும் வண்புகழ்க்
கண்டீரக்கோ னாதலின், நன்று
முயங்க லான்றிசின் யானே ; பொலந்தேர்
நன்னன் மருக னன்றியும், நீயும்
முயங்கற் கொத்தனை மன்னே : வயங்குமொழிப்
பாடுநர்க் கடைத்த கதவி னாடுமழை

* கண்டீரக்கோ, கண்டிற்கோ எனவும் வழங்கும். (புறநா-பக்-௧௪௯) இப்பெயர்கள் வள்ளலாகிய நள்ளிக்கு உரியவை. இவ்விளங்கண்டீரக்கோ, அந் நள்ளியின் மரபினனாதல்வேண்டும்.

யணங்குசா லடுக்கம் பொழியுநும்
மணங்கமழ் மால்வரை வரைந்தனர் எமரே."

எனவரும் புறப்பாட்டடிகளால் உணர்க. இவ் வடிகளிலே 'நன்னன் மருகனன்றியும்' என்பதிற் கூறப்படும் நன்னன் என்பான் நற்குணமிக்க மகனாகியநன்னனும், 'பாடுநர்க்கடைத்த கதவி'னையுடையவன், தந்தையாகியநன்னனும் ஆதல்வேண்டும். இவ் விருவர்வழியிலும் இளவச்சிரக்கோ அல்லது இளவிச்சிக்கோ என்னும் அரசிளங்குமரன் உதித்தவன் என்பது, இப்பாட்டின்குறிப்பால் விளங்கத்தக்கது.

இனி, ஆசிரியர் - நச்சினார்க்கினியர் மலைபடுகடாத்துவரும் 'தீயினன்ன வொண்செங் காந்தள்' என்னும் அடியின் விசேடவுரையிலே "இதற்கு, நன்னனென்னும் பெயர் தீயோடு அடுத்தமையின் ஆனந்தமாய்ப் பாடினாரும் பாட்டுண்டாரும் இறந்தார்' என்று ஆளவந்த பிள்ளையாசிரியர் குற்றங்கூறினாரால் எனின் ;—அவர் அறியாதுகூறினார்" என்றுதொடங்கிப் பிறரொருவர்கூற்றை மறுத்துக்கூறுவர் ; 'தீயினன்ன' என்ற தொடரில் ஆனந்தக்குற்றமில்லை என்பது நச்சினார்க்கினியர்மறுப்பாயினும், நன்னனும் அவனை 'மலைபடுகடாத்'தாற் புகழ்ந்துபாடிய கௌசிகனாரும் ஒருங்கிறந்தவர்கள் என்ற பிறர் கூற்றை அவ்வுரையாளர் மறுத்திலர்; இதனால், அவ்விருவரும் ஏதோ ஒருகாரணத்தால் ஒருகாலத்தே உயிர்நீத்தவர்கள் என்பது உய்த்துணரப்படுகின்றது.

இனி, நன்னனது குலவரலாற்றைக்குறித்தும் சிறிது ஆராய்வோம். இவன் வேளிர்மரபைச் சேர்ந்தவன் என்பது மேலே பெறப்பட்டது. வேளிர் எனப்பட்டவரில் பண்டைச்சளுக்கியரும் ஒருவர் என்பதை அவர்வரலாறுகூறுமிடத்துச் செவ்வையாக விளக்கியுள்ளேன்.* ஆனால், இந்நன்னன்குலத்தைச் சளுக்கியர்மரபென்பதினும், அவரது சகோதரவகுப்பினராகிய †கடம்பர்மரபென்றல் பொருத்த

* இந்நூலின் முதற்பகுதியாகிய வேளிர்வரலாறு (பக். 9–14) காண்க.

† கடம்பர் என்போர், மைசூர்ராஜ்யத்தின் மேல்பாகத்தை,—கி.பி. 3-ம் நூற்றாண்டு முதல் 6-ம் நூற்றாண்டுவரை ஆட்சிபுரிந்த தனி அரசராவர்; இவர்கள் நாட்டில், வடகன்னடமும் (Haiga) தென்கன்னடமும் (South Tuluva) அடங்கியிருந்தன. இவ்வரசரது தலைநகரம், ஸாரப் (Sarab)

மாகத்தெரிகிறது. ஆதிசரித்திரத்தை ஆராய்வோமாயின், சளுக்கருங் கடம்பரும் ஒரேகுலத்தவரென்பது நன்குவிளங்கும் ; தம்மைப் பிறப்பித்த முனிவரிடத்திலிருந்து பெற்ற " ஆரீதிபுத்திரர் " என்ற குலப்பெயரும், மானவ்யகோத்திரமும், முருகக்கடவுளைத் தங்குலதெய்வமாகக்கொண்டமையும் சளுக்கர்க்கும் கடம்பர்க்கும் வேறுபாடின்றியே காணப்படுவனவாம். இவருட் கடம்பர், தம்மிருக்கைக்குப் பக்கத்தே (தங்குலதெய்வமாகிய முருகக்கடவுட்குரியது பற்றிப்போலும்) கடம்பமரமொன்றை வளர்த்து அதனைப் பெரிதும் போற்றிவந்ததனால் அப்பெயர் பெறலாயினர்.‡ இவ்வாறு கடம்பமரத்தை வளர்த்துப் போற்றிவந்த தமிழ்வேளிர்வகுப்பார், சங்ககாலத்தில், இந்நன்னன்வழியினராகவே காணப்படுகின்றனர். பதிற்றுப்பத்தின் நான்காம்பத்துப் பதிகத்தில் "உருள்பூங் கடம்பின் பெருவாயில் நன்னன்" என்று கூறப்படுதல் காண்க. இதன்பொருள்:—உருட்சியாகிய பூவையுடைய கடம்பமரத்தைத் தனது பெரியவாயிற்கண்ணே கொண்ட நன்னன்" என்பதாம். பதிற்றுப்பத்துரைகாரர் 'கடம்பின் பெருவாயில் - நன்னன் ஊர்' என்பர் ; இதுவும் கடம்பமரத்தை வாயிற்கொண்ட காரணம்பற்றியே வழங்கியதாகல் உய்த்துணரப்படும். நன்னனுக்கு வாகை காவன்மரமென்று அப்பதிகத்தில் வேறுகூறப்படுதலால் (பக்-நுஅ.) இக்கடம்பு அவன் குலத்தினர்கொண்ட அடையாளமரமாதல்வேண்டும்.* இவற்றால், நன்னன் வேளிருள்ளே கடம்பர்பிரிவைச்சேர்ந்தவனென்பது உய்த்தறியலாம். இனி, இக்கடம்பர்க்கும் வேளிர் என்ற சொல்வழக்கம் முன்பு வழங்கியதென்பதற்கு, நீண்டகாலம் இவராண்ட பிரதேசமொன்று இவர்பெயரால் "வேள்கிராமம்" என வழங்கியதே சான்றாகும். இப்பிரதேசம் இப்போது "பேல்காம்" (Belgaum) எனத்திரிந்து, பம்பாய்ராஜதானியில் ஒரு 'ஜில்லா'வாகவுள்ளமை முன்னரே பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது.†

தாலூகாவின் மேல் எல்லையில் உள்ளதும், பழமைபெற்றதுமான பனவாஸி (Banavasi) என்பதாம். இதனை ஜயந்தி, வைஜயந்தி எனவும் வழங்குவர். பிற்காலத்தே இத்தராஜ்யம், ஷிமோகாஜில்லாவின் பெரும்பாகமும் அடங்க 'வனவாஸி - பன்னீராயிரம்' எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. (Mysore and Coorg from the Inscriptions. pp. 21.

‡ Bombay Gazetteer. Vol. I; Part. II; p. 286.

* நெடுஞ்சேரலாதனைக் 'கடற் கடம்பறுத்தான்' என்று நூல்கள் கூறுவது, இவ்வரசரது காவன்மரமாகிய கடம்பைவெட்டி வென்றதையே என்று கருதப்படுகிறது. (பதிற்றுப்-உ-ம் பத்து.)

† Bombay Gazetteer. Vol. I; Part. II; p. 568—570.

இனி, வேளிராகிய சளுக்கியர் மகதநாட்டு ஆந்திரரினின்று பிரிந்தவர் என்பதற்குரிய காரணங்கள் வேளிர்வ்ரலாற்றுள் விளக்கப்பட்டன. எனவே, அச் சளுக்கரது சகோதரவகுப்பினராகிய கடம்ப வேளிரும் அவ்வாந்திரவமிசத்தவரே என்பது சொல்லாதே பெறப்படும். இற்றைக்கு 1700-வருஷங்கட்கு முன்பு, கடம்பர் மரபைச்சேர்ந்த' ஆரீதிபுத்ரசாதகர்ணி என்ற வேந்தனொருவன் தக்ஷிணத்தை ஆண்டனன் என்பது பழையசாஸனமொன்றால் தெரிகிறது; அவ்வரசன்பெயருள் முற்பகுதி அவனது இயற்பெயரென்றும், பிற்பகுதியாகிய சாதகர்ணி என்பது அவன் குலப்பெயராமென்றும், ஆகவே அக்கடம்பவேந்தன் ஆந்திரரோடு தொடர்புடையவனாதல் வேண்டுமென்றும் தக்ககாரணங்களுடன் சரித்திரநூலோர் கூறுவர்.* (சாதகர்ணி - ஆந்திரபிருத்திய அரசர்சிலர்க்கு வழங்கிய பெயர்.) எனவே, சளுக்கரைப்போலவே, கடம்பரும் ஆதியில் ஆந்திரரினின்று பிரிந்த வகுப்பாரென்பது வலிபெறுவது கண்டுகொள்க.

நன்னன் குலத்தவர், மேற்குறித்தவாறு ஆந்திர வமிசத்தவரே என்பதற்கு, வேறு சிறுசான்றுகளும் காட்டலாம். நன்னன்வழியில் வந்த இளைஞனொருவன் இளவச்சிரக்கோ என்னும் பெயருடையான் என்பது புறநானூற்றால் அறியப்படும்.† இளவச்சிரக்கோ என்பது இளவிச்சிக்கோ எனத் திரித்தும் வழங்கப்படுகிறது. இவ் விளைஞன் பெயர்கொண்டு இவன்முன்னோர் வச்சிரக்கோ, அல்லது விச்சிக்கோ என்றழைக்கப்பட்டனர்—என்பது பெறலாகின்றது. இவ்வாறே, இக்குலத்தவனொருவன் " வில்கெழு தானை விச்சியர் பெருமகன் " எனக் குறுந்தொகையிற் (௧௨௮) கூறப்படுதலுங்காண்க. வச்சிரக்கோ என்பதற்கு வச்சிரநாட்டரசன் என்பது பொருளாம். வச்சிரநாடு என்பதொன்று தமிழகத்தே முற்காலத்துவழங்கியதாக இப்போது தெரிந்திலது; ஆதலின், இப்பெயர், நன்னன்வழியினர்க்கு அவர் ஆதிதேசத்தைப்பற்றியே வழங்கியதாகல் வேண்டும். "மாநீர் வேலி வச்சிரநன்னாட்டுக் கோன்" என்னுஞ் சிலப்பதிகார அடியின் விசேடவுரையிலே, அடியார்க்கு நல்லார், வச்சிரநாடு - சோணைநதிக்கரையிலுள்ள (Son)* தேயமெனக் குறிப்பிடுகின்றனர். (பக்-௧௩௧) அஃதாவது—ஆந்திரசக்கரவர்த்திகள் ஆட்சிபுரிந்த மகததேசத்தின் தென்பகுதியாம். இக்காலச் சரித்திரநூல்களில், வச்சிரதேசமென ஒன்று தனித்து வழங்கப்பட்டிலதேனும், முற்காலத்தே அது மகதநாட்டின்பிரிவுகளில் ஒன்றாக அடங்கியிருந்ததென்று தெரிகின்றது. இவ்வாறு, நன்னன்குலத்தவர் ஆந்திரர் என்பதற்கு முன்புகூறி வந்த காரணங்களோடுபொருந்த, அவ்வாந்திரர்க்குரிய வச்சிரநாட்டை இந் நன்னன்வழியினர்க்கும் வழங்கியிருத்தல் இங்கே சிந்திக்கத்தக்கது. நன்னனது பல்குன்றக்கோட்டத்துக்கே 'வச்சிரநாடு' அல்லது 'விச்சிநாடு' என்னும்பெயரு முண்டென்று பின்னாராய்ச்சியால் விளங்கினும், அதுவும், அவன் முன்னோரது குலதேசம்பற்றியே வழங்கியதாகல்வேண்டுமென்று கருதலாம். அன்றியும், நன்னன் நாடாகிய நடுநாட்டுக்கு மகதநாடு என்றபெயர் முன்னாளில் வழங்கி வந்ததென்பது சாஸனங்களாலும் பாடல்களாலும் நன்கறிந்தது.† இதுவும் நன்னன்குலத்தோர் தம் பூர்வதேசத்தை அபிமானித்து வழங்கியதாதல்வேண்டும்.

மற்றை வேளிர்.

வேளிர்குலத்தே, சங்கநாளில் தமிழகம்புகழவிளங்கிய பெருவள்ளல்கள் மேற்கூறிப்போந்த வேளிர் அறுவருமேயாவர். இவர்களன்றி, தமிழ்வேந்தராகிய சேரசோழபாண்டியர்சார்பிற் சிற்றரசராகவும், மகட்கொடுத்துச் சம்பந்தஞ்செய்தவராகவும், அமைச்சராகவும், 'கருமவினைஞருங் கணக்கியல் வினைஞருந்—தருமவினைஞருந் தந்திர வினைஞரு' மாகவும் அமர்ந்த வேள்குலத்தவர் பல்லோரென்று தெரிகின்றனர். நாங்கூர்வேள் அழுந்தூர்வேள் என்போர், சோழன்-உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட்சென்னிக்கும் அவன்மகன் கரிகாற்பெருவளத்தானுக்கும் முறையே பெண்கொடுத்தவர்கள். (தொல். பொரு

* Ibid. p. 278, 279.

† புறநானூறு. ௧௫௧-ம் பாடல்.

* இச் சோணைநதியின்வரலாறு வான்மீகத்திற் காணப்படும்; இது, வடக்கே பண்டில்கண்டு என்ற நகரத்தையடுத்து உற்பத்தியாகி, பாடலீபுரத்தருகே கங்கையிற் சங்கமமாகும் ஓர் உபநதியாகும்.

† "செந்தமிழ்" தொகுதி-௨; பக்-௪௨௪.

ளதி. பக்-௫௪) மையூர் கிழானாகிய வேண்மான், இளஞ்சேரலிரும்பொறையின் தாய்ப்பாட்டனும் அமைச்சனுமாக விளங்கியவன். (பதிற்றுப். ௯-பத்து) நன்னன்வேண்மான், அழும்பில்வேள் என்போர், சேரனது படைத்தலைமையும் தந்திரத்தலைமையும் முறையே வகித்தவர். இனி, இவ்வேளிர்கள் பதினல்வர் (௧௫) எனவும், பதினொருவரெனவும் (௨௪௯) அகநானூற்றுட் கூறப்படுகின்றனர். இவரிற் பதினல்வர்சேர்ந்து காமூர்த்தலைவனை கழுவுள் என்னும் இடைக்குலத்துச் சிற்றரசனைப்* போரில் வென்றனர் என்பதும், கரிகாற்பெருவளத்தான் வெண்ணிவாயில் என்னுமிடத்து நிகழ்த்திய பெரும்போரிலே தோற்றவருள், பதினொருவேளிர் சேர்ந்தவர் என்பதும் ௧௫,௨௪௯-ம் அகப்பாட்டுக்கள் குறிக்கின்றன. வேளிர்க்கும் திதியன் என்பானுக்கும்நிகழ்ந்த போரொன்றும் அந்நூலிற் கூறப்பட்டுள்ளது. (௩௬௨) இனிச் சங்ககாலில்விளங்கிய வேறு வேள்குலத்தவராகத் தெரிந்தோர்—வெளியன்வேண்மான், பிடவூர்வேண்மான், நெடுவேளாதன், இளவிச்சிக்கோ, இருங்கோவேள், ஆலஞ்சேரி - மயிந்தன் முதலியோராவர். இவர்களைப்பற்றிய வாலாறுகள் தெளிவாக விளங்க இடமில்லை:

இவ்வாறு, பழையவேளிர்வரலாறுகள், சங்கநூல்களிற்கூறப்பட்டவாறு ஆராயப்பட்டன. இவர்வழியினராய்ப் பிற்காலத்து விளங்கியவர், வேளார் என்னும் பெயருடன் சோழர் முதலிய அரசராலும் பலவாறு கௌரவிக்கப்பட்டுவந்தசெய்தி† அறியப்படுகின்றது. இவர்க்குப் பிற்காலத்தும், இக்குலத்தலைவரிற் கொடைக்கடம்பூண்டிருந்த பெருவள்ளல்கள் பலர். இவற்றையெல்லாம் ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்: ஆதலின், பின்புள்ளோர் இயற்றியநூல்கள் நோக்கி அறிந்துகொள்ளற்பாலன.

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"—திருவள்ளுவர்.

வேளிர் வரலாறு முற்றும்.

* பதிற்றுப்பத்து, எக, அ௬-ம் பாடல்களிலும் இச்செய்தி வருகின்றது.

† South Indian Inscriptions, Vol. III, p. 115.

49

ஸ்ரீ:

பொருட்குறிப்பு.

—————:o:—————

அகத்தியர்-3, 21, 22.
அகநானூற்றுரைகாரர்-33.
அகம்-2,27,28,31,33,38,46,47,76.
அகுதை-37.
அங்கதம்-70.
அங்கவை சங்கவை-55.
அடியார்க்குநல்லார்-74.
அண்டரிய-10.
அண்டிரன்-13, 28—31.
அண்ணமலைசதகம்-59.*
அதிகமான்-29.
அந்தகவமிசம்-5.
அம்பர்-44.
அம்பர்கிழான் சேந்தன்-9.
அரிசில்கிழார்-34, 43.
அருவாளர்-3.
அரையகுளம்-39, 40.
அழுந்தூர்-22.
அழுந்தூர்வேள்-23, 75.
அழும்பில்வேள்-66, 76.
அறுகிடுதல்-56.
அன்னி-39.
ஆஅய்-1, 12, 17, 26, 27, 33, 70.
ஆஅய் எயினன் 31, 68.
ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதன்-34.
ஆந்திரசக்ரவர்த்திகள்-9,13.
ஆந்திரசாதிகர்-10.
ஆந்திரபிருத்தியர்-10.
ஆந்திரம்-17, 74.
ஆந்திரன்-11, 13.
ஆய்குடி-27, 30, 33.
ஆரிதிபுத்திரசாதகர்ணி-73, 74.
ஆலஞ்சேரி-22.
ஆலஞ்சேரி மயிந்தன்-23, 76.
ஆவி 26, 33.
ஆவிநன்குடி-34, 44.
ஆவியர்-34, 41.
ஆவியூர்-35.
ஆளவந்தபிள்ளையாசிரியர்-72.
இங்கிலாந்தரசர்-19.
இடைக்கழிநாட்டுநல்லூர்நத்தத்தனர்
இண்டியன்|ஆண்டிகுரி-11. [-41.
இந்திரன்-21.
இமயம்-30. [க்கௌசிகனர்-63.
இரணியமுட்டத்துப்பெருங்குன்றூர்
இராகவையங்காரவர்கள் (ரா) 34,45,
இராசராசசோழன் I. 57. [52,57.
இராவணன்-3,5.
இருங்கோவேள்-2,6,15, 16, 18, 19,
[20,23,36,38,39,50,51,76.
இளங்கண்ணரக்கோ-71.
இளங்கோவடிகள்-4.
இளங்கோவேண்மாள்-23.
இளஞ்சேட்சென்னி-75.
இளஞ்சேரலிரும்பொறை-76.
இளவச்சிரக்கோ-74.
இளவிச்சிக்கோ-50, 71, 76.
உதயணன்-18.
உதியன்-66. [ர்-28.
உமட்டூர்கிழார்மகனர்பரங்கொற்றனா
உருவப்பஃறேரிளஞ்சேட்சென்னி-
உறத்தூர்-36. [23, 75.
உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார்
எயினன்-31. [28, 31.
எல்லூரா-14.
எவ்வி-2, 26, 36.
எழினி-1, 70.
ஏரொழுபது-24.
எரைபுரம்-14.
எழில்மலை-63.
எழிலார்கோ-70.
எழிற்குன்றம்-32, 63.
ஏனாதி-24.
ஐதராவி-64.
ஐயனரிதனர்-41.
ஒரிஸா-10.
ஔிநாடு-20, 23.
ஓரங்கல்-10.

ஓரி-1, 70.
ஔவையார்-9,29,44,46,48,53,70.
கங்காபுத்ரர்-21.
கச்சு (Catch)-14.
கடம்பர்-72.
கடம்பின்பெருவாயில்-69, 73.
கடையெழுவள்ளல்கள்-1, 70.
கண்டிற்கோ-71. [21.
கண்ணகி-41, 42.
கண்ணபிரான்-4,5.7,12,13, 17, 20,
கத்யவார் (Kathiavar)-14.
கதம்பர்-14.
கந்தருவம்-3—4.
கபிலர்-4,5—8,15,19,29,36, 38, 39,
கம்பர்-10. [42, 46, 49.
கம்பலன்-7.
கரிகாற்பெருவளத்தான்-23, 24, 75.
கருநடம்.
கருவூர்-35.
கல்யாணபுரி-10.
கல்லெழுத்து-60.
கவிரம்-27.
கழாத்தலையார்-39, 40.
கழாத்தலைமேடு-40.
கழுவுள்-76. [34, 66, 68.
களங்காய்க்கண்ணிநார்முடிச்சேரல் -
கனகசபைப்பிள்ளை (V)-15.
காகதீயகணபதிகள்-10.
காந்தமன்-22.
காமூர்-76.
கார்த்தவீரியார்ச்சுனன்-5.
காராளர்-25.
காரிக்கண்ணனார்-28.
காரியுண்டிக்கடவுள்-64.
காலசூரிகள்-10.
காவன்மரம்-69, 73.
காவிரி-22, 24.
கிரேக்க ஆசிரியர்-13.
கிழார்-22.
கீழ்வேளூர்-36.
கீழைச்சளுக்கியர்-8.
கூட்டுவன்கீரனார்-28, 31.
குன்றூர்க்கூற்றம்-24.
குரோஷ்டுவம்சம்-5.
குலசேகரபாண்டியன்-60.
குறுந்தொகை-45, 68, 74.
கூர்ச்சரம்-8, 13, 17.
கோங்கணம்-17; 66.
கொங்குதேசராஜாக்கள்சரித்திரம்
கொடுந்தமிழ்நாடு-17. [16.
கொண்கானம்-17, 20, 23, 67.
கொண்டவீடுகஜபதி-10.
கோக்கருநந்தடக்கன்-12, 33.
கோட்டாறு-33.
கோபிநாதராயரவர்கள்-9,12,32, 57,
கோவலூர்-54. [61.
கௌசிகனார்-72.
சசகபுரம் 16.
சண்முகநதி-64.
சந்திரகுப்தன்-20.
சனன்-16.
சளுக்கர்-9, 73, 74.
சாமிநாத ஐயரவர்கள் (மஹாமஹோ
சாயவேனர்-20. [பாத்யாயர் 64, 66.
சாஸனம்-9, 33, 58, 63. 64.
சித்தன்வாழ்வு-44.
சிலப்பதிகாரம்-35, 74.
சிவபிரான்-28.
சிற்றரையம்-39.
சிறுபாணாற்றுப்படை-27, 40.
சுந்தரமூர்த்திநாயனார்-1, 36, 47.
சுரபுன்னைமாலை-28.
சுளுகர்-11.
சேங்கண்மா-63.
செங்குட்டுவன்-35.
செந்தமிழ்ப்பத்திரிகை-45, 57.
செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன்-34,50
சேதிவமிசம்-5.
சேயாறு-64.
சேரசோழபாண்டியர்-55, 56.
சேரமான்-53.
சேரவரசர்-19.
சேரன் செங்குட்டுவன்-20.
சேரனைநதி-75.
சோழவம்சசரித்திரம்-9.
நகரேர்-34-43.
தண்டாரணியம்-18.
தபங்கர்-16.
தமிழ்-44.
தமிழ்நாவலர்சரிதை-53-5. 70.

தலையாலங்கானத்தந்தநெடுஞ்செழி
தாராநகரம்-10. [யன்-38.
தாலமி-32
திதியன்-39, 76.
திராவிடம்-22.
திரிசூலகிரி-64.
திருக்கொடுங்குன்றூருடையான்-61.
திருக்கோவலூர்-53, 57-8.
திருப்புத்தூர்ச் சாஸனம்-60.
திருமால்-4.
திருமுருகாற்றுப்படை-44. [12.
திருவாங்கூர் ஆர்க்யலாஜிகல் ஸீரீஸ்-
திருவாலவாயுடையார்புராணம்-37.
திவாகரம்-9, 13.
தீர்க்கதமஸ்-11.
துவரக்குறிச்சி-61.
துவாரபதி-3, 13.
துவாரபதிநாடு-62.
துவரை-4, 6.
துவாரகை-6. 8, 15, 16.
துவாரசமுத்திரம்-15.
துளுநாடு-20, 24.
துளுவவேளாளர்-20.
துறையூர் ஓடைகிழார்-28.
தெய்வீகன்-54, 56.
தேர்க்காட்டூர்-25.
தேவாரம்-36, 47.
தொண்டி-32.
தொல்காப்பியச்செய்யுளியலுரை-70
தொல்காப்பியப்பாயிரம்-3.
தொல்காப்பியம்-22, 23.
தொல்காப்பியனார்-21, 23, 24, 25.
நக்கீரர்-20, 38.
நச்சினார்க்கினியர்-3—8, 13, 17, 18,
[20, 22, 23, 65, 72,
நத்தத்தனார்-41.
நந்தகோபர்-21.
நவிரம்-64.
நள்ளி-70
நற்றிணை-17, 28, 45, 69.
நன்னன்-32
நன்னன்சேய்நன்னன்-65.
நன்னன்வேண்மான்-14, 26, 63.
நன்னனுள்-66
நாகூர்-22
நாஞ்சூர்வேள்-23-75
நாண்மங்கலம்-66
நாராயணசாமி ஐயரவர்கள்-63.
நாவூர்-22
நிலங்கடந்தநெடுமுடியண்ணல்-43.
நீடாமங்கலம்-36.
நீரூர்-36
நீலநாகம்-28
நெடுஞ்செழியன்-38
நெடுஞ்சேரலாதன்-34-73
நெடுவேளாதன்-76
பட்டணக்காடு-40
பண்டர்கார்-14
பண்டில் கண்டு-75
பதிற்றுப்பத்து-2-18-19,34, 43, 46,
பதினெண்குடி-3 [50, 73,76
பதுமன்-34
பம்பாய்கெஸட்டியர்-11
பரசுராமர்-22
பரணர்-31-40-42-64-67-68
பர்வதமலை-64 .
பல்குன்றக்கோட்டம்-63
பலி-11
பலிஜர்-12
பலிபுச்சகர்-18
பழமொழி-57
பழையனூர்க்காரி-53
பறநாட்டுப் பெருங்கொற்றனார்-45
பறநாடு-45
பறம்புநாடு-45
பறமலை-61
பாகவதபுராணம்-18, 19, 20, 21,45,
பாகவதம்-11 [49.
பாண்டவர்மரபு-18
பாண்டிமண்டலசதகம்-60
பாரம்-31-64
பாரி-1-26-29-39-44-70
பாரிசாலன் 59
பாரிமகளிர்-39-49-51
பாரீசுவரம்-61
பாழி-67
பாழிச்சிலம்பு-64
பிங்கலந்தை-9
பிடவூர்-22-23
பிடவூர் வேண்மான்-76

பிண்டன்-67
பிரதாபருத்ரன்-10
பிரதாபருத்ரீயம்-10
பிரம்பு-64
பிரமநாடு-61
பிரான்மலை-25-61
பிரான்ஸ் அரசர்-19
பில்ஹணகவி-11
பிளீட்துரை-14
புகா-உணவு-57
புகார்-55
புலிகடிமால்-15-16-17
புள்ளிருக்குவேளூர்-36
புறநானூற்றுரை-12,16,28,68.
புறநானூறு-2-6-9-15-17-20-27-28-
[29-35-37,40-43-46-74.
புறமலைநாடு-60
பூழிநாடு-66-69
பெண்கொலை-67.
பெண்ணையாறு-56, 58.
பெருக்காளர்-25.
பெருங்குன்றூர்க்கௌசிகனார்-63.
பெருங்குன்றூர்கிழார்-43.
பெருஞ்சிக்கல்-22.
பெருஞ்சித்திரனார்-29.
பெருஞ்சேரவிரும்பொறை-34, 35,
பெருந்தலைச்சாத்தனார்-71. [43.
பெருவேளூர்-36.
பேகன்-1, 26, 34, 40, 70.
பேரையம்-39.
பேல்காம் (Belgaum)-14.
பேலா (Bela)-14.
பேலாலர்-15.
பொதியநாடு-24.
பொதியமலை-27.
பொதினி-33, 34 (பழனி.)
பொன்னமராவதியுருடையான்-60.
போசனர்-16.
போஜவம்சம்-5
போஜன்-10.
மகதநாடு-75.
மங்கைநாதர்கோவிற்சாஸனம்-61.
மச்சபுராணம்-10.
மதுராபுரி-55.
மதுரைக்காஞ்சி-2. 5, 66.
மலைபடுகடாம்-63.
மலையன்-1, 58, 70.
மனுஸ்மிருதி-22.
மஹாராஷ்ட்ரம்-7, 17.
மாங்குடிகிழார்-37, 38.
மாங்குடிமருதனார்-66.
மாளவவரசர்-10.
மானவ்யகோத்ரம்-73.
மானவ்யர்-11.
மானவிறல்வேள்-66.
மிஞிலி-31, 68.
மிழலை-38.
மிழலைக்கூற்றம்-24-36.
முசிறி-32.
முடமோசியார்-28, 35.
முடித்தலைக்கோப் பெருநற்கிள்ளி -
முத்தூற்றுக்கூற்றம்-23, 38. [35.
மேலைச்சளுக்கியர்-8.
மைசூர் கெஸட்டியர்-8, I6.
மையூர்கிழான்-76
மோசியார்-29, 30.
மௌரியர்-18.
யது-5.
யதுவம்சம்-5, 7, 9, 13, 21, 33.
யயாதி-5, 11, 21.
யவனர்-32.
யாதவர்-5, 7, 8, 21.
யுதிஷ்டிரர்-5.
ரஷ்யசக்ரவர்த்திகள் 19.
ராஜராஜேந்த்ரமூவேந்தவேளார்-25.
ரோமேசசந்த்ரதத்தர்-7.
வச்சிரநாடு-74.
வசந்திகாதேவி-16.
வசுதேவர்-2.
வஞ்சி-35.
வடக்கிருத்தல்-52.
வரந்தருவார்-55.
வருணன்-56.
வல்லம் 22.
வன்பரணர்-41.
வாகைப்பெருந்துறை-68.
வான்மீகம்-75.
வானவிறல்வேள்-69.
விக்கிரமாங்ககாவ்யம்.
விக்கிரமாதித்யவாருணன்-12, 33.

கிரமார்க்கன்-10.
ச்சிக்கோன்-51.
ச்சியர்-74
ர்ப்பவம்சம்-5
தியமலை-8
லூர்-64
ாலபாரதம்-5,22.
ருஷ்ணிகவம்சம்-5, 13, 33.
ஜயநகர-யாதவநரபதிகள்-10
ஷ்ணுபுராணம்-10, 19.
ரசோழ இளங்கோவேளார்-25
ரை வேண்மான்-24
வண்ணிவாயில்-76
வள்ளாளர்-25
வள்ளெருக்கிலையார்-37
வெளியன் வேண்மான்-23-76
வேட்கோ-20
வேண்மன்னன்-12-33
வேண்மாடம்-35
வேண்மார்-21
வேண்மாளந்துவஞ்சென்னை-23,
வேண்மான்-63
வேணாடு-17
வேணுக்ராமம்-14
வேலமா-20
வேள் ஆய்-12
வேள்கிராமம் (Belgaum)-14-73
வேள்குடி-36
வேள்பட்டி(Belhutti)-14
வேள்புலம்-17
வேளாபுரம்-14-15
வேளார்-25-62-76
வேளாவிக்கோ மாளிகை-35
வேளாவிக்கோமான் பதுமன்-34-43
வேளூர்-14-15
வேளூரகம்.14
வைப்பூர்-36
வையாபுரி (பழனி)-34,44
வையாவிக்கோப் பெரும்பேகன்-34,
ஜடிலவர்மன்பராந்தகன்-33 40.
ஜப்பானிய ஏகாதிபத்யம்-19,
ஜர்மானியவரசர்-19
ஜராஸந்தன்-5-7
ஜிம்மூ-திந்நோ-19
ஸ்ரீகாளகண்டேசுவரர்-64
ஷோலாபூர்-(Sholapur)-14
ஸப்தசைலம்-63
ஸ்ரீதபஸ்-11
ஸ்ரீவெல்துரை-10
ஹாரீதபஞ்சசிகர்-10-11
ஹாவேரி-15
ஹேஹயவம்சம்-5-10
ஹொய்சளயாதவர்-15-16-17
Bandarkar (Dr.) 18.
Bombay Gazetfeer-11, 14, 73.
Chronology of Ancient India-19.
Dutt's Civilization in Ancient
Forgotten Empire-10. [India-8.
History of Dekkan-18.
James Princep's Essays-10.
Lewis Rice-15. [criptions-73.
Mysore and Coorg from the Ins-
Mysore Gazetteer-10, 15.
Pliny-10.
Ptolomy-32.
South Indian Inscriptions-25,76.
Tamils 1800-years ago-15,21,24.

179131

பிழையுந் திருத்தமும்.

பக்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
5	4	பொதுவாகப்	பொதுவாக
14	23	Belhtti	Belhutti
15	30	Gezetteer	Gazetteer
23	3	யயிந்த	மயிந்த
38	12	நீள்கொடை	நீள்குடை

தமிழ்நாடு ஆவணக் காப்பகம்